

BIBELLESEZETTEL – DIAKONISSEN MUTTERHAUS AIDLINGEN

<http://www.bibel.com/BLZ/>

HITMÉLYÍTŐ BIBLIATANULMÁNYOK 25–36.

A bibliai idézetek a Magyar Biblia Tanács 1975-ben megjelent,

1990-ben javított protestáns új fordítású Biblia szövegéből valók.

A kiadó engedélyével fordította és közrebocsátotta

DR. PÓTOR IMRE

Vásárosnamény

– 2013 –

TARTALOMJEGYZÉK

25./ ÚTKÖZBEN – ÉS MÉGIS EGÉSZEN KÖZEL A MENNYHEZ	3
26./ VÁGYAKOZÁS ISTEN UTÁN – ZSOLT 42-43	22
27./ ISTEN BÁRÁNYA	42
28./ A GOLGOTA KERESZTJE: A VILÁGTÖRTÉNELEM KÖZÉPPONTJA	58
29./ JÉZUS ÁLL A PARTON	77
30./ NYOLC BOLDOGMONDÁS	99
31./ FELSZABADÍTÁS ÚJ ÉLETRE	122
32./ AZ IMÁDSÁG – MINT EGÉSZ ÉLETEN ÁT TARTÓ GYAKORLÓ- PÁLYA –	138
33./ AZ ETIÓP KINCSTÁRNOK MEGTÉRÉSE	171
34./ TANÍTVÁNYOK KÉRDEZNEK – JÉZUS VÁLASZOL	193
35./ MIRJÁM – KESERŰSÉG! MIRJÁM – ISTEN IMÁDÁSA!	213
36./ JELEN VAGYOK!	243–257

25./ ÚTKÖZBEN – ÉS MÉGIS EGÉSZEN KÖZEL A MENNYHEZ

– kis útikalauz a Zsid 13,14-hez, az evangélikus Útmutató 2013. évi igéjéhez –

„Nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.”

UNTERWEGS – UND DOCH DEM HIMMEL GANZ NACH

Kleiner Wanderführer zur Jahreslosung: Hebräer 13,14

ZEIT MIT GOTT 1/2013; S. 5–17

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

1./ A zarándoklás közkedvelt tevékenység.

Zsid 11,8–10: *„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. / Hit által költözött át az ígéret földjére, mint idegenbe, és sátrakban lakott Izsákkal és Jákóbbal, ugyanannak az ígéretnak az örökseivel. / Mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten.”*

Több száz kilométert gyalogolni, kikapcsolódni, magunk mögött hagyni a hivatással járó stresszt, erőt meríteni, kapcsolatokat teremteni, élvezni a természetet – sportos trendnek számít. Ilyen vállalkozást mégis csak ritkán kapcsolnak össze azzal, amit egykor jelentett: az Úristenhez tartó menetellel. Nem mintha a mennybe vándorolhatnánk, és végül helyet szerezhethetnénk magunknak Istennel közösségben. És mégis, Isten emberei mindig is útközben vannak az Úristen felé.

„Zarándok” fogalmunk az egyházi latinban honos „*peregrinus*” szóra vezethető vissza, amelynek több jelentése is van, így pl.: „külföldi,” „idegen.” Nyilvánvalóan azt fejezzük ki

vele, hogy ebben a világban csak átmeneti otthonnal rendelkezünk. A világban élünk, itt rendezkedtünk be, és útközben vagyunk napról napra és évről évre.

És aztán? Hová megyünk, ha búcsút kell vennünk ettől a világtól? Ezeket a kérdéseket érinti a 2013. évre szóló evangélikus Útmutató: *„Nincs itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük”* (Zsid 13,14).

Bizony jó, ha aggódunk amiatt, hogyan juthatunk el a jövőbeli városba, az örök hajlékba, Urunk Jézus Krisztusunkhoz, és milyen eszközök segítenek minket a cél elérésében.

A zarándokút kezdetén Isten hívása hangzik el. Isten maga hív ki a magunk alkotta megszokott dolgok közül, saját filozófiánkból, eszményképektől és elképzeléseinkből.

Gondoljunk például Ábrahámra, akit az igaz és élő Isten egyszer határozottan maga elé rendelte, és hatékony parancsot adott neki. Gondoljunk az 1Móz 12,1-re és Józsué 24,2–3-ra!¹

Milyen bátorításokat és ígéreteket közölt az Úr? – Milyen párhuzamokat találunk a Mt 4,19-22-ben; Mk 8,34-ban; Lk 18,28–30-ban?² – Milyen párhuzamokat találunk ezekben az ígékben életünkre vonatkozóan?

2./ Exkluzív út.

Zsid 10,19–20.22a.: *„Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, / azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által;.../ járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel...”*

¹ 1Móz 12,1: *„Az ÚR ezt mondta Ábrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!”*

Józ 24,2–3: *„Akkor azt mondta Józsué az egész népnek: Így szól az ÚR, Izráel Istene: A folyamom túl laktak régen atyáitok, Ábrahámnak és Náhórnak az apja, Táré, és más isteneket tisztelték. / De kivettem atyátokat, Ábrahámot a folyamom túlról, és végigvezettem Kánaán egész földjén. Megszaporítottam utódait...”*

² Mt 4,19–22: *„Így szólt hozzájuk: „Jöjjetek utánam, és én emberhalászokká teszlek titeket.” / Ők pedig azonnal otthagyták hálójukat, és követték őt. / Miután tovább ment onnan, meglátott két másik testvér, Jakabot, a Zebedeus fiát és testvérét, Jánost, amint a hajóban atyjukkal, Zebedeussal együtt rendezték hálójukat, és őket is elhívta. / Ők pedig azonnal otthagyták a hajót és atyjukat, és követték őt;”*

Mk 8,34: *„Ekkor magához hívta a sokaságot tanítványaival együtt, és ezt mondta nekik: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem;”*

Lk 18,28–30: *„Ekkor így szólt Péter: „Íme, mi elhagytuk mindenünket, és követtünk téged.” / Ő pedig ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy senki sincs, aki elhagyta házáat vagy feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, / hogy ne kapná vissza sokszorosát már ebben a világban, a jövendő világban pedig az örök életet.”*

„Az út a cél” – ez az állítás Konfucius, a kínai filozófus eszmekincséből való, ami azon ezoterikus gyűjteményhez tartozik, amiből Németországban is igen sokan merítenek.

Egyik kortársunk úgy véli: „Az út a cél; ha nem, óriási csalódás lenne a célnál, és borzalmas az üresség a cél elérése után. Minden, ami után vágyódom, csak akkor értelme, ha az útból is profitálok.”

És mi hogyan reagálunk szomszédunk mély, gyakran rejtett, őszinte, értelmes élet utáni sóvárgására? Hiszen rendelkezésünkre áll Jézus megbízható ígéje: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam”* (Jn 14,6). Jézus földön töltött büntelen élete, és a bűn miatti helyettes szenvedése által tette szabaddá az Istenhez vezető utat. Ezért buzdítsuk mi is felebarátainkat, hogy induljanak el, és járnak az örökéletre vezető úton.

Hangsúlyozzuk, ez nem akármilyen út a többi között. Ez exkluzív út, ami kizárja a többit. Csak egyetlen egy út van Istenhez, az Atyához, ami az ő örök hajlékaiba vezet. Ez egyrészt izgalmas ösztönzés, ugyanakkor fölöttébb jó hír, amit nagy békességgel és Isten szeretetével áthatva kell hirdetnünk: ApCsel 4,8–14; 19,23; 24,22¹.

Jézushoz, az igazság útjához való elhívásomnak szoros összefüggésben kell állnia életstílusommal. *„Tisztességesen éljete a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján”* (1Pét 2,12).

Az alábbi igehelyeken segítő ösztönzéseket találunk arra vonatkozóan, hogy hiteles keresztyén életet folytatassunk: 2Kor 1,12; 2Kor 8,21; ApCsel 16,17; ApCsel 28,25a; ApCsel 24,14–16; Róm 12,11.17; 1Pét 3,14–18².

¹ ApCsel 4,8–14: Ekkor Péter, megtelve Szentlélekkel, így szólt hozzájuk: *„Népiünk vezetői, Izráel vénei! / Ha minket ma egy beteg emberen gyakorolt jótett felől vallattok, hogy mitől gyógyult meg, / vegyétek tudomásul valamennyien, Izráel egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: ő általa áll ez előttetek egészségesen. / Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők, megvetettetek, / és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.” / Amikor látták, hogy milyen bátran beszél Péter és János, és felfogták, hogy ők írástudatlan és iskolázatlan emberek, elcsodálkoztak. Fel is ismerték őket, hogy Jézussal voltak, / de mivel látták, hogy velük együtt ott áll a meggyógyult ember is, semmit sem szólhattak ellenük.”*

ApCsel 19,23: *„Abban az időben nem csekély zavargás támadt az Úr útja miatt;*

ApCsel 24,22: *„Erre Félix elnapolta az ügyet, mert sokat tudott erről a tanításról, és így szólt: „Amikor Liziász ezredes idejön, akkor fogok dönten az ügyetekben.”*

3./ Soha sem leszünk egyedül az úton.

Zsolt 25,1–10: „Dávidé. URam, hozzád emelkedem lélekben! / Benned bízom, Istenem, ne szégyenüljek meg, ne nevéssenek ki ellenségeim! / Senki se szégyenüljön meg, aki benned reménykedik, azok szégyenüljenek meg, akik ok nélkül elpártolnak tőled! / Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! / Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. / Gondolj, URam, irgalmadra és kegyelmedre, melyek öröktől fogva vannak. / Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondolj rám, mert te jóságos vagy, URam! / Jó és igaz az ÚR, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat. / Az alázatosakat igazságosan vezeti, és az ő útjára tanítja az alázatosakat. / Az ÚR minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit.”

Jézus Krisztus az út az Atyához a mennybe, és egyúttal hű útítárs, sőt több is: övéinek Ura és lelkigondozója.

² 2Kor 1,12: „Mert ez a mi dicsekvésünk, amelyről lelkiismeretünk bizonyosságot tesz, hogy az Isten szentségével és tisztaságával, nem emberi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével jártunk a világban, kiváltképpen pedig közöttetek;”

2Kor 8,21: „Mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is;”

ApCsel 16,17: „Követte Pált és minket, és így kiáltozott: „Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgái, akik az üdvösség útját hirdetik nektek!”

ApCsel 28,25a: „Ő már tanítást kapott az Úr útjáról, és buzgó lélekkel hirdette, és helyesen tanította a Jézusról szóló igéket...”

ApCsel 24,14–16: „De azt megvallom előtted, hogy én a szerint a tanítás szerint, amelyet ők eretnecségnek mondanak, úgy szolgálom atyáim Istenének, hogy hiszek mindabban, ami megfelel a törvénynek, és ami meg van írva a próféták könyvében. / És azt remélem Istentől, hogy – amit ők maguk is várnak – lesz feltámadásuk mind az igazaknak, mind a gonoszoknak. / Ezért magam is arra törekszem, hogy lelkiismeretem mindenkor tiszta legyen Isten és emberek előtt;”

Róm 12,11.17: „A szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok.../ Ne fizessetek senkinek rosszal a rosszért. Arra legyen gondotok, ami minden ember szemében jó;”

1Pét 3,14–18: „De még ha szenvednétek is az igazságért, akkor is boldogok vagytok; a fenyegetésüktől pedig ne ijedjete meg, se meg ne rettenjete meg. / Ellenben az Urat, a Krisztust tartsátok szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet. / Ezt pedig szelíden és tisztelettel, jó lelkiismerettel tegyétek, hogy amivel rágalmaznak titeket, abban megszegyenüljenek azok, akik gyalázzák a ti Krisztusban való jó magatartásotokat. / Mert jobb jót, mint gonoszt cselekedve szenvedni, ha ez az Isten akarata. / Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket, miután halálra adatott test szerint, de megelevenített Lélek szerint.”

Mint Úr, Isten akarata szerint vezet minket. Nem mindig szépen kiépített úton jár előttünk. De mindig áttekinti a helyzetet. Mindig velünk van.

Sőt, Jézus a Szentlélek által bennünk lakik, úgy hogy ezt tudjuk hitben, és megtapasztaljuk a mindennapokban: *„Igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy...”* (Zsolt 23,3–4).

Személyesen imádkozhatja a 23. zsoltárt, miközben így szólítja meg Jézust: Úr Jézus Krisztus, te vagy a Pásztorom. Semmiben sem szűkölködöm. Te legeltetsz engem.

Ha összehasonlítjuk több bibliafordítással is Dávidnak ezt az énekét, további – imaéletünket meggazdagító – kifejezéseket és magyarázatokat fedezünk fel. A Jézussal való beszélgetésben észrevesszük, hogy Ő nem csak Urunk, hanem lelkigondozónk is.

Jézus lelkigondozóként Isten akarata szerint formál minket. Milyen feladatokat vállal?

A 23. zsoltár után most tekintsünk az Újtestamentumba: Jézus szereti, bátorítja és megvigasztalja övéit. Megbocsátja a bűnt, bármilyen súlyosan terhel is. Meggyógyítja a beteg testet és összetört szívet. Imádkozik azokért, akik hozzá tartoznak. Minden vonatkozásban igazat mond. Jézus figyelmeztet, korrigál és rendreutasít. Megtanítja imádkozni az övéit, magyarázza nekik, és eszükbe vési Isten Igéjét. (Vö. Mk 2,5–11; Lk 22,31–34; Lk 24,25–27; Jn 11,34–36¹).

Ön hogy tapasztalta meg eddig az Úr lelkigondozását?

Adjon hálát az Úrnak azért, mivel olyan sok jót tett Önért, Önnel és Ön által.

¹ Mk 2,5–11: *„Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: „Fiam, megbocsáttattak a bűneid.” / Ott ültek néhányan az írástudók közül, és így tanakodtak szíviükben: / „Hogyan beszélhet ez így? Istent káromolja! Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?” / Jézus lelkében azonnal átlátta, hogy így tanakodnak magukban, és ezt mondta nekik: „Miért tanakodtok így szívetekben? / Mi könnyebb: azt mondani a bénának: Megbocsáttattak bűneid! – vagy azt mondani: Kelj fel, fogd az ágyadat és járj!? / Azért pedig, hogy megtudjátok: az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön – így szólt a bénához: / Noked mondom, kelj fel, fogd az ágyadat, és menj haza!”;*

Lk 22,31–34: *„Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, / de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.” / Ő erre így válaszolt: „Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!” / Jézus azonban ezt felelte: „Mondom neked Péter: nem szólal meg a kakas ma, amíg háromszor le nem tagadod, hogy ismeresz engem;”*

Lk 24,25–27: *„Akkor ő így szólt hozzájuk: „Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! / Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?” / És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt;”*

Jn 11,34–36: *„És megkérdezte: „Hova helyeztéték őt?” Azt felelték: „Uram, jöjj és lásd meg!” / Jézus könnyekre fakadt. / A zsidók ezt mondták: „Íme, mennyire szerette!”*

4./ Kitágítani a látóhatárt.

ApCsel 2,38–47: *„Péter így válaszolt: „Térjete meg, és kereszteselkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. / Mert tiétek ez az ígélet és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” / Még más szavakkal is lelkükre beszélt, és így kérlelte őket: „Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!” / Akik pedig hittek a beszédének, megkereszteselkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk. / Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. / Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt. / Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. / Vagyonukat és javaikat eladták, szétszították mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. / Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; / dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel;*

Gal 3,27–28: *„Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. / Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai vagytok, és ígélet szerint örökösök.”*

Legyen hála Istennek, mivel nem egyedül kell haladnunk az úton „a jövőbeli városba”, a mennyei Jeruzsálem felé. Bizonyos, hogy mindnyájan eredeti, egyedi emberek vagyunk, akik Isten akaratából születünk, és szeret minket Urunk. Mindenkinek vannak adottságai, korlátai, sajátosságai, gondjai és nehézségei is.

És mégis, akik Jézushoz tartozunk, egy csapatot alkotunk, egy közösséget, „egy úton haladó társak” (vö. ApCsel 9,2¹), Jézus Krisztus gyülekezete vagyunk. Sok helyi gyülekezeti közösség, számtalan ima- és baráti kör tartozik Jézus egyházának egész világon létező családjához. Hasznos számunkra, ha újra és újra túl látunk „tányérunk” peremén, és együtt olvasunk Bibliát, imádkozunk más gyülekezetekből való keresztyénekkal, vagy elmondjuk

¹ ApCsel 9,2: *„És leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának hívei, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe.”*

egymásnak, mit tapasztaltunk meg Jézussal közösségben, és közösen fontoljuk meg, hogyan támogathatjuk egymást.

De hazánk határain is túl kell tekintenünk. Vállaljunk részt más országokban élő férfi- és nőtestvéreink sorsában, örömeiben, gondjaiban, ínségében, és tanúsítsunk figyelmet irántuk gyakorlati módon: küldhetünk nekik üdvözlő írásokat, segíthetjük őket pénzzel és dologi adományokkal. De küldhetünk hozzájuk szakembereket is. És találjuk meg mindig az útját-módját annak, hogy a látszólag lezárt régiókba is vigyük az evangéliumot.

Imádságaink is felbecsülhetetlen értékűek az Úr világszerte található egyháza számára. Ne felejtsük el az elveszetteket, börtönbe zártakat, diszkrimináltakat és szenvedőket, akik szorult helyzetbe kerültek, mivel Bibliájuk van, és megvallják Jézus Krisztust, mint Üdvözítőjüket és Urukat.

Másokért való felelősségünk érvényesüljön környezetünkön belül is. Hogy lehetünk kifelé hatékonyak a Szentlélek erejével, ha a gyülekezeten belül meg veszekedések, pletykálkodások, hazudozások történnek, és hatalmi harcokat vívunk egymással?

Ne bosszantsuk, hanem szeressük egymást. Ehhez tartozik az is, hogy megvalljuk bűneinket, megbocsátunk egymásnak, elhagyjuk rossz szokásainkat, és „felöltözzük az új embert.”

Jó lenne beszélgetést kezdeni Jézussal az Ef 4,21–32-ről¹.

5./ Ha zivatar támad.

Ef 6,12: *„Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak;”*

¹ Ef 4,21–32_ *„Ha valóban úgy hallottatok róla, és kaptatok felőle tanítást, ahogyan az megvalósult Jézusban. / Vessétek le a régi élet szerint való őembert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; / újuljatok meg lelketekben és elmétekben, / öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett. / Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjatok igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak. /*

„Ha haragusztok is, ne vétkezzetek”: a nap ne menjen le a ti haragotokkal, / helyet se adjatok az ördögnek. / Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek. / Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják. / És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára. / Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek minden gonoszsággal együtt. / Viszont legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.”

1Kor 16,13: „Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!”

Vannak emberek, akik érzékenyek a zivatarra. Ha vihar keletkezik, hűvös köd hatol a csontokba, meleg, szárító bukószél támad. Nem érezzük fittnek magunkat; sokféle fájdalom kínoz.

És ki ne ismerné a Krisztus-követés útján tapasztalható mérsékelt vagy heves támadásokat? Megsértődünk például, ha nem üdvözlünk bennünket. És ingerülten reagálunk, ha megfontolatlanul beszél valaki.

De mi magunk sem vagyunk különbek. Nekünk is ugyanolyan gonosz a szívünk, és ugyanazt tesszük többnyire más síkon, amikben elítélünk másokat.

Ehhez jönnek még olyan konfliktusok, amiket az vált ki, hogy életünket Isten igéje irányelveihez igazítjuk: szomszédaink gúnyolódásai, piszkálódások a munkahelyen vagy saját családjuk körében. Mindebben figyelmet kell fordítani arra, hogy a háttérben az „ősi, gonosz Ellenség” bonyolítja a szálakat.

De nem vagyunk neki kiszolgáltatva, nem kell engedelmeskednünk sakkhúzásainak. Urunk Jézus Krisztus elítélte a Gonosz mesterkedéseit a kereszten, és halálos csapást mért rájuk. Isten Fia a „kígyó fejére taposott” (1Móz 3,15; Jn 12,31; Zsid 2,14¹).

Ha támadás alatt vagyunk, ha kétség mardos, ha szeretetlenség és vágyak, irigység és kiengesztelhetetlenség miatt szenvedünk, – és olykor fel sem foghatjuk, hogy Isten még mindig szeret minket, akkor Isten Fia elvégzett váltságművébe vetett bizalommal ragaszkodjunk ahhoz, hogy: a Sátán legyőzött ellenség. Jóllehet még ő kormányozza a világot, még erős hatalommal és ravasz módon támadja Jézus követőit, de már nem vagyunk kormányzása alatt, hanem a győztes Jézus Krisztus uralma alatt állunk. Győzelméből élünk, és győzelmet aratunk Jézus Krisztus által, aki nagyon szeret minket (vö. Lk 10,18–19; Jn 16,33; Kol 2,15; 1Pét 5,6–10; 1Jn 3,8; 1Jn 5,4²).

¹ 1Móz 3,15: „Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt, a te utódod és az ő utódja közt: ő a fejedet tapossa, te meg a sarkát mardosod;”

Jn 12,31: „Most megy végbe az ítélet e világ felett, most vettetik ki e világ fejedelme;”

Zsid 2,14: „Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt.”

6./ A Könyvvel útközben.

Ézs 30,21: *„Saját füleddel hallhatod a mögötted hangzó szót: Ezen az úton járjatok, se jobbra, se balra ne térjetelek le!”*

Ézs 48,17: *„Ezt mondja az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell.”*

Aki zarándokútra akar indulni, beszerezhet egy kézikönyvet: zarándok útikalauzt. Praktikus utalásokat és tippeket találhatunk benne vándorlásunkra vonatkozóan, kézzel rajzolt térképeket 1:50.000-es léptékben, és menedékházak címeit, hely- és útleírásokat.

Aki Jézussal van útközben, annak a csomagjában egy egészen különös túravezető is van: a Biblia. Ez a Könyv. Mert ebben az igaz és élő Isten szól hozzánk. Ez teljesen rendkívüli. Istennek nem lenne szüksége arra, hogy beszéljen olyan emberekkel, mint mi is vagyunk. Mégis megteszi.

² Lk 10,18–19: *„Ő pedig ezt mondta nekik: „Láttam a Sátánt villámként leesni az égből. / Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek;”*

Jn 16,33: *„Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot;”*

Kol 2,15: *„Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk;”*

1Pét 5,6–10: *„Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. / Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok. / Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: / álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban. / A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni;”*

1Jn 3,8: *„Aki a bűnt cselekszi, az az ördögtől van, mert az ördög cselekszi a bűnt kezdettől fogva. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa;*

1Jn 5,4: *„Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.”*

Naponként megszokott helyre, helyiségre és időre van szükségünk ahhoz, hogy figyelve és imádkozva olvassuk a Bibliát (vö. Zsolt 25,5; Zsolt 119,97.164; Dán 6,11.14; ApCsel 6,2–4; Kol 3,16¹).

Létfontosságú számunkra, hogy állandóan és kitartó módon kérdezzük Istent, hiszen így kapunk válaszokat a Szentírásból. És Isten ténylegesen és egészen személyesen válaszol. Miközben olvassuk a Bibliát: tanácsol, bátorít, vigasztal minket az Úr. Megeleveníti bele vetett bizalmunkat. Igéje irányít, hogy sikeresek lehessünk életünkben, de a házasságban, a családban és a gyülekezetben való együttélésben is.

Ugyanakkor rámutat azokra az utakra is, amik tévútra vezetnek, és mit korrigálhatunk konkrét módon annak érdekében, hogy hozzá, célba érhessünk. „Így a Biblia a keresztyének térképe. Megtanít arra, hogy az Isten akarata szerinti úton haladjunk” (C. ten Boom).

„Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.../ Nem lépek lábammal semmilyen rossz útra, hogy megtarthassam ígédet” (Zsolt 119,11.101). (Vö. Zsolt 40,9; Zsolt 119,133; Jn 17,17; Jel 3,8.10.²)

„Úr Jézus Krisztus, Igéd vezérelje gondolataimat,

Töltse meg szívemet, határozza meg akaratomat,

Vezesse lépéseimet, erősítse meg kezemet és formálja szavaimat.

¹ Zsolt 25,5: *„Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem;”*

Zsolt 119,97.164: *„Mennyire szeretem törvényedet! Egész nap azon elmélkedem.../ Naponta hétszer dicsérlek téged igazságos döntéseidért;”*

ApCsel 6,2–4: *„Ekkor összehívta a tizenkettő a tanítványok egész gyülekezetét, és ezt mondták nekik: „Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál. / Hanem válasszatok ki magatok közül, atyámfiai, hét férfit, akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába; / mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett.”*

Kol 3,16: *„A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intétek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljetelek szívetekben az Istennek.”*

² Zsolt 40,9: *„Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratodat teljesítsem, törvényed szívemben van;”*

Zsolt 119,133: *„Szilárdítsd meg lépteimet ígéreteddel, hogy ne uralkodjék rajtam semmiféle gazság;”*

Jn 17,17: *„Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság;”*

Jel 3,8.10: *„Tudok cselekedeteidről. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet... / Mivel megtartottad állhatatosságra intő beszédemet, én is megtartalak téged a kísértés órájában, amely el fog jönni az egész világra, hogy megkísértse azokat, akik a földön laknak.”*

*Ajándékozz bátorságot, hogy akkor is tiszteljem igédet,
Ha nem kedvemre valók.” Ámen*

7./ Biztos zárandoklás GPS-szel.¹

Lk 11,13: *„Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?”*

Gal 5,25: *„Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint.”*

Nem csupán kellemetlen, de veszélyes is lehet, ha a turistaút egyértelmű kitáblázása és jó térképanyag ellenére eltévedünk. Lehet, hogy ez merő kaland, tapasztalatlanság, figyelmetlenség, elbizakodottság vagy önfejlőség miatt történik. De hát, ami történt, megtörtént. Mégis, kiváló segítségünk van: hála a modern GPS technikának, a vándorok terepen is biztosan tájékozódhatnak, megtalálhatják a helyes utat és elérhetik céljukat.

Minden keresztyén hordoz magában egyfajta „fogadó-állomást”. Ez érzékeli a „felülről” való jelet. A mi jelünk „felülről”, azaz Istentől való Szentlélek, akit Isten ajándékozott. Ő teremtett új emberekké (vö. Jn 3,3–8²).

És Isten Lelke tesz tanúságot lelkünknek arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Tehát a Szentlélek akar vezetni minket, és úgy akar formálni, ahogy Istennek tetszik. Nem óemberi természetünknek megfelelően kell élnünk, hanem a Lélek szerint. *„Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk”* (Róm 8,16). Élünk irányítása szerint, akkor növekszik és fejlődik a Lélek gyümölcse: *„szeretet, öröm, békesség, türelem, szívésség, jóság, hűség”* (Gal 5,22).

¹ A GPS általános helyzet-meghatározó, amely 24 műholdból áll, amelyek állandóan jeleket küldenek. A jelfogó készülék feldolgozza ezeket úgy, hogy lehetővé teszi a biztos navigációt.

² Jn 3,3–8: „Jézus így válaszolt: „Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.” / Nikodémus ezt kérdezte tőle: „Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet anyja méhébe és megszülethetik ismét?” / Jézus így felelt: „Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. / Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. / Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek. / A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.”

Isten Lelke különösen akkor van ránk hatással, ha olvassuk a Bibliát. Tegnap azt olvastuk, hogy vándorlásunkra vonatkozóan a Biblia olyan, mint egy térkép.

A Bibliára azonban lelki „navigációs rendszerünk” érvényesülése érdekében is szükségünk van, mivel a Szentírás a Szentlélek műve, akinek a vezetésével „szent emberek” a legnagyobb gondossággal foglalták írásba Isten kijelentését, parancsolatait, utasításait és figyelmeztetéseit, a próféciákat és ígéreteket, és így hagyományozták a történeti eseményeket is. (Vö. 2Móz 17,14; 5Móz 31,24–26; Jer 30,2; 2Tim 3,16; 1Pét 1,21¹).

Isten figyelmet fordított arra, hogy tiszta igéjét tartsuk kezünkben, és száz százalékgig rábízassuk magunkat.

8./ Kereszthordozókként lépésről lépésre haladunk.

Mt 10,38: *„Aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám;”*

Lk 14,27: *„Ha valaki nem hordozza a maga keresztjét, és nem jön utánam, az nem lehet az én tanítványom.”*

Számtalan vándor zarándokútjai során több ezer kilométer megtételével éri el hőn óhajtott célját. Az eddig leghosszabb utat, 60353 km-t Arthur Blessitt (*1940) evangélista és vándorprédikátor tette meg, aki 39 év alatt járva be a világot! Csak csodálkozhatunk azon, hogy minden útjára magával vitt egy 3,7 méter hosszú fakesztet is.

¹ 2Móz 17,14: *„Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: Írd meg ezt a dolgot emlékeztül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörlöm az ég alól!”*

5Móz 31,24–26: *„Amikor Mózes leírta egy könyvbe ennek a törvénynek az igéit elejétől végig, / ezt parancsolta Mózes a lévítáknak, akik az ÚR szövetségládáját hordozták: / Fogjátok ezt a törvénykönyvet, és tegyétek Isteneteknek, az ÚRnak a szövetségládája mellé, hogy ott tanúskodják ellened;”*

Jer 30,2: *„Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Írd le magadnak egy könyvbe mindazokat az igéket, amelyeket kijelentettem neked!”*

2Tim 3,16: *„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre;”*

1Pét 1,21: *„Mert sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem a Szentlélektől indítatva szóltak meg az Istentől küldött emberek.”*

Akaratlanul is a golgothai kivégzőhelyen agyongyötört Jézus keresztútjára kell gondolnunk. A „Jézussal való zarándokúton” szólhatunk arról más zarándokoknak, hogy volt valaki, akit azért végeztek ki gonosztevőkért, hogy megkíméljen valamennyiünket Isten végérvényes, halálos ítéletétől. Olvassuk el a Lk 23,32–43-t¹.

A keresztt az első keresztyének élete mércéjévé lett. Aki megismerte élete megmentőjeként a keresztre feszített Jézus Krisztust, komolyan veszi igéjét: *„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem”* (Mt 16,24).

Jézus azt hangsúlyozza itt először, hogy követése nem kényszer hatására végzett, hanem *saját meggyőződés alapján vállalt tevékenység*. Ezzel Jézus követése megőrzi szabadság jellegét, és egyúttal az elkötelezettség karakterét is. Mindkettő Isten szeretetében gyökerezik. (Vö. 1Jn 3,16–18²).

Aki szeret, az szabad a szívtelenségtől, szeretetlenségtől, kapzsiságtól, fukarságtól és önzéstől. *Aki szeret, az elkötelezett emberként él*. Nem cselekszik hűtlenül. Megbízható, őszinte és becsületes.

Másodszor: Jézus összekapcsolja a követést az önmegtagadással. Ez nem önkínzás, hanem lemondás az én igényéről Jézus és a felebarát iránti szeretet alapján.

Ez fájdalmas is lehet, hiszen a keresztt súlya nyomást gyakorol a kereszthordozóra, és feltöri a testét.

És mégis, ez az út az öröm útja. Mert aki Isten akarata szerint vándorol, az boldog ember, és el van rejtve Istenben.

¹ Lk 23,32–43: *„Két gonosztevőt is vittek, hogy vele együtt végezzék ki őket. / Amikor arra a helyre értek, amelyet Koponya-helynek hívtak, keresztre feszítették őt, és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. / Jézus pedig így könyörgött: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Azután sorsvetéssel osztzkodtak ruháin. / A nép ott állt és nézte. A főemberek pedig velük együtt így csúfolódtak: „Másokat megmentett, mentse meg magát, ha ő az Isten választott Krisztusa!” / Kigúnyolták a katonák is, odamentek hozzá, ecetet vittek neki, / és így szóltak: „Ha te vagy a zsidók királya, mentsd meg magadat!” / Felírás is volt a feje fölött görög, latin és héber betűkkel írva: EZ A ZSIDÓK KIRÁLYA. / A megfeszített gonosztevők közül az egyik így káromolta őt: „Nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is.” / De a másik megróttá, ezt mondva neki: „Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy! / Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el.” / Majd így szólt: „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.” / Erre ő így felelt neki: „Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.”*

² 1Jn 3,16–18: *„Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért. / Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükségben szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete? / Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvél, hanem cselekedettel és valóságosan.”*

9./ Magaslatok fölött és mélységeken keresztül vándorolni.

Róm 8,35–39: *„Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? / Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnék, mint vágójuhokat.” / De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. / Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, / sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”*

Amilyen lélegzetelállítók a zárándokutak az Alpokban árkon-bokron keresztül, amelyek mélységeken keresztül és magaslatok fölött vezetnek, olyan a Jézussal való zárándokutunk is. Jézus azonban nem követel tőlünk túl sokat. Az Úr tudja, mit és milyen sokat várhat tőlünk.

Végeredményben mindnyájan cipelünk néhány dolgot a hátizsákunkban. Lehet ez egy nehéz házasság, betegség, keserves veszteség, vagy nehézséget okozhatnak pénzügyi gondjaink, hivatással járó problémáink is. Jézus újra és újra arra kér, pihenjük ki magunkat a közelében, merítsünk erőt, és fogadjuk el életvitelünket: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. / Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. / Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű”* (Mt 11,28–30).

Ha elképzeljük Pál apostol misszionáriusi vándorútjait, akkor látjuk tisztán különösen is a magaslatokat és mélységeket. A nehezen járható, erőmésztő ösvényeket a Magas–Alpok Taurus hegységében, ahol vadállatok leselkedtek rá, – de vállalta a veszélyes tengeri utazásokat is, amikkel együtt járt egészsége próbára tétele, és a fogságok, amik félelemmel és fájdalommal jártak együtt. De mindezekben számolt az Úr Jézus Krisztus feltámadása erejével, ami vigasztalta és megerősítette. (Vö. 2Kor 13,4; Ef 1,18–20¹).

¹ 2Kor 13,4: *„Mert ha meg is feszítettett erőtlenségből, él az Isten hatalmából, és ha mi erőtlének vagyunk is őbenne, élni fogunk vele együtt az Isten hatalmából közöttetek;”*

Pálban rendkívüli bizonyosság volt arra vonatkozóan, *„hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk”* (Róm 8,18); és hogy senki és semmi sem választhat el minket Isten szeretetétől. Ehhez kapcsolódva és erejéből megerősödve nekünk is „minden javunkra válik”, hogy egyre jobban érvényesüljön bennünk Jézus Krisztus természete (Róm 8,38–39¹).

10./ Útközben – hátizsákkal és vándorbottal.

1Thessz 5,11: *„Kériünk titeket, testvéreink, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, akik előljáróitok az Úrban, és intenek is titeket;”*

Zsid 12,15: *„Ügyeljete arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűségnek a gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön.”*

Hasznos, ha hátizsákot és vándorbotot is viszünk magunkkal a zarándokútra. Hátizsákban visszük a szükséges eszközöket, el nem feledkezve ételről és italról. A vándorbot meg tehermentesíti az ízületeket. E két eszköz biztonságot ad, s támaszként használható.

Hátizsák és vándorbot nélkül gyámoltalanok lennénk a „jövőbeli városba” vezető úton. De testvéreink és nőtestvéreink is. Így a hátizsák és vándorbot nemcsak arra tanít bennünket, hogy saját jólétünkre gondoljunk, hanem legyünk éberek felebarátunk panaszaira és szükségleteire is. Lehetséges, hogy tönkrement a navigációs készüléke, vagy otthon hagyta a turistatérképet, vagy elfogyott a vize, szorít a cipője. Nem lennénk-e szeretetlenek, sőt felelőtlenek is, ha csak magunkra koncentrálna továbbhaladnánk?

A keresztyének felelősséget hordoznak egymásért. Nem mindegy az, hogy egy testvérünk csak ritkán jár a gyülekezetbe. Szemmel kell tartanunk egymást, és lehetőleg

Ef 1,18–20: „És világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, / és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével / munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbára ültette a mennyekben.”

¹ Rm 8,38–39: *„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, / sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”*

belátásra bíró hanggal juttassuk kifejezésre, hogy „hiányzik.” Világos szavaknak megvan a helyük. De „*minden dolgokat szeretetben menjen végbe!*” (1Kor 16,14), és „*alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál*” (Fil 2,3). „*Mindenekelőtt az egymás iránti szeretet legyen kitartó bennetek, mert a szeretet sok bűnt elfedez*” (1Pét 4,8).

Sok lehetőség van arra, hogy jót tegyünk egymással, de különösen a szükségét szenvedők iránt viselkedjünk megbecsüléssel, diszkréten, sőt, magától értetődő módon. Ehhez hozzátartozik szükségszerűen a próbára tévő bírálat, kifogás, intés és óvatos útmutatás is. „*Sőt buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától*” (Zsid 3,13).

De azon is el kell gondolkoznunk: hogyan reagálunk a figyelmeztetésre mi magunk? Talán arról van szó, hogy le kell vetköznünk bizonyos érzékenységet, és vállalnunk kell a kritikát is, hogy növekedjünk személyiségünkben és hitünkben. (Vö. Kol 3,15–17¹).

11./ Elfordulás, visszatérés, hazatérés.

Luk 15,11–24: „*Azután így folytatta: „Egy embernek volt két fia. / A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét. Erre megosztotta köztük a vagyont. / Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet folytatott. / Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. / Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. / Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.” / „Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! / Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. / Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. / És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. / A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem*

¹ Kol 3,15–17: „*És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben, hiszen erre vagytok elhíva az egy testben. És legyetek háládatosak. / A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsétek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljétek szívetekben az Istennek. / Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala.*”

vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. / Az apa viszont ezt mondta szolgálaink: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára! / Azután hozzátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, / mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek.”

A nagytehetségű gondolkodó, Friedrich Nietzsche (1844–1900) gimnazistaként adta fel Istenbe vetett hitét. Ebben az Istentől való távolságban lett „*hazátlan*”. Korai nyugdíjba menetele után betű szerint nyugtalan vándoréletet folytatott, hogy itt is, ott is gyógyulást keressen meggyengült egészsége érdekében.

Nietzsche külső hazátlansága megfelelt *belső gyökértelenségének*. Sóvárgását – „Jó azoknak, akiknek most még van hazájuk” – elmagányosodás követte: „Jaj azoknak, akik hazátlanok!” Az a legrosszabb, ami megtörténhet valakivel, ha nincs otthona Istennel közösségben. Ha – mint a Lk 15-ben a tékozló fiú – eltávolodik az Atyától, hogy végleg „szabad legyen”, és belemerül a világ tetszésének megfelelő, elbűvölő életbe.

Pál apostol írja egyik munkatársáról: „*Démász elhagyott engem, mivel ehhez a világhoz ragaszkodott*” (2Tim 4,10).

Ezért vegyük szívünkre János apostol sürgető kérését: „*Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete*” (1Jn 2,15). Ennek során van szó éppen az Atya szeretetéről, aki a mennybe vezető úton oltalmaz és vezet minket.

És ha hátat fordítunk az Atyának? Ha saját utunkon járunk? Akkor is érvényes a hazatérés kegyelme. Nagy szeretetével türelmesen várja az Atya, hogy komolyan észhez térjen, és elinduljon hazafelé elveszett, tékozló „fia”. Aki aztán elrejtőzhetik az Atya kitárt karjában, bűnbocsánatot kaphat, és otthonra találva élhet az Atyánál. „*Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? ... Mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad*” (Mik 7,18). (Vö. Zsolt 65,4; Zsolt 130,4; Ézs 44,22; Ézs 55,7¹).

¹ Zsolt 65,4: „*Erőt vettek rajtunk a bűnök, de te megbocsátod vétkeinket;*”

Zsolt 130,4: „*De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged;*”

Ézs 44,22: „*Eltörlöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!*”

12./ Örökre otthon.

Mt 5,8: „*Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.*”

2Kor 4,16–5,1: „*Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. / Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, / mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók. / Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.*”

1945. április 9-én a hajlani szürkületben Dietrich Bonhoeffert a flossenburgi koncentrációs táborban kivégezték. Nyilvánvalóan egészen tudatosan fogadhatta halálát, mivel tudta, hogy Isten hűsége a halálon túlra is kiterjed. Ezek voltak utolsó szavai: „*Ez itt a vég – de nekem az élet kezdete.*”

Ennyi egészen nyilvánvaló: „*Nincs itt maradandó városunk.*” A világ örömeivel és terhével együtt elmúlik, és pedig teljesen. Az elemeket tűz emészti meg (vö. 2Pét 3,10–12¹).

„Az ég és föld elmúlnak.” A kozmosz egykor romokban hever. Semmiféle különös megerőltetésre nincs szükség ahhoz, hogy ezt a jövőt elképzeljük, amikor apokaliptikus hatást keltő katasztrófák és háborús erőszakok horror-forgatókönyve tárul a szemünk elé.

De! Én nem véshetjük eléggé nyomatékosan a szívünkbe, értelmünkbe: DE!

Felemeljük a fejünket, mivel egészen közel van a szabadulás, és a pompás célra tekintünk, a „mennyei városra”, az új Jeruzsálemre. Nem kellene-e sokkal inkább naponként mérhetetlenül örvendeznünk a mennynek, hogy végre már nem lesz többé szenvedés, sem egyedüllét, sem háború, és Urunk letöröl minden könnyet, és véget vet a halálnak örökre?²

Ézs 55,7: „*Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az ÚRhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani.*”

¹ 2Pét 3,10–12: „*De el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj, amikor az egek recsege-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak, a föld és a rajta levő alkotások is megégnek. / Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek, / akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövetelét, amikor majd az egek lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak!*”

² Ézs 25,8: „*Véget vet a halálnak örökre! Az én Uram, az ÚR letörli a könnyet minden arcáról;*”

Készülünk-e intenzív módon a „jövőbeli városba”, miközben célratörően, minden erővel és kitartással oda *igyekszünk*, a cél felé törekszünk (Fil 3,13–14¹).

Talán segít nekünk ennek során olykor a tesztkérdés: Hogy történik ez meg, mit gondolkodok vagy teszek az örökkévalóság fényében? Ami nem illik Jézushoz, azt mi se folytassuk tovább, hanem kövessük őt lépésről lépésre, és az örökkévaló dolgokra törekedjünk.

*„Ó, milyen szép vagy örökkévalóság,
Szívem benned gyönyörködik,
Hiszen nem e világban,
De benned van otthonom”* (G. Tersteegen).

(Vö. Ézs 25,8; Ézs 33,17; Ézs 51,10–11; Ézs 60,20; 1Kor 15,54; Jel 21,1–5; Jel 22,3–5.²)

¹ Fil 3,13–14: „Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, / de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”

² Ézs 25,8: „Véget vet a halálnak örökre! Az én Uram, az ÚR letörli a könnyet minden arcáról. Leveszi népéről a gyalázatot az egész földön. – Ezt ígérte az ÚR!”

Ézs 33,17: „Saját szemeddel nézheted a király szépségét, láthatod tágas országodat;”

Ézs 51,10–11: „Te szárítottad ki a tengert, a nagy mélység vizeit, te készítetted út a tenger medrén át, hogy átkelhessenek a megváltottak!;”

Ézs 60,20: „Nem megy le többé napod, és holdad nem fog el. Az ÚR lesz örök világosságod, letelnek gyászod napjai;”

1Kor 15,54: „Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött!;”

Jel 21,1–5: „És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. / És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve. / Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felől: „Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; / és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak.” / A trónuson ülő ezt mondta: „Íme, újjáteremtek mindent”. És így szólt: „Írd meg, mert ezek az igék megbízhatók és igazak!”;

Jel 22,3–5: „Nem lesz többé átok a városon, hanem az Isten és a Bárány trónusa lesz benne: szolgálói imádják őt, / és látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon. / Éjszaka sem lesz többé, és nem lesz szükségük lámpásra, sem napvilágra, mert az Úr Isten fénylik fölöttük, és uralkodnak örökkön-örökké.”

26./ VÁGYAKOZÁS ISTEN UTÁN – ZSOLT 42-43

DURST NACH GOTT

– Psalm 42 und 43 –

<http://www.bibel.com/BLZ/index10.html>

Bibellesezettel für Januar 2001.

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

BEVEZETÉS

(a.)

Zsolt 42,2-3: *„Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! / Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?”*

Ézs 43,1: *„De most így szól az ÚR, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”*

Az imádkozó engedi, hogy bepillantsunk a szívébe a zsoltárok tanulmányozása során. Azért érintenek meg minket imádságai, mivel olykor a mi szívünk állapota is az övéhez hasonló. „Mindenki – akármilyen helyzetben van is – talál olyan üzeneteket ezekben a zsoltárokbán, amik összeegyeztethetők helyzetével, és olyanokat, amiket mintha őmiatta foglaltak volna írásba. Ő sem találhatott, de nem is kívánhatott volna jobbat ezektől” (M. Luther).

A 42. zsoltár mélyből hangzó imádság. Ma is elmondhatjuk, ha mélységben, és olyan nehéz helyzetben vagyunk, hogy a gondok hullámai elborítják a fejünket. *„Minden habod és hullámod átcsapott fölöttem”* (Zsolt 42,8.) (Vö. Jón 2,2-8¹)

α./ „Ki imádkozta ezt a sóvárgással tele zsoltárt? Olyan személy, *akit elűztek hazájából, aki messze, távol volt, Ézsak-Izráelben, távol a szentélytől*, elválasztva mindentől, ami foglalkoztatja hite és származása alapján? Sokan vannak ma is, akik belsőleg hazátlanok, akiknek már nincs megbízható életalapjuk, sem menedékük, sem célperspektívájuk.

Egyik közvélemény-kutatás során azzal égető problémával foglalkoztak, hogy: Mi az élet értelme? Az értékelés folyamán megállapították, hogy a résztvevők közül sokan már kétségbeesésük mélypontjára jutottak” (Th. Sorg).

β./ *A zsoltáros is teljesen kimerült. Minden ellene fordult* („Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: *Hol van a te Istened?*”.../ Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem.../ Mintha csontjaimat tördelnék, amikor gyaláznak ellenfeleim, mert egész nap ezt mondogatják nekem: *Hol van a te Istened?*” (4.8.11.v.). Köd és sötétség vette körül. Ezért imádságban keresi Isten segítségét ebben a helyzetben.

γ./ *Nem a semmibe kiált, hanem az élő Istenhez imádkozik, teremtetőjéhez, Izráel megváltójához: „Lelkem hozzád kiált, Istenem”* (Zsolt 42,2²). A Zsolt 50,15-ben olvassuk Isten még mindig érvényes felszólítását: *„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”* (Vö. Zsolt 91,15; Ézs 65,24; Jer 33,2-3; Lk 11,9.³)

¹ Jón 2,2-8: „Jónás imádkozott Istenéhez, az ÚRhoz a hal gyomrában. / Ezt mondta: Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, és ő meghallgatott engem. A halál torkából kiáltottam segítségért, és te meghallgattad hangomat. / Mélységbe dobtál, a tenger közepébe, és áradat vett körül. Minden habod és hullámod átcsapott fölöttem. / Azt gondoltam, hogy eltaszítottál engem magad elől. Bárcsak újra megláthatnám szent templomod! / Már-már életemet fenyegette a víz, mélység és örvény vett körül, hínár fonódott a fejemre. / Lesüllyedtem a hegyek alapjáiig, örökre bezárult mögöttem a föld, de te kiemelted életemet a sírból, ó, URam, Istenem! / Amikor elcsüggedt a lelkem, az ÚRra gondoltam, és imádságom eljutott hozzád, szent templomodba.”

² A német szöveg fordítása. A teljes 2. vers a Magyar Biblia Tanács 1975-ben megjelent, 1990-ben javított protestáns új fordítású Biblia szövegében: „Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!?”

³ Zsolt 91,15: „Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt;”

Ézs 65,24: „Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom;”

Jer 33,2-3: „Ezt mondta az ÚR, aki a földet megalkotta, az ÚR, aki azt megformálta és megerősítette - az ÚR az ő neve -: / Kiáltls hozzám, és válaszolok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!;”

(b.)

Zsolt 42 és 43¹.

A 42. és 43. zsoltár egyazon refrénje arra utal – „*Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!*” (Zsolt 42,4.12; 43,5) –, hogy ez a két imádság eredetileg bizonyára egy zsoltár volt.

δ./ *Ebben a refrénben útbaigazítást kapunk arra vonatkozóan, hogy juthatunk öröme szomorúságból: „Bízzál Istenben!”* Dávid megvallotta: „*Várva vártam az URat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. / Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet. / Új éneket adott a számba, Isteniünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az URat, és bíznak benne*” (Zsolt 40,2-4). (Vö.: Zsolt 33,1-5; Zsolt 145,1-10².)

Lk 11,9: „*Én is azt mondom nektek: kérjete, és adatik, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek.*”

¹ Zsolt 42,1-12: „*A karmesternek: Kórah fiainak tanítókölteménye. / Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! / Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt? / Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened? / Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot. / Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért! / Istenem, elcsügged a lelkem, azért terád gondolok a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár hegyéről. / Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem. / Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez. / Ezt mondom Istenemnek, kőszálamnak: Miért feledkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség? / Mintha csontjaimat tördelnék, amikor gyaláznak ellenfeleim, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened? / Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!*”

Zsolt 43,1-5: „*Szolgáltass nekem igazságot, Istenem, és pereld peremet a hűtlen néppel szemben! Az alattomos és álnok emberektől ments meg engem! / Hiszen te vagy oltalmazó Istenem, miért taszítottál el engem? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség? / Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba, / hogy eljussak Isten oltárához, Istenhez, akinek ujjongva örülök. Hadd magasztaljalak hárfával, Isten, én Istenem! / Miért csüggedsz el, lelkem, és miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!*”

² Zsolt 33,1-5: „*Vigadjatok az ÚRban, ti igazak! Az igaz emberekhez illik a dicséret. / Adjatok hálát az ÚRnak citeraszóval, tízhúrú lanttal zengjete neki! / Énekeljete neki új éneket, szépen zengjenek hangszereitek! / Mert az ÚR igéje igaz, mindent hűségesen cselekszik. / Szereti az igaz ítéletet, az ÚR szeretetével tele van a föld;*”

Zsolt 145,1-10: „*Dávid dicsérete. Magasztallak téged, Istenem, királyom, áldom nevedet mindörökké. / Mindennap áldalak téged, dicsérem nevedet mindörökké. / Nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérjék, nagysága felfoghatatlan. / Nemzedékről nemzedékre dicsérik műveidet, hirdetik hatalmas tetteidet. / Fenségeden,*

Ragadjunk ki öt témát ebből a két zsoltárból, amik újra megbátoríthatnak bennünket.

1./ VÁGYAKOZÁS ISTEN UTÁN

Az imádkozó olyan szomjas szarvashoz hasonlítja állapotát, amelyik kiszáradt patakmedernél áll. *„Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!”*

a./ Ismerjük-e ezt a szomjúságot? Így vágyakozunk-e az Istennel való közösség után? Sívárgunk-e az után, hogy újra szóljon hozzánk? Aki még soha sem tapasztalta meg Isten közelségét, nem tudja elképzelni ezt a vágyakozást. Nem is tudjuk közölni vele. De Isten Lelke feltárhathatja mindenkinek, aki arra kéri Istent.

α./ Bármit megkaphat az ember, amire vágyik a szíve, és mégis *a szomjhalálhoz hasonló az, ha a legfőbb dolog hiányzik neki: az élő Istennel való közösség.* Az Úr önmagával való közösségre teremtett, és megváltott bennünket (1Jn 1,2-3¹).

β./ *Közelsége nélkül olyanok vagyunk, mint egy hal a parton, amelyik a parti homokba került.* „Ó Istenem, olyan vagyok, mint egy hal a parton, Isten nélkül csepp vagyok a hőségben, Isten nélkül fűszál vagyok a homokban, és olyan, mint egy szárnyaszegett madár...” (J. Klepper). (Vö. Zsolt 16,2.5; Zsolt 63,2; Zsolt 73,25-26; Jer. Sir. 3,24.²)

ragyogó dicsőségeden és csodálatos dolgaidon én is elmélkedem. / Elmondják, milyen félelmes hatalmad, én is felsorolom nagy tetteidet. / Áradoznak, emlékezve nagy jószágodra, és örvendeznek igazságodnak. / Kegyelmes és irgalmas az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Jó az ÚR mindenkinek, irgalmas minden teremtményéhez. / Magasztal, URam, minden teremtményed, és híveid áldanak téged.”

¹ 1Jn 1,2-3: *„Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonyosságot teszünk róla, és ezért hirdetjük nektek is az örök életet, amely azelőtt az Atyánál volt, most pedig megjelent nekünk. / Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.”*

² Zsolt 16,2.5: *„Ezt mondom az ÚRnak: Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem.../ URam, te vagy osztályrészem és poharam, te tartod kezedben sorsomat;”*

Zsolt 63,2: *„Ó Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld;”*

(c.)

Zsolt 42,2-3: „Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! / Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?”

Lk 10,41-42: „Az Úr azonban így felelt neki: „Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalankodsz, / pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.”

b./ „Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?” Lételemünk-e az élő Isten, akiről nem mondhatunk le, és aki után sóvárgunk, ha hallgat?

a./ Az Isten utáni vágyakozásnak Istenhez kell vonzania minket sokféle munkánk közepette. Mondjuk neki: „Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! / Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után.”

B./ Vagy ha esetleg olyan veszély fenyeget, hogy Urunkkal való kapcsolatunkat elodázzuk, mivel éppenséggel igen sok munkánk van? R. Scheffbuch találóan úgygy jellemzi az ilyen embereket, mikor „akiknek fontosabb az íróasztalon rájuk váró feladatok elvégzése, mint az Isten ígéjére való figyelés, akik úgy bánnak Istennek, mintha olyan pusztaság lenne, amivel nem sokra megyünk, és sokkal fontosabbnak tartják saját tevékenységüket” (vö. Zsolt 39,7-8; Préd 2,11.22.23; Préd 6,7; Ézs 57,10; Mt 6,33.¹)

Zsolt 73,25-26: „Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. / Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!”

Jer. Sir. 3,24: „Az ÚR az én osztályrészem - mondom magamban -, ezért benne bízom.”

¹ Zsolt 39,7-8: „Árnyékként jár-kelek itt az ember, bizony hiába vesződik. Gyűjtöget, de nem tudja, ki fogja hasznát venni. / Így hát mit várhatok, Uram? Egyedül benned reménykedem!”

Préd 2,11.22.23: „De amikor szemügyre vettem minden művemet, amit kezemmel alkottam, és fáradozásomat, ahogyan fáradozva dolgoztam, kitűnt, hogy mindaz hiábavalóság és hasztalan erőlködés; nincs semmi haszna a nap alatt.../ Mert mi jut az embernek mindabból, amit fáradsággal és teljes odaadással szerzett a nap alatt, / hiszen mindennap fájdalom és bosszúság gyötri, és még éjjel sincs nyugta szívének?! Ez is hiábavalóság!”;

Préd 6,7: „Az ember egyre a szájáért fáradozik, de kívánsága csak nem teljesül!”

γ./ Isten szeretne közösségben lenni velünk, hogy elmondhassuk neki, ami foglalkoztat bennünket, és szeretne beszélni hozzánk igéje által. „Természetes türelmetlenségemet gyakran kielégítené, ha létezne olyan módszer, ami hozzásegítené a modern keresztyéneket ahhoz, hogy rövid, könnyű szentírásbeli szakaszok által mély lelki életet folytassanak. De ez balga kívánság. Nem lehet lerövidíteni a lelki tapasztalatok útját. Isten nem alkalmazkodik kapkodásunkhoz... Aki arra törekszik, hogy megismerje Istent, időt kell szakítania a vele való közösség gyakorlására. Minél korábban elismerjük ezt józan alapelvnek, annál jobb lesz számunkra. Aki meg akarja ismerni Istent, nem tékozolhatja haszontalan dolgokra az idejét, amit Urunk megismerése elmélyítésére kell fordítania. Számtalan órát kell szánnunk az imádságra és imádkozva végzett bibliatanulmányozásra életünk folyamán. Mindenesetre ezt az eljárást követték azok, akik példamutatók számunkra Isten országában” (A.W. Tozer). (Vö. Jer 6,16; Dán 6,11; Mk 1,35; 2Tim 3,16.¹)

(d.)

Zsolt 42,3: „Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?;”

2Móz 33,17-23: „Az ÚR így szólt Mózeshez: Megteszem ezt is, amiről beszélte, mert megnyerted jóindulatomat, és név szerint ismerlek. / Mózes pedig ezt mondta: Mutasd meg nekem dicsőségedet! / Az ÚR így felelt: Elvonultatom előtted egész fenségemet, és kimondom

Ézs 57,10: „A sokféle mesterkedés elfárasztott, mégsem vallottad be, hogy hasztalan, hanem újból erő gyűjtöttél, ezért nem betegedtél bele;”

Mt 6,33: „De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.”

¹ Jer 6,16: „Így szól az ÚR: Álljatok ki az utakra, és nézzetek szét, kérdezősködjete az ősi ösvények után, melyik a jó út, és azon járjatok, akkor nyugalmat találtok lelketeknek! De ők ezt mondták: Nem megyünk!”

Dán 6,11: „Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térden állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta;”

Mk 1,35: „Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott;”

2Tim 3,16: „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre;”

előtted az ÚR nevét. Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok. / Orcámat azonban nem láthatod - mondta -, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon. / És ezt mondta az ÚR: Van itt hely nálam, állj a kősziklára! / És amikor elvonul dicsőségem, a kőszikla hasadékába állítalak, és kezemmel betakarlak, amíg elvonulok. / Azután elveszem kezemet, és megláthatsz hátulról, mert orcámat senki sem láthatja meg.”

„Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt? – Az imádkozó tudta, hogy csak akkor lehet csillapítani Isten iránti mély szomjúságát,

c./ ha megjelenhet Isten előtt. Sóvárgott az Istennel való közvetlen közösségre, ami egykor a színről színre látásban teljesedik be. Mivel igen vágyakozott erre, megkérdezte: Mikor kerül végre erre sor?

α./ Mózes is arra vágyott, hogy lássa Isten arcát, az Úrnak azonban figyelmeztetnie kellett: „Orcámat azonban nem láthatod – mondta –, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon” (2Móz 33,20). Mégis, Isten már az Ószövetség idejében bizonyossággal töltötte el az embereket, hogy egy napon megláthatják. Ezért ujjonghatott Jób is: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, / s ha ez a bőröm lefoszlik is, testemben látom meg az Istent. / Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem más, bár veséim is megemésztetnek” (Jób 19,25-27). (Vö. Zsolt 16,11; Zsolt 17,15¹.)

β./ Az Újtestamentumban bizonyos ígéretiünk van arra vonatkozóan, hogy látni fogjuk Istent. Jézus mondja: „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent” (Mt 5,8). János meg azt írja: „Olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában” (1Jn 3,2). (Vö. 1Kor 13,12; 1Pét 1,8-9; Jel 22,4²).

¹ Zsolt 16,11: „Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon;”

Zsolt 17,15: „Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember, öröm tölt el, ha meglátlak, amikor fölébredek.”

² 1Kor 13,12: „Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek;”

1Pét 1,8-9: „Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, / mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét;”

Isten meglátása számunkra elképzelhetetlen, lenyűgöző örömmel jár együtt. Ha előre örvendezünk ennek, annak következményei vannak hétköznapijainkra is: „Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta” (1Jn 3,3). (Vö. 1Jn 2,28¹).

Addig azonban még érvényes számunkra: „Mert hitben járunk, nem látásban” (2Kor 5,7). Hiszen ha megismerjük Jézust igéjében, már most látunk valamit Isten dicsőségéből. (Vö. Jn 1,14; Jn 12,45; Jn 14,9-10; Zsid 1,3².)

(e.)

Zsolt 42,4-11: „Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened? / Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot. / Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért! / Istenem, elcsügged a lelkem, azért terád gondolkodom a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár hegyéről. / Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem. / Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez. / Ezt mondom Istenemnek, köszöletnek: Miért feledkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség? / Mintha csontjaimat tördelnék, amikor gyaláznak ellenfeleim, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?”

Jel 22,4: „És látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon.”

¹ 1Jn 2,28: „Mármost, gyermekeim, maradjatok meg őbenne, hogy amikor megjelenik, bizalmunk legyen iránta, és meg ne szégyenítsen minket eljövetelekor.”

² Jn 1,14: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal;”

Jn 12,45: „És aki lát engem, az azt látja, aki elküldött engem;”

Jn 14,9-10: Jézus erre ezt mondta: „Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod te: Mutasd meg nekünk az Atyát? / Talán nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom; az Atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit;”

Zsid 1,3: „Akkor hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel, amelyet az ÚR hirdetett először.”

Zsolt 43,1-2: „Szolgáltass nekem igazságot, Istenem, és pereld peremet a hűtlen néppel szemben! Az alattomos és álnok emberektől ments meg engem! / Hiszen te vagy oltalmazó Istenem, miért taszítottál el engem? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség?”

γ./ Az egész zsoltárban nyilvánvaló az imádkozó Isten iránti szeretete, és a vele való személyes viszonya. Elsősorban nem Isten javait óhajtja, hanem őt magát. Sóvárgása tárgya az élő Isten. Különben nem lenne olyan szomorú amiatt, hogy úgy tűnik, az Úr távol van tőle.

2./ A KÍSÉRTÉS

(a.) „Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal...” – Miért olyan bánatos ez az ember? Részben válaszol erre a zsoltáros, részben azonban rejtve marad számunkra a válasz.

α./ Tudjuk, hogy Jeruzsálemtől távol tartózkodik. „Istenem..., terád gondolok a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár hegyéről” (Zsolt 42,7). Olyan emberek között volt, akik nem ismerték az élő Istent. Ez magányossá tette. Hiányzott neki azokkal az emberekkel való közösség, akik úgy szerették Istent, mint ő.

β./ Szorongatói naponkénti gúnyolódásáról beszél, ami leginkább ebben a kérdésben nyilvánul meg: „Hol van a te Istened?” (Zsolt 42,4), - nem a semmiben bízol? Nem magaddal folytatott beszélgetés-e valamennyi imádságod? (Vö. Zsolt 31,2-6; Zsolt 94,16-17.¹)

A zsoltáros által megtapasztalt támadások egyidejűleg Istenére vonatkoznak, és ez teszi még nehezebbé kísértését. Sír ahelyett, hogy táplálkozna: „Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?” (4.v.).

¹ Zsolt 31,2-6: „Hozzád menekülök, URam, ne szégyenüljek meg soha! Ments meg engem irgalmasan! / Fordítsd felém füledet, siess, ments meg engem! Légy erős kősziklám, erős váram, segíts rajtam! / Mert te vagy az én sziklaváram; vezess, és terelgess engem nevedért! / Szabadíts ki a hálóból, amelyet titkon vetettek nekem, mert te vagy az erősségem. / Kezre bízom lelkemet, te váltasz meg engem, URam, igaz Isten!”;

Zsolt 94,16-17: „Ki kel védelmemre a gonoszok ellen? Ki áll mellém a gonosztevőkkel szemben? / Ha az ÚR nem segített volna rajtam, én már a csend honában laknám.”

γ./ Legmélyebb ínsége ezekben a kérdésekben jut kifejeződésre: „Miért feledkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség?” (Zsolt 42,10).

δ./ Olyan könnyen Isten elismerésének tartjuk az elismerést és a sikert. Mégis, ha elutasítással és ellenségeskedéssel találkozunk, ezekből arra következtetünk, hogy Isten is ellenünk fordult. Ez a legmélyebb kísértés. Amikor Jézust körülvették ellenségei, és népe is elutasította, ő bizalommal ragaszkodott az Atya szeretetéhez. Nem sikerült az ellenségnek, hogy bizalmatlansággal éket verjen az Atya és Jézus közé. Így kísértések között készítette el Urunk a számunkra való utat, hogy lábnyomába léphessünk. (Vö. Ef 6,16; 1Pét 2,19-21; 1Pét 4,12-16; Zsid 12,2-7.¹)

(f.)

Zsid 42,9: „Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez;”

Jób 35,10: „De nem mondják: Hol van az én teremő Istenem, aki éneket ad számba éjszaka.”

¹ Ef 6,16: „Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak;”

1Pét 2,19-21: „Mert kegyelem az, ha valaki Istenre néző lelkiismerettel tűr el sérelmeket, amikor igazságtalanul szenved. / De milyen dicsőség az, ha kitartóan tűritek a hibátok miatt kapott verést? Ellenben ha kitartóan cselekszitek a jót, és tűritek érte a szenvedést, az kedves az Isten szemében. / Hiszen erre hívtatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek;”

1Pét 4,12-16: „Szeretteim! A szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket. / Sőt amennyire részesültök a Krisztus szenvedésében, annyira örüljétek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is ujjongva örülhessetek. / Boldogok vagytok, ha gyaláznak titeket a Krisztus nevéért, mert a dicsőség Lelke, az Isten Lelke megnyugszik rajtatok. / Közületek tehát senki se szenvedjen mint gyilkos, mint tolvaj, mint gonosztevő, vagy mint más dolgába avatkozó. / Ha azonban valaki mint keresztyén szenved, ne szégyenkezzék, hanem dicsőítse Istent ezzel a névvel;”

Zsid 12,2-7: „Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázzal nem törődve - vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. / Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjétek. / Mert a bűn ellen való harcban még nem álltatok ellen egészen a vérig, / és elfeledkeztetek a bátorításról, amely nektek mint fiaknak szól: 'Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, / mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.' / Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bántak veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja?”

(b.) „Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez.” Éppen az előbb jelentette ki a zsoltáros, hogy *„minden habod és hullámod átcsapott fölöttem”* (8.v.), és most ez a csodálatos igevers arról szól, ahogy körülveszi Isten szíves jóindulatában, és éjszaka folytatott énekléséről.

α./ Walthert Lüthi közölte erről az igeversről: „Éjjel és nappal is Istenről beszél, aki kizárólagos Ura a nap mind a 24 órájának, Ura az időmnek és életemben is.

β./ Isten Ura a nappalnak akkor is, ha szorongat a munka, hajszol a kötelesség, ha zakatol a gépek erős üteme, és elnémulnak az énekek, – éppen akkor érvényesíti az Úr jósága ígéreteit. Ő az Úr a lármákon és kötelességeken túl is. Kísérni akar, óvni és megerősíteni éppen az előtted álló napra vonatkozóan is. (Vö. 2Krón 20,1-12.20-22; Zsolt 34,2-4¹.)

γ./ És eljön az éjszaka, amikor minden elcsendesedik, és rád tör a fáradtság, magadra eszmélsz és életedre, rád telepszik a kiábrándultság és vádol a lelkiismeret. Mikor reggelre a gondok tompán megterhelnek, Isten mégis újra és újra jelen van, mert ő az Ura az éjszakáknak is minden nehézségükkel és borzalmaikkal, kísértéseikkel és veszélyeikkel együtt.

δ./ „Éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez” (9.v.). Ő az Úr, aki – amint Jób mondja – *„éneket ad számba éjszaka”* (Jób 35,10). Az ilyen dicsérő énekek

¹ 2Krón 20,1-12.20-22: „Történt ezek után, hogy hadba vonultak Jósáfát ellen a móábiak és az ammóniak a meúniak egy részével együtt. / Amikor megérkeztek, és jelentették Jósáfátnak, hogy a tenger túlsó széléről nagy sokaság jön ellene Edóm felől, és már Hacecón-Támárban, azaz Éngediben vannak, / megijedt Jósáfát, az URat kezdte keresni, és böjtöt hirdetett egész Júdában. / Összegyülekeztek a júdaiak, hogy segítséget kérjenek az ÚRtól. Júda összes városából is eljöttek, hogy az ÚR segítségét kérjék. / És felállt Jósáfát Júda és Jeruzsálem gyülekezetében az ÚR házánál, az új udvar előtt, / és ezt mondta: URam, őseink Istene! Te vagy Isten a mennyben, aki uralkodsz a népek minden királyságán! A te kezeden van az erő és a hatalom, és senki sem állhat meg veled szemben. / Isteniünk, te űzted ki ennek az országnak a lakóit néped, Izráel elől, és örökre odaadtad azt barátod, Ábrahám utódainak. / És itt laktak, itt építettek neved tiszteletére szentélyt, és ezt mondták: / Ha majd veszedelem, fegyver, ítélet, dögvész vagy éhínség jön ránk, megállunk ez előtt a templom előtt és te előtted, mert a te neved ebben a templomban van; és ha segítségért kiáltunk hozzád nyomorúságunkban, hallgass meg, és szabadíts meg minket! / De látod, az ammóniak és móábiak, Széír hegyvidékének a lakói, akik között nem engedted átvonulni az izráélieket, amikor Egyiptomból jöttek, és így kikerülték, és nem pusztították el őket, / ezek most azzal fizetnek nekünk, hogy ellenünk támadnak, és ki akarnak űzni birtokodból, amelyet birtokunkba adtál. / Isteniünk, ítéld meg őket! Mert nincs erőnk ezzel a nagy tömeggel szemben, amely ellenünk támad. Nem tudjuk, mit tegyünk, csak rád tekintünk;”

Zsolt 34,2-4: „Áldom az URat mindenkor, állandóan őt dicséri szám. / Az ÚRral dicsekszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek. / Hirdessétek velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét!”

fegyverek a 'fekete seregekkel' szemben, amik különösen is éjszakánként leselkednek ránk tudatunk és tudatalattink küszöbén.

Használjuk szorgalmasan e „fegyvereket” családi körben és gyülekezetben is. Isten jósága ígérete érvényes egészen életünk utolsó nappaláig és éjszakájáig.” *„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”* (Zsid 13,8). (Vö. Zsolt 134,1-2; Zsolt 147,1-7; Zsolt 149,5-6; ApCsel 16,25-26.¹)

(g.)

3./ KÖZÖSSÉG

Zsolt 42,5: *„Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot;”*

Zsid 10,23-25: *„A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk; mert hű az, aki ígéretet tett. / Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk. / Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást; annyival is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.”*

a./ *„Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot.”* A zsoltáros nélkülözi a más hívőkkel való közösséget. Sóvárgással gondol erre.

¹ Zsolt 134,1-2: *„Zarándokének. Áldjátok az URat mindnyájan ti, akik az ÚR szolgálói vagytok, akik az ÚR házában álltok éjjelente! / Emeljétek föl kezeket a szentély felé, és áldjátok az URat!”*

Zsolt 147,1-7: *„Dicsérjétek az URat! Milyen jó Istenünkről énekelni, milyen gyönyörű a szép dicséret! / Felépíti Jeruzsálemet az ÚR, összegyűjti a szétszóródott Izráelt. / Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket. / Megszabja a csillagok számát, nevet ad mindegyiknek. / Nagy a mi Urunk és igen erős, bölcsessége határtalan. / Támogatja az ÚR az alázatosokat, de porig alázza a bűnösöket. / Zengjétek hálaéneket az ÚRnak, énekeljétek hárfakísérettel Istenünknek!”*

Zsolt 149,5-6: *„Vigadnak a hívek e dicsőségben, ujjonganak pihenőhelyükön. / Szájuk Istent magasztalja, kezükben kétélű kard van;”*

ApCsel 16,25-26: *„Éjjeltájban Pál és Szilász imádkozott, és énekekkel magasztalta az Istent. A foglyok pedig hallgatták őket. / Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy megrendültek a börtön alapjai, hirtelen kinyílt minden ajtó, és mindegyikükről lehulltak a bilincsek.”*

α./ Vajon mindig így értékelte-e az istentiszteletet, mint most távoli országban? Vajon nem véljük-e úgy, hogy túlságosan is sok gyülekezeti alkalmunk van, meg felekezetközi rendezvény? És mégis, Isten kegyelme és ajándéka, hogy tarthatunk ilyeneket. „Ami a magányos ember számára Isten kimondhatatlan kegyelme, azt a naponként ajándékban részesülő személyek könnyen figyelmen kívül hagyják, és semmibe sem veszik.

β./ Sokan könnyen elfelejtik, hogy a keresztyének közössége olyan Isten országából való kegyelmi ajándék, amiben naponta részesülhetünk. Ezért aki egy bizonyos ideig közös keresztyén életet gyakorolhat más keresztyénnel, az szívből magasztalja Istent jóindulatáért, és ismerje fel: kegyelem az, és semmi más, csupán kegyelem, hogy manapság keresztyénnel együtt élhetünk közösségben” (Dietrich Bonhoeffer).

β./ Szükségünk van Isten vezetése alatt történő hiterősítő közösségre, mert „egyedül mindenki tönkremegy.” N.L. Zinzendorf mondta, a Hernnhuti Testvérgyülekezet alapítója:

α./ „Megállapítom, hogy közösség nélkül nincs keresztyénség.” Mert nélküle hiányzik a normális lelki növekedés. Ahogy a felnövekvő gyermeknek szüksége van a meleg családi fészekre, a hitben kezdőnek ugyanúgy szüksége van lelki testvérekre, akik példaképei lehetnek, és akik bevonják a szentek közösségébe. (Vö. Zsolt 16,3; Zsolt 119,63¹.)

β./ Akkor is, ha már régen Krisztussal járunk, szükségünk van közösségre, egymás kölcsönös erősítésére, bátorítására és látóhatárunk bővítésére. Aki úgy véli, hogy boldogul más keresztyénnel való közösség nélkül is, jöllehet erre van lehetősége, létfontosságú gondoskodástól fosztja meg magát (Vö. Fil 1,7-9; 1Thess 3,8-12.²)

¹ Zsolt 16,3: „A szentekben, akik a földön élnek, és a dicsőségesekben telik minden kedvem;”

Zsolt 119,63: „Barátja vagyok mindazoknak, akik istenfélők, és megtartják utasításaidat.”

² Fil 1,7-9: „Így kell gondolkoznom mindnyájatokról, mert szívemben hordozlak titeket, mivel fogságomban is, az evangélium védelme és megerősítése közben is mindnyájan együtt részesültök velem a kegyelemben. / Mert tanúm az Isten, mennyire vágyódom mindnyájatok után a Krisztus Jézus szeretetével; / és imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel;”

1Thess 3,8-12: „Mert egyszerre feleledünk, ha ti szilárdan álltok az Úrban. / Hogyan is adhatnánk eléggé hálát Istennek értetek mindazért az örömért, amellyel megörvendeztetek minket a mi Istenünk előtt, / amikor éjjel és nappal buzgón könyörgünk azért, hogy láthassunk benneteket, és kipótolhassuk hitetek hiányosságait! / De maga a mi Istenünk és Atyánk, és a mi Urunk Jézus Krisztus egyengesse utunkat

(h.)

4./ ISTEN VEZETÉSE

Zsolt 43,3: „Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba;”

Róm 8,14: „Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.”

„Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem!”

a./ Azt kéri a zsoltáros, hogy ezek Isten jelenlétébe vezessék? A Sion hegy a templommal együtt Isten jelenlétét fejezte ki a földön. – Éppen sok munkánk közepette, nehézségekben, zűrzavaros viszonyok között van szükségünk Isten közelségére és vezetésére, hogy mindig megtalálhassuk a helyes szót, és megfelelő döntéseket hozzunk.

a./ „Isten vezetése azt jelenti, hogy felismerjük, hogyan viszonyuljunk hozzá ínségeink közepette. A legrosszabb lenne Isten vezetése nélkül lenni. Dupla annyit figyeljünk Istenre, mint amennyit beszélünk!

B./ Isten vezetésében van kiigazítás és eligazítás is”. (K. Bockmühl). (Vö. Ézs 30,21; Ézs 42,16;Ézs 50,4-5.¹)

b./ Csendes időnk folyamán akarja közölni velünk Isten gondolatait. P. Howard bizonyágtétele bátorít arra, hogy legyünk várakozással tele az Istennel együtt töltött időnk folyamán.

hozzátok, / titeket pedig az Úr gyarapítson és gazdagítson a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt, ahogyan mi is szeretünk titeket.”

¹ Ézs 30,21: „Saját füleddel hallhatod a mögötted hangzó szót: Ezen az úton járjatok, se jobbra, se balra ne térjetelek le!”

Ézs 42,16: „Vezetem majd a vakokat olyan úton, amelyet nem ismertek, ismeretlen ösvényeken viszem őket. A sötétséget világossággá változtatom előttem, a rögös utat simává. Ezeket a dolgokat véghezviszem, nem mulasztom el;”

Ézs 50,4-5: „Az én Uram, az ÚR, megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólani igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. / Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg.”

„Mi történik, ha leülünk reggelenként csendesidőt tartani? Ez először is az Istenre való hallgatás, rácsodálkozás és Isten mélységes szeretetével való megtöltekezés ideje, amit nem nélkülözhetünk. Olyan ez, mintha aranyhalak raja vonulna át nagy sebességgel a szívünkön és értelmünkön – új gondolatok emberekért, új útmutatások a problémákkal való megbirkózásra, mély betekintések korunk hangulatába. Egyáltalán nem vagyok jó halász, de arra törekszem, hogy naponta fogjak legalább egy-két ilyen aranyhalat. (Zsolt 5,4; Zsolt 119,147-149; Zsolt 143,8-10; ApCsel 13,2; ApCsel 16,6-7.¹)

c./ Mert arról van itt szó: hogyan szabaduljunk meg minden terhünkötől. – Én olyannak érzem magamat, mint akinek sok fogyatékosága és gyengesége van. Azért imádkozom, hogy Isten változtasson meg. Ő viheti végre bennem, hogy más legyek holnap, mint ma vagyok. „Ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által (2Kor 3,18), ... de mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja” (1Kor 12,11).

(i.)

Zsolt 43,3: „Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba;”

Ézs 48,17-18: „Ezt mondja az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell. /

¹ Zsolt 5,4: „Hallgasd meg szavamat reggel, URam, reggel eléd készülök, és várlak;”

Zsolt 119,147-149: „Ébren vagyok virradatkor, és fohászkodom, igédben reménykedem. / Ébren van szemem az éjszakai őrváltáskor is, és elmélkedem ígéreteiden. / Hallgasd meg szavamat kegyelmesen! URam, döntéseiddel éltesd engem!;”

Zsolt 143,8-10: „Hadd halljam minden reggel, hogy hűséges vagy, hiszen benned bízom! Ismertesd meg velem, melyik úton járjak, mert hozzád vágyódik lelkem. / Ments meg ellenségeimtől, URam, nálad keresek oltalmat! / Taníts akaratod teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!”

ApCsel 13,2: „Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: 'Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket;”

ApCsel 16,6-7: „Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában. / Amikor Mízia felé mentek, Bitíniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket.”

Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság.”

d./ „Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem!”– kéri a zsoltáros. Berta Kempf nővér, aki több negyven évig készítette a Bibellesezettelt,¹ – ezt írta: „'Küld el világosságodat!' Ezt a kérést az utóbbi hetekben majdnem naponta elmondtam imádságomban. Már sokszor kaptam Istentől meglepő választ, de

a./ az új döntésekhez mindig hiányzott a megfelelő tisztánlátás. Ezért terhelődött ennyire a szívemre ez a kérés. Korunk sürgető kérdéseket intéz hozzánk. Sok minden átláthatatlanná lett. Olyan sok eltérő nézőpont van, amiből egy ügy megítélhető. És úgy tűnik, mintha különböző igazsággal lehetne számolni. Mivel fontos lett számomra, Isten elé vittem kérésemet: küld el világosságodat, hogy helyes döntést hozzunk a ránk váró számos ügy vonatkozásában. Igazságod, valóságod határozza meg döntéseinket. Nincs szükségünk idegen fényre, ami félrevezethet bennünket.

β./ A te világosságodra, fényedre és igazságodra van szükségünk, amik oda vezethetnek minket, ahol Istennek szüksége van ránk, ahol akarata szerint teljesezhetnek be életünk, ahol hasznosak lehetünk kortársainknak, hogy rátaláljanak az Istenhez vezető útra.” (Vö. Zsolt 67,1-3²).

e./ Isten fényének és igazságának az az ismertetőjegye: hogy céljához vezet minket, azaz a magával való közösségbe és közelébe. Olyan látszólagos igazságok, amik ugyan tudatunknak egyértelműek, de nincsenek összhangban Isten igéjével, azok eltávolítanak tőle, és tévútra vezetnek. Mégis, ha Isten vezet minket, az igéjével való összhangban történik, és

f./ békessége nyugszik meg rajtunk. Ezért írja Pál: „*És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben*” (Kol 3,15). (Vö. Zsolt 27,11; Zsolt 80,1-4; Ézs 58,8-12.³)

¹ <http://www.bibel.com/BLZ/>

² Zsolt 67,1-3: „A karmesternek: *Húros hangszerre. Zsoltárének. / Legyen kegyelmes hozzánk az Isten, áldjon meg bennünket, és ragyogtassa ránk orcáját! (Szela.) / Ismerjék meg utadat a földön, szabadításodat a népek között!*”;

Mivel óráról órára szükségünk van Isten világosságára és igazságára, kérjük szüntelenül Urunkat: „Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba.”

(j.)

5./ A ZSOLTÁROS ÖNMAGA LELKIGONDOZÓJA

Zsolt 42,8.12: „Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem... / Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!”

Zsolt 93,3-4: „Zúgnak a folyamok, URam, hangosan zúgnak a folyamok, zúgva morajlanak a folyamok. / A hatalmas vizek hangjánál, a tenger fenséges morajlásánál fenségesebb az ÚR a magasságban.”

a./ A zsoltáros kísértések között szenved. Hogyan száll szembe a lelkét megterhelő szomorú gondolatokkal? – Úgy, hogy saját magát lelkigondozza. „Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem” (8.v.)

Az imádkozó tudja, hogy semmi köze sincsen az anonim sorscsapásokhoz, hanem Isten habjai és hullámai csapnak át fölötte. (Vö. Zsolt 66,10-12; Zsolt 69,2-4; Zsolt 88,8.¹)

³ Zsolt 27,11: „URam, taníts meg utadra, vezess a helyes ösvényen, mert ellenségeim vannak!”

Zsolt 80,1-4: „A karmesternek: A 'Liliomok' kezdetű ének dallamára. Intelem, Ászáf zsoltára. / Figyelj ránk, Izráel pásztora, aki úgy terelgeted Józsefet, mint egy nyáját! Te, aki kerúbokon trónolsz, jelenj meg ragyogva / Efraimnak, Benjáminnak és Manassénak! Mutasd meg hatalmadat, jöjj segítségünkre! / Istenünk, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!”

Ézs 58,8-12: „Akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás, és hamar beheged a sebed. Igazságod jár előtted, és az ÚR dicsősége lesz mögötted. / Ha segítségül hívod az URat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok! Ha majd senkire sem raksz jármot, nem mutogatsz ujjal, és nem beszélsz álnokul, / ha kenyeret adsz az éhezőknek, és jól tartod a nyomorultat, akkor fölragyog a sötétben világosságod, és homályod olyan lesz, mint a déli napfény. / Az ÚR vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Csontjaidat megerősíti, olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz. / Fölépítik fiaid az ősi romokat, falat emelsz a régiek által lerakott alapokra; a rések befalazójának neveznek, aki romokat tesz újra lakhatóvá.”

¹ Zsolt 66,10-12: „Mert megpróbáltál minket, Istenünk, megtisztítottál, mint az ezüstöt. / Hálóba kerítettél minket, nehéz terhet raktál a hátunkra. / Embert ültettél a nyakunkra, hol tűzbe, hol vízbe jutottunk, de kivezettél, és felüdültünk;”

b./ A zsoltáros önmagának mondja, közli a diagnózist: „elszomorodtál lelkem, megviseltek a gondok. Kérdést tesz fel: „*Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem?*” Ezt így is fordíthatjuk: „Miért tombolsz bennem?” „Mit jajgatsz bennem?” „Miért háborogsz bennem?”

Mi is ismerjük azokat a „viharokat”, amik hirtelen támadhatnak lelkünkben. Ahogy Jézus annak idején lecsendesítette a vihart Genezáret taván, úgy nekünk is szükségünk van arra, hogy parancsoljon lelkünk viharainak is, és ezt mondja: „*Hallgass el, némulj meg!*” (Mk 4,39.) (Vö. Mk 4,35-41; Zsolt 65,8¹).

c./ Hogy végzi a zsoltáros önmaga lelkigondozását?

α./ Bátorítja a lelkét: „Bízzál Istenben!” Ezzel korrigálja magát, és ezt mondja: Rossz irányba nézel, mert csak a bajokat látod. Ezért lettél szomorú, és megfosztod magadat Isten békeségétől ahelyett, hogy reménységgel várnál Istenre és közbeavatkozására.

β./ Aztán bizalommal telve azt mondja: „mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek” (12.v.) Isten nem hagyja, hogy megszegyenüljenek övéi, és nem is hagyja cserben őket. „*A hatalmas vizek hangjánál, a tenger fenséges morajlásánál fenségesebb az ÚR a magasságban*” (Zsolt 93,4). (Vö. Zsolt 46,2-6.11.12; Zsolt 89,9-10.²)

Zsolt 69,2-4: „*Segíts meg, Istenem, mert nyakamig érnek a vizek! / Feneketlen iszapba süllyedtem, nincs hol megállnom. Örvénylő vizekbe estem, elsodort az ár. / Belefáradtam a kiáltásba, kiszáradt a torkom, szemem elhomályosodott, míg Istenemre vártam;*”

Zsolt 88,8: „*Rám nehezedett haragod, örvényeid mind lehúznak engem.*”

¹ Mk 4,35-41: „*Ugyanezen a napon, amikor este lett, így szólt hozzájuk: 'Menjünk át a túlsó partra.' / Miután tehát elbocsátották a sokaságot, magukkal vitték őt, úgy, ahogy éppen a hajóban volt; de más hajók is voltak a nyomában. / Ekkor nagy szélvihar támadt, és a hullámok becsaptak a hajóba, úgyhogy az már kezdett megtelni. / Ő pedig a hajó hátsó részében volt, és a vánkoson aludt. Ekkor felébresztették, és így szóltak hozzá: 'Mester, nem törödsz azzal, hogy elveszünk?' / Ő pedig felkelt, ráparancsolt a szélre, és azt mondta a tengernek: 'Hallgass el, némulj meg!' És elállt a vihar, és nagy csendesség lett. / Akkor ezt mondta nekik: 'Miért féltetek ennyire? Miért nincs hitetek?' / Nagy félelem fogta el őket, és így szóltak egymáshoz: 'Ki ez, hogy a szél is, a tenger is engedelmeskedik neki?'”*

Zsolt 65,8: „*Lecsillapítottad a tengerek zúgását, hullámaik zúgását, a nemzetek háborgását.*”

² Zsolt 46,2-6.11.12: „*Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. / Azért nem féltünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; / ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. (Szela.) / Egy folyam ágai örvendeztetik Isten városát, A Felségesnek szent hajlékait. / Isten van benne, nem inog meg, megsegíti Isten reggelre kelve.../*

(k.)

Zsolt 43,5: „Miért csüggedsz el, lelkem, és miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!”

Zsolt 116,1-4.7-9: „Szeretem az URat, mert meghallgatja könyörgésem szavát. / Felém fordította fülét, ezért őt hívom segítségül, amíg csak élek. / Körülfontak a halál kötelei, a sírtól való rettegés fogott el engem, nyomorúságban és bánatban vagyok. / De az ÚR nevét hívom segítségül: Ó URam, mentsd meg életemet!.. / Légy újból nyugodt, lelkem, mert jól bánt veled az ÚR! / Megmentettél engem a haláltól, szememet a könnyhullatástól, lábamat az elbukástól, / az ÚR színe előtt járhatok az élők földjén.”

„Miért csüggedsz el, lelkem, és miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!”

d./ Háromszor olvasható a 42-43. zsoltárban ez a biztatás. Nem fejezi-e ki ez a mi lelkünk felindultságát és nyugtalanságát is, amit nem lehet megnyugtatni egyszeri vigasztalással?

A Zsolt 42,6-ban azt kérdezte önmagától a zsoltáros: „Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Aztán arra utasítja: „Bízzál Istenben!”

Mégis, újra elborítja a szomorúság következő hulláma (Zsolt 42,7-11.¹) Folytatnia kell a megkezdett gondolatot, hogy kiöntse a szívét Isten előtt és megvallja neki, ami nyugtalanítja. (Vö. Zsolt 62,9; Zsolt 142,2-4.²)

Csendesedjetek el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld. / A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela);”

Zsolt 89,9-10: „URam, Seregek Istene! Ki olyan erős, mint te, URam? Hűséged körülvesz téged! / Te uralkodsz a dühöngő tengeren; ha hullámai tornyosulnak, te lecsendesíted őket.”

¹ Zsolt 42,7-11: „Istenem, elcsügged a lelkem, azért terád gondolkodom a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár hegyéről. / Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem. / Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez. / Ezt mondom Istenemnek, köszálomnak: Miért feledkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség? / Mintha csontjaimat tördelnék, amikor gyaláznak ellenfeleim, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?;”

Majd ismét bátorítja a lelkét, hogy reménységgel várjon Istenre. Az első két imaegységben ínségét panaszolja el Istennek. A harmadikban viszont főleg arra kéri az Urat: „Szolgáltass nekem igazságot, Istenem!” „Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem!” (Zsolt 43,1.4.)

e./ A kétszeri panaszt követően nyilvánvaló a kérés: hogy lelke lépésről megragadja azt, amit Isten ígért neki. Ezért: „bízzál Istenben!”

α./ Tulajdonképpen már a Zsolt 43,4-el is lezárhatta volna imádságát. Itt már teljesen megvigasztalódva közli: „Hogy eljussak Isten oltárához, Istenhez, akinek ujjongva örülök. Hadd magasztaljalak hárfával, Isten, én Istenem!” (4.v.)

β./ Mégis, a továbbiakra vonatkozóan is bele akarja vésni a lelkébe: „Bízzál Istenben!” Azzal bátorítja önmagát: „Kapaszkodj Isten hűsége és segítségé ígéretébe! Nem vagy bezárva szomorúságot börtönébe; az ajtó csak be van támasztva. Már most átléphetsz a küszöbön, és mindenféle aggodalmad fölött láthatod a holnap világosságát, hogy panaszod nyomán hálaadás és ujjongás fakadjon” (H. Lampartner). (Vö. 2Tim 1,7; Zsolt 118,5-6; Zsolt 145,18-19; Ézs 12,2.¹)

² Zsolt 62,9: „Bízzatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk! (Szela.);”

Zsolt 142,2-4: „Hangosan kiáltok az ÚRhoz, hangosan könyörgök az ÚRhoz. / Kiöntöm előtte panaszomat, elmondom neki nyomorúságomat. / Amikor elcsügged a lelkem, te akkor is ismered utamat. Tört vetettek nekem az ösvényen, amelyen járok.”

¹ 2Tim 1,7: „Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét;”

Zsolt 118,5-6: „Nyomorúságomban az URat hívtam segítségül. Az ÚR meghallgatott, tágas térre vitt engem. / Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem?;”

Zsolt 145,18-19: „Közel van az ÚR mindenkivel, aki hívja, mindenkivel, aki igazán hívja. / Teljesíti az istenfélők kívánságát, meghallja kívánságukat, és megsegíti őket;”

Ézs 12,2: „Íme, Isten az én szabadítóm, bízom és nem rettegek, mert erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem.”

27./ ISTEN BÁRÁNYA

GOTTES LAMM

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

Bibellesezettel für das 2. Vierteljahr 1984 S. 57-61

1./ Bevezetés

Luk 22,1-2.7-8.: *„Közeledett már a kovásztalan kenyerek ünnepe, amelyet páskának neveztek. / A főpapok és az írástudók keresték a módját, hogyan öljék meg Jézust. Féltek ugyanis a néptől... / Elérkezett a kovásztalan kenyerek napja, amikor fel kellett áldozni a húsvéti báránynak. / Jézus ekkor elküldte Pétert és Jánost ezt mondva: „Menjetek el, és készítsétek el nekünk a húsvéti vacsorát, hogy megehessük.”*

1Móz 3,1-21.¹

¹ 1Móz 3,1-21: *„A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei állatnál, amelyet az ÚRisten alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehetek? / Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk, / csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén van, mondta Isten: Nem ehetek abból, ne is érintsétek, mert meghaltok. / De a kígyó ezt mondta az asszonynak: Dehogyan haltok meg! / Hanem jól tudja Isten, hogy ha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz. / Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kíváncsi is az a fa, mert okossá tesz: szakított a gyümölcséből, evett, majd adott a vele levő férjének is, és ő is evett. / Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy mezítelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak. / Amikor azonban meghallották az ÚRisten hangját, amint szellős alkonyatkor járt-kelt a kertben, elrejtőzött az ember és a felesége az ÚRisten elől a kert fái között. / De az ÚRisten kiáltott az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy? / Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert mezítelen vagyok. Ezért rejtőztem el. / Az Isten erre azt kérdezte: Ki mondta meg neked, hogy mezítelen vagy? Talán arról a fáról ettél, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél? / Az ember így felelt: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem. / Akkor az ÚRisten ezt kérdezte az asszonytól: Mit tettél? Az asszony így felelt: A kígyó szedett rá, azért ettem. / Akkor ezt mondta az ÚRisten a kígyónak: Mivel ezt tetted, átkozott légy minden állat és minden mezei vad közt: hasadon járj, és port egyél egész életedben! / Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt, a te utódod és az ő utódja közt: ő a fejedet tapossa, te meg a sarkát mardosod. / Az asszonynak ezt mondta: Igen megnövelem terhességéd fájdalmát, fájdalommal szülsz gyermeket, mégis vágyakozol férjed után, ő pedig uralkodni fog rajtad. / Az embernek pedig ezt mondta: Mivel hallgattál feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél, legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben! / Töviset és bogáncsot hajt*

Isten Báránya legyen értelmünk és imádásunk középpontjában a passió és húsvét napjaiban. Jézus azt mondta Péternek és Jánosnak: *„Menjetek el, és készítsétek el nekünk a húsvéti vacsorát, hogy megehessük”* (Luk 22,8).

Mit jelent számunkra megenni a húsvéti bárányt? Nem azt jelenti-e, hogy fogadjuk el Jézus áldozatát és imádjuk őt? Az Isten Báránya válasz a bűneinkre (vö.: 2Kor 5,21; Zsid 9,11-12.24-28.¹)

Wilhelm Busch írja a „Nyomok a kereszthez vezetnek” című könyvében: „A névtelen állatok, amiket Isten Ádám és Éva bűne után ölt meg azért, hogy felöltöztesse őket, az Isten Báránya, a megfeszített Úr Jézus előképei. 'Az ÚRisten pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének, és felöltöztette őket' (1Móz 3,21).

A vétlen állatok megölésekor, ennél a legelső halálnál ijesztően nyilvánvaló lett, milyen veszedelmet okoz és milyen félelmes valóság a bűn. Ha a bűneset nem történt volna meg, ezeknek az állatoknak sem kellett volna meghalniuk. És ha mi nem vétkeztünk volna, Isten Fiának sem kellett volna meghalnia.

Ádám bizonyára csodálkozhatott, amikor látta, hogy Isten megöli az állatokat. Vajon nem kellett-e arra gondolnia: igen, de hát mégis csak én vétkeztem. Kizárólag én vagyok az oka annak, hogy ezeknek meg kellett halniuk. Ez az „érettem” félreérthetetlenül nyilvánvaló Isten Báránya, Jézus krisztus halálakor is. *'Érettem ömlött ki Jézus drága vére, ezt elhiszem és megértem!'*

Ismerek olyan fiatalokat, akik szörnyen szenvednek sötét megkötöttségeik miatt. Hogy segíthetnék nekik? Mondjam ezt: 'Vétkezz tovább nyugodtan!' Vagy azt tanácsoljam,

neked, és a mező növényét eszed. / Arcod verejtékével eszed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél. Bizony por vagy, és vissza fogsz térni a porba! / Az ember Évának nevezte el a feleségét, mert ő lett az anyja minden élőnek. / Az ÚRisten pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének, és felöltöztette őket.”

¹ 2Kor 5,21: *„Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne;”*

Zsid 9,11-12.24-28: *„Krisztus pedig, mint a jövő javak főpapja a nagyobb és tökéletesebb sátoron át jelent meg, amely nem emberkéz alkotása, azaz nem e világból való. / Nem is bakok és bikák vérével, hanem a tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett... / Mert nem emberkéz alkotta szentélybe, az igazi képmásába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most megjelenjen az Isten színe előtt értünk. / Nem is azért ment be, hogy sokszor áldozza fel önmagát, ahogyan a főpap megy be évenként a szentélybe más vérével, / mert akkor sokszor kellett volna szenvednie a világ kezdete óta. Most azonban egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. / És amint elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik, / úgy Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét elvegye; másodszor majd a bűn hordozása nélkül fog megjelenni azoknak, akik várják őt üdvösségükre.”*

hogy 'Változz meg!'? Nos, erre senki sem képes. Csak arról tehetek bizonyosságot: Jézus meghalt érted, ezt értsd meg elsősorban!' Érttem, érettem, és akkor beárad Isten fensége az életembe!" (Vö. Gal 1,3-4; 1Tim 1,15; Tit 2,14; 1Pét 3,18a.¹)

2./ A páskabarány.

Luk 22,1-2.7-8.: „Elérkezett a kovásztalan kenyerek napja, amikor fel kellett áldozni a húsvéti bárányt. / Jézus ekkor elküldte Pétert és Jánost ezt mondva: „Menjete el, és készítsétek el nekünk a húsvéti vacsorát, hogy megehessük.”

2Móz 12,1-23.²

¹ Gal 1,3-4: „Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és a mi Urunk Jézus Krisztustól, aki önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket a jelenlegi gonosz világból Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint;”

1Tim 1,15: „Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok;”

Tit 2,14: „Aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonosságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik;”

1Pét 3,18a: „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért.”

² 2Móz 12,1-23: „Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak Egyiptom földjén: / Ez a hónap lesz az első hónapotok. Ez lesz az első az év hónapjai között. / Mondjátok meg Izráel egész közösségének: Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának mindenki egy bárányt, családonként és házanként egy bárányt. / Ha kevés a ház népe az egy bárányhoz, akkor a legközelebbi szomszédjával együtt vegyen a lélekszámnak megfelelően. Vegyétek számításba, hogy ki mennyit tud megenni a bárányból. / Legyen a bárány hibátlan, hím és egyéves. Juhot vegyetek, de vehettek kecskét is. / Ennek a hónapnak a tizennegyedik napjáig tartsátok magatoknál, azután estefelé vágja le Izráel egész gyülekezeti közössége. / Vegyenek a vérből, és kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megeszik. / Ugyanazon az éjszakán egyék meg a tűzön sült húst, és egyenek hozzá kovásztalan kenyeret keserű füvekkel. / Ne egyétek nyersen, se vízben főzve, csak tűzön megsütve, és a feje, a lábszárai és a belső részei együtt legyenek. / Ne hagyjatok belőle reggelre. Ha mégis marad belőle reggelre, azt égessétek el. / Így egyétek meg: legyen a derekatok felővezve, sarutok a lábatokon, bototok a kezetekben, és sietve egyétek: az ÚR páskája ez. / Mert átvonulok ezen az éjszakán Egyiptom földjén, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, akár ember, akár állat az. Ítéletet tartok Egyiptom minden istene fölött - én, az ÚR. / De az a vér jel lesz házaitekön, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagylak benneteket, és tirajtatok nem lesz pusztító csapás, amikor megverem Egyiptom földjét. / Tartsátok emlékezetben ezt a napot, és ünnepeljétek meg az ÚRnak nemzedékről nemzedékre. Örök rendelkezés ez, hogy megünnepeljétek! / Hét napig kovásztalan kenyeret egyetek. Még az első napon távolítsátok el a kovászt a házatokból! Ki kell irtani Izráelből mindenkit, aki kovászosat eszik az első naptól a hetedik napig. / Az első napon tartsátok szent gyülekezést, és a hetedik napon is tartsátok szent gyülekezést. Semmiféle munkát ne végezzetek azokon; mindenkinek

„Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, már megáldoztatott. / Azért ne régi kovással ünnepeljünk, se a rosszaság és gonoszság kovásával, hanem a tisztaság és igazság kovásztalanságával” (1Kor 5,7-8).

Hogyan történt a PÁSKA akkor, amikor Izráel népe kivonult Egyiptomból? Mózes *„hit által rendelte el a páskát és a vérrel való meghintést, hogy a pusztító ne érintse elsőszületteiket” (Zsid 11,28).*

Jobbak voltak-e az izráeliták, mint az egyiptomiak? Nem érdemelték-e meg az izráeliták is a halálos büntetést bűneik miatt? – Isten szent és igazságos. Népe bűnét sokkal kevésbé hagyhatja figyelmen kívül, mint az egyiptomiakét. *Ha Isten meg akarja kímélni saját népét, akkor önmagának kell bűnhődnie.* Ezért adta nekik a páskabarányt. *„De az a vér jel lesz házaikon, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagylak benneteket” (2Móz 12,13).* (Vö. Róm 3,24-26; Kol 1,19-20; Jel 1,5-6)¹.

A páska megkímélést jelent. Mózes hitben ragadta meg Isten kegyelmes kezét, és így evett népével együtt a páskabarányból, ami örök időkre jel számukra arra vonatkozóan, hogy ők megváltott, vérrel megvásárolt, megszabadított nép!

csak annyi munkát szabad végeznie, amennyi az étkezéshez szükséges. / Tartsátok meg a kovásztalan kenyér ünnepét, mert éppen ezen a napon hoztam ki seregeiteket Egyiptomból. Tartsátok meg tehát ezt a napot nemzedékről nemzedékre örök rendelkezés szerint. / Az első hónap tizennegyedik napjának estéjétől kezdve egyetek kovásztalan kenyeret a hónap huszonegyedik napjának estéjéig. / Hét napon át ne lehessen kovászt találni a házatokban; ki kell irtani Izráel közösségéből mindenkit, akár jövevény, akár az ország szülötte, aki kovászosat eszik. / Semmiféle kovászosat ne egyetek. Kovásztalan kenyeret egyetek bárhol laktok! / Azután összehívta Mózes Izráel összes véneit, és azt mondta nekik: Fogjatok hozzá, vegyetek magatoknak juhokat nemzetségenként, és vágjátok le a páskát. / Vegyetek egy köteg izsópot, és mártsátok az edényben levő vérbe, azután érintsétek meg az edényben levő vérrel a szemöldökfát és a két ajtófélfát. Senki se menjen ki közületek reggelig a háza ajtaján. / Amikor átvonul az ÚR, hogy megverje Egyiptomot, és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélfán, akkor kihagyja az ÚR azt az ajtót, és nem engedi, hogy bemerjen a pusztító a ti házatokba, és titeket is csapással sújtsa.”

¹ Róm 3,24-26: *„Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. / Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte / türelme idején, hogy e mostani időben mutassa meg igazságát: mert ahogyan ő igaz, igazá teszi azt is, aki Jézusban hisz;”*

Kol 1,19-20: *„Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék, / és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent, a földön és a mennyben, úgy, hogy békeséget szerzett a keresztfán kiontott vére által;”*

Jel 1,5-6: *„És Jézus Krisztustól, a hű tanútól, aki elsőszületett a halottak közül, és a föld királyainak fejedelme; aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, / aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.”*

Isten Báránya által védelmet kaptunk a jelenre és az örökkévalóságra vonatkozóan is. Jézus Krisztus mentett meg a bűntől és a bűn hatalmától. Örökre megengesztelte Istent, és általa ismertük meg Isten! (Vö. Róm 5,1-2; Ef 2,13¹).

Fontoljuk meg: a vér által megkímélt izráeliták készek voltak arra, hogy zarándokokként útra induljanak és elhagyják Egyiptomot, és bevonuljanak abba az országba, amelyet Isten készített el számukra (Kol 2,6-7²).

3./ A Bárány – értetek.

Lk 22,14-22: *„Amikor eljött az óra, asztalhoz telepedett az apostolokkal együtt, / és ezt mondta nekik: Vágyva vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a húsvéti vacsorát. / Mert mondom nektek, hogy többé nem eszem ebből a húsvéti vacsorából, amíg csak be nem teljesedik ez az Isten országában.” / Azután vette a poharat, hálát adott, és ezt mondta: „Vegyétek, és osszátok el magatok között. / Mert mondom nektek, hogy nem iszom mostantól fogva a szőlőtő terméséből, amíg el nem jön az Isten országa.” / És vette a kenyeret, hálát adott, megtörte és e szavakkal adta nekik: „Ez az én testem, amely tiérettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” / Hasonlóképpen vette a poharat is, miután megvacsoráztak, és ezt mondta: „E pohár az új szövetség az én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki. / De íme, annak a keze, aki elárul engem, az enyémmel együtt van az asztalon. / Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint elrendeltetett, de jaj annak az embernek, aki elárulja őt;”*

¹ Róm 5,1-2: *„Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által. / Őáltala kaptuk hitben a szabad utat ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk az Isten dicsőségében;”*

Ef 2,13: *„Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor „távol” voltatok, „közel” kerültetek a Krisztu vére által.”*

² Kol 2,6-7: *„Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljétek is őbenne. / Gyökerezétek meg és épüljétek fel őbenne, erősödjétek meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségebb.”²*

Jn 15,13: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért;”

„Amikor eljött az óra, asztalhoz telepedett az apostolokkal együtt, / és ezt mondta nekik: 'Vágyva vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a húsvéti vacsorát.'” Ez volt az utolsó étkezése tanítványaival tőlük való elválása, halála előtt. Jézus azt akarja, hogy megértsék, elfogadhassák a maguk számára azt, amit értük tesz.

Ez az én testem, amely tiérettetek adatik! ... Ez én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki.” Így magyarázza meg Jézus tanítványainak, hogy szenvedése elkerülhetetlenül szükséges. „Az Emberfiának sokat kell szenvednie, el kell vettetnie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia” (Lk 9,22). (Vö. Lk 22,37; Lk 24,7.26; Jn 3,14-16¹).

Annak érdekében, hogy érvényesüljön Isten szíve irántunk való kívánsága, Isten Bárányának vállalnia kell, hogy feláldozza magát értünk. „Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk... Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában” (1Jn 3,1-2). (Vö. 1Jn 4,9-10²).

„Vágyva vágytam arra...” Nem indít-e meg bennünket Isten irántunk való szívbeli vágyakozása? Jézus teljesen eleget tett azért, hogy ez a kívánság teljesüljön. Jézus emberként nagy félelmében háromszor is megkérdezte az Atyát ezen az estén: „Atyám, ... nem távozzhat el tőlem ez a pohár” (Mt 26,42).

¹ Lk 22,37: „Mert mondom nektek, hogy be kell teljesednie rajtam annak, ami meg van írva: És a bűnösök közé sorolták. Mert ami felőlem elrendeltetett, az most beteljesedik;”

Lk 24,7.26: „Az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.”... Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?;”

Jn 3,14-16: „És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, / hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

² 1Jn 4,9-10: „Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltal. / Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.”

Azonban Jézus döntése határozott: „Mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te” (Mt 26,39). Jézus egységben van az Atyával az irántunk való szívbeli vágyakozás tárgyában is (Jn 16,26-27; Zsid 10,5-10.14¹).

4./ A megöletett Bárány.

Jn 1,29: „Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!”

Jn 19,1-30.²

¹ Jn 16,26-27: „Azon a napon az én nevemben kértek, és nem mondom nektek, hogy én kérem majd az Atyát értetek, / hanem maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettek engem, és hiszitek, hogy én az Istentől jöttem;”

Zsid 10,5-10.14: „Ezért, amikor eljön a világba, így szól: „Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem; / égő- és bűnért való áldozatot nem kedveltél. / Akkor ezt mondtam: Íme, itt vagyok, amint a könyvtékercsben meg van írva rólam, hogy teljesítsem a te akaratodat, Istenem.” / Előbb azt mondta: „Áldozatokat és ajándékokat, égő- és bűnért való áldozatokat nem akartál, nem is kedveltél” (ezeket a törvény szerint mutatják be), / de azután így szólt: „Íme, itt vagyok, hogy teljesítsem a te akaratodat.” Megszünteti az elsőt, hogy helyébe állítsa a másodikat: / az ő akarata szentelt meg minket Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra... / Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszenteltek.”

² Jn 19,1-30: „Akkor Pilátus elvitette Jézust, és megkorbácsoltatta. / A katonák tövisből koronát fontak, a fejére tették, és bíborruhát adtak rá; / oda járultak hozzá, és ezt mondták: „Üdvözlégy, zsidók királya!” - és arcul ütötték. / Pilátus ismét kiment az épület elé, és így szólt hozzájuk: „Íme, kihozom őt nektek. Tudjátok meg, hogy semmiféle bűnt nem találok benne.” / Ekkor kijött Jézus az épület elé, rajta volt a töviskorona és a bíborruha. Pilátus így szólt hozzájuk: „Íme, az ember!” / Amint meglátták Jézust a főpapok és a szolgák, így kiáltottak: „Feszítsd meg, feszítsd meg!” Pilátus pedig ezt mondta nekik: „Vegyétek át ti, és feszítsétek meg, mert én nem találok bűnösnek.” / A zsidók így válaszoltak neki: „Nekünk törvényünk van, és a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten Fiává tette magát.” / Amikor Pilátus ezt meghallotta, még nagyobb félelem szállta meg. / Ismét bement a helytartóságra, és megkérdezte Jézust: „Honnan való vagy te?” De Jézus nem felelt neki. / Pilátus ekkor így szólt hozzá: „Nekem nem felelsz? Nem tudod, hogy hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak, de hatalmam van arra is, hogy megfeszíttesselek?” / Jézus így válaszolt: „Semmi hatalmad nem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked: ezért annak, aki engem átadott neked, nagyobb a bűne.” / Ettől fogva Pilátus igyekezett őt szabadon bocsátani, de a zsidók így kiáltottak: „Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja: aki királlyá teszi magát, az ellene szegül a császárnak.” / Amikor Pilátus meghallotta ezeket a szavakat, kihozatta Jézust az épület elé, és a bírói székbe ült azon a helyen, amelyet Kövezett-udvarnak, héberül pedig Gabbatának neveztek. / A húsvétra való előkészület napja volt, délfelé járt az idő. Pilátus így szólt a zsidókhoz: „Íme, a ti királyotok!” / Azok pedig felkiáltottak: „Vidd el, vidd el, feszítsd meg!” Pilátus ezt mondta nekik: „A ti királyotokat feszítsem meg?” A főpapok így válaszoltak: „Nem királyunk van, hanem császáruk!” / Ekkor kiszolgáltatta őt nekik, hogy megfeszítsék. Átvették tehát Jézust, / ő pedig maga vitte a keresztet, és kiért az úgynevezett Koponya-helyhez, amelyet héberül Golgotának neveznek. / Ott megfeszítették őt, és vele másik kettőt, jobbról és balról, középen pedig Jézust. / Pilátus feliratot is készíttetett, és rátétette a keresztre. Ez volt ráírva: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA. / A zsidók közül sokan olvasták ezt a feliratot,

„Nézd az Isten Bárányát,
 aki elhagyatott és emberektől megvetett.
 Szégyen, gúny és megvetés borítja el.
 Semmire sem becsültük,
 mégis, ő fizetett bűneinkért.
 Ő, ő viselte vétkeinket,
 igazságtalanságunk miatt.
 Megsebesítették és megverték,
 még Isten is elhagyta,
 emiatt is szenvedett.”

Ézsaiás próféta úgy ábrázolja a megígért Messiást, mint bárányt, amelyet vágóhídra visznek: *„Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza. / Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. / Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért. / Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.”* (Ézs 53,4-7). (Vö. 1Pét 1,18-19; 1Pét 2,24; 1Jn 3,5.¹)

amely héberül, latinul és görögül volt írva, ugyanis közel volt a városhoz az a hely, ahol megfeszítették Jézust. / A zsidók főpapjai akkor szóltak Pilátusnak: „Ne azt írd: A zsidók királya! - hanem ahogyan ő mondotta: A zsidók királya vagyok.” / Pilátus így válaszolt: „Amit megírtam, megírtam.” / A katonák pedig, amikor megfeszítették Jézust, fogták felsőruháit, elosztották négy részre, mindegyik katonának egy részt. Fogták köntösét is, amely varratlan volt, felülről végig egybeszöve. / Ekkor ezt mondták egymásnak: „Ne hasítsuk el, hanem vessünk rá sorsot, hogy kié legyen!” Így teljesedett be az Írás: „Elosztották ruháimat maguk között, és köntösömre sorsot vetettek.” Ezt tették a katonák. / Jézus keresztjénél ott állt anyja és anyjának nővére, Mária, Klópás felesége, valamint a magdalai Mária. / Amikor Jézus meglátta ott állni anyját, és azt a tanítványt, akit szeretett, így szólt anyjához: „Asszony, íme, a te fiad!” / Azután így szólt a tanítványhoz: „Íme, a te anyád!” És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány. / Jézus ezek után tudva, hogy már minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás, így szólt: „Szomjazom.” / Volt ott egy ecettel tele edény. Egy szivacsot ecettel megtöltve izsópra tűztek, és odatartották a szájához. / Miután Jézus elfogadta az ecetet, ezt mondta: „Elvégeztetett!” És fejét lehajtva, kilehelte lelkét.”

¹ 1Pét 1,18-19: „Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, / hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a véréen;”

1Pét 2,24: „Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg;”

Ez így történt Jeruzsálemben: „A húsvétra való előkészület napja volt, délfelé járt az idő. Pilátus így szólt a zsidókhoz: „Íme, a ti királyotok!” / Azok pedig felkiáltottak: „Vidd el, vidd el, feszítsd meg!” (Jn 19,14-15). A bűnnel terhelt Bárány – megterhelve az én bűnömmel – elszenvedi Isten ítéletét.

„Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: „Éli, éli, lamá sabaktáni!” azaz: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” (Mt 27,46). - Milyen borzalmas mélységbe kellett jutnia Jézusnak, amikor így kiáltott. Mi mindent kellett vállalnia értünk! Milyen halálos sötétség terhelődött rá, ami ilyen szavakat kényszerített ki belőle. Ki lenne képes felmérni ennek a szenvedésnek a mélységét! (Zsolt 22,1kk; Zsid 2,10¹)

„Én, én és bűneim – amiknek száma annyi, mint tengerparton a homok – okozták neked ezt a nyomorúságot, ami sújt tégedet.” „Mert megöletté és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből” (Jel 5,9). (Vö. Jel 5,6.9-10.²)

5./ A védtelen Bárány.

ApCsel 8,32: „Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: „Amint a juhott levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját;”

1Jn 3,5.: „Azt pedig tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy elvegye a bűnöket, és hogy őbenne nincsen bűn.”

¹ Zsolt 22,1kk.: „A karmesternek: „A hajnali szarvas” kezdetű ének dallamára. Dávid zsoltára. / Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el? Távolsz tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok! / Istenem! Hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni. / Pedig te szent vagy, trónodon ülsz, rólad szólnak Izráel dicséretei. / Benned bíztak őseink, bíztak, és megmentetted őket. / Hozzád kiáltottak segítségért, és megmenekültek, benned bíztak, és nem szégyenültek meg. / De én féreg vagyok, nem ember, gyaláznak az emberek, és megvet a nép. / Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyeszti, fejüket csóválják: / Az ÚRra bízta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg, hiszen kedvelte!;”

Zsid 2,10: „Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, hogy őt, aki számtalan fiát vezet dicsőségre, üdvösségük fejédelmének szenvedések által tegye tökéletessé.”

² Jel 5,6.9-10: „És láttam, hogy a trónus és a négy élőlény közelében, a vének között, ott áll a Bárány: olyan volt, mint akit megöltek; hét szarva volt, és hét szeme: az Isten hét lelke az, akiket elküldött az egész földre.../ és új éneket énekeltek ekképpen: „Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megöletté és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből; / és királlyá és papokká tette őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön.”

Ézs 42,1-2: „Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkemmél ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek / Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán.”

Jézus védtelenül érkezett hozzánk, emberekhez, akik Isten ellenségeiként viszonyultunk hozzá. „Mert ha akkor, mikor ellenségei voltunk, megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által, akkor miután megbékéltettünk, még inkább üdvözíteni fog élete által” (Róm 5,10).

Képes-e e védtelen Bárány bármit is véghezvinni ebben a világban? Cserben hagyták, foglyul ejtették.

Mikor Jézus elfogatásakor Péter kardot rántott, Jézus meggyógyította Málkus fülét. Bár védekezhetett volna Urunk, mégsem tette. „Vagy azt gondolod, hogy nem kérhetném meg Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet? / De miképpen teljesednének be akkor az Írások, hogy ennek így kell történnie?” (Mt 26,53-54).

Amikor a főpapok hamis tanúkat állítottak vele szembe: „Jézus azonban hallgatott” (Mt 26,63). Nem védekezett.

Amikor pedig Pilátus előtt kellett volna igazolnia magát: „Jézus azonban nem felelt egyetlen szavára sem” (Mt 27,14). (Vö. Mt 26,52.62-63; 27,14; Mt 11,19; Zsolt 38,12-17.¹)

Látjuk, hogy hallgat Jézus minden vele szemben elkövetett igazságtalanság ellenére is. Ez volt az egyetlenegy ember hallgatása, aki bűn nélkül, tökéletes összhangban állt Istennel, és a szabadítás napján is tökéletesen alárendelte magát Isten akaratának.

¹ Mt 26,52.62-63: „Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Tedd vissza kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el... / A főpap felállt, és így szólt hozzá: „Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak?” / Jézus azonban hallgatott. A főpap ekkor azt mondta neki: „Az élő Istenre kényszerítelek, mondd meg nekiünk, vajon te vagy-e a Krisztus, az Isten Fia!”

Mt 27,14: „Jézus azonban nem felelt egyetlen szavára sem, úgyhogy a helytartó nagyon elcsodálkozott;”

Mt 11,19: „Eljött az Emberfia, eszik és iszik, és ezt mondják: Íme, falánk és részeges ember, vámszedők és bűnösök barátja! De cselekedetei által nyert igazolást a bölcsesség;”

Zsolt 38,12-17: „Szeretteim és barátaim félreállnak, mert csapás ért, rokonaim is elhúzódnak tőlem. / Tört vetettek, akik életemre törnek, akik vesztemet akarják, arról beszélnek, hogyan ártsanak nekem, és csalárd terveken gondolkodnak mindennap. / De én meg sem hallom, mintha süket volnék, olyan vagyok, mint egy néma, aki nem nyitja ki száját. / Olyan vagyok, mint aki nem hall, és szájában nincs ellenvetés. / Mert benned reménykedem, URam, te majd megfelelsz nekik, Uram, Istenem! / Bárcsak ne nevetnének rajtam, ha lábam megínog - gondoltam -, ne lennének dölőfövek velem szemben!”

Jézus Krisztus a büntelen, a hibátlan, a védtelen Bárány! „Ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, / mikor gyalázták, nem viszonzta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. / Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk” (1Pét 2,22-24).

6./ A győztes Bárány.

1Kor 15,20.55: „Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsongéja.../ Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?”

Lk 24,1-48¹.

¹ Lk 24,1-48: „A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket. / A követ a sírbolt elől elhengerítve találták, / és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét. / Amikor emiatt tanácstalanul álltak, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. / Majd amikor megrémülve a földre szegezték tekintetüket, azok így szóltak hozzájuk: „Mit keresitek a holtak között az élő? / Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt: / az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.” / Ekkor visszaemlékeztek az ő szavaira, / és visszatérve a sírtól, híriül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek. / A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, / de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik. / Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és amikor behajolt, csak a lepedőket látta ott. Erre elment, és csodálkozott magában a történeteken.) / Tanítványai közül ketten aznap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan futamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve, / és beszélgettek egymással mindarról, ami történt. / Miközben beszélgettek, és vitatkoztak egymással, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. / Látásukat azonban valami akadályozta és nem ismerték fel őt. / Ő pedig így szólt hozzájuk: „Miről beszélgettek egymással útközben?” Erre szomorúan megálltak. / Majd megszólalt az egyik, név szerint Kleopás, és ezt mondta neki: „Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod mi történt ott ezekben a napokban?” / „Mi történt?” - kérdezte tőlük. Ők így válaszoltak neki: „Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki próféta volt, szóban és tettben hatalmas Isten és az egész nép előtt; / hogyan adták át a főpapok és a főemberek halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg. / Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. / Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbenett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírboltnál, / de nem találták ott a testét; eljöttek és azt beszéltek, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt hirdették, hogy ő él. / El is mentek néhányan a velünk levők közül a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok beszéltek; őt azonban nem látták.” / Akkor ő így szólt hozzájuk: „Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! / Hát nem ezt kellett-e elszemnednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?” / És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt. / Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni. / De azok unszolták és kérték: „Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már!” Bement hát, hogy velük maradjon. / És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. / Erre megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük. / Ekkor így szóltak egymásnak: „Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?” / Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket. / Ők elmondták, hogy

„Isten Báránya Te ott a Golgotán
 Telje győzelmet vettél a harc után.
 Üdvöt találhat már az egész világ,
 Mert megfizetted ott Bűnünk váltságdíját;
 Fennszóval hirdetéd A kereszten:
 'Elvégeztem, elvégeztem'

Győzelmi szózat! Sátán ha jön felém,
 Ki őt eltiprá, A hősré nézek én.
 Szent vére által Szabad lett életem,
 Hangos halál szava Győzelmi énekem.
 Nem tarthat fogva már Sátán keze
 Jézus mindent elvégezte.”¹

„Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: „Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. / Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt. / És menjete el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és elöttetek meg Galileába: ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek!” / Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak.” (Mt 28,5-8.)

valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak. / Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és hogy miként ismerték fel őt a kenyér megtöréséről. / Közben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: „Békesség nektek!” / Azok megrettentek, és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet látnak. / Ő azonban így szólt hozzájuk: „Miért rémültetek meg, és miért támad kétség a szívetekben? / Nézzétek meg a kezem és a lábamat, hogy valóban én vagyok. Tapintsatok meg, és lássatok. Mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van.” / És ezeket mondva, megmutatta nekik a kezét és a lábát. / Mikor pedig még mindig nem mertek hinni örömlükben, és csak csodálkoztak, megkérdezte tőlük: „Van-e itt valami ennivalótok?” / Erre adtak neki egy darab sült halat. / Elvette és szemük láttára megezte. / Majd így szólt hozzájuk: „Ezt mondtam nektek, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam a Mózes törvényében, a próféták könyvében és a zsoltároknak.” / Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat, / és így szólt nekik: „Így van megírva: a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, / és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve. / Ti vagytok erre a tanúk.”

¹ Hallelujah énekeskönyv. 79. ének 1. és 3. versszaka. Dallam? Dóra Rappard, szöveg: Vargha Gyuláné.

Az asszonyok lettek ezen a húsvéthajnalon a Feltámadott követői, miközben már nyilvánvalóvá lett számukra valami Jézus élete erejéből: öröm és bátorság a feltámadásról szóló örömhír továbbadására! Húsvéti öröm és a győzelemből fakadó erő!

Jézus feltámadása diadal a bűn és a Sátán, a test, a világ és a halál fölött.

A Feltámadott találkozik ezen a napon az asszonyokkal, a két, Emmaus felé haladó tanítvánnyal, a zárt ajtók mögött lévő tanítványi közösséggel, és az egyedül lévő Péterrel.

A Feltámadottal való találkozás a szomorúságot és reménytelenséget békességre és húsvéti bizonyossággá megváltoztatja: Jézus él!

Jézus húsvéti győzelméből következik a húsvéti élet, amiben a Feltámadottal való kapcsolat által van részesülünk. Létünk, magatartásunk és beszédünk által, ami a Jézus Krisztus feltámadása erejéről szóló tanúbizonyságtétel!

„Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. / Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban (Róm 6,10-11). (Vö. Róm 6,5-11; Kol 3,1-3. 12-15.¹)

7./ A Bárány követői.

Jel 7,9.10.13-17: *„Ezek után láttam: íme, nagy sokaság volt ott, amelyet megszámolni senki sem tudott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből; a trónus előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve, kezükben pedig pálmaágak, / és hatalmas hangon kiáltottak: „Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónuson ül, és a Bárányé!”... / Ekkor megszólalt egy a*

¹ Róm 6,5-11: *„Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé lesünk vele a feltámadásának hasonlóságában is. / Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszített vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. / Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől. / Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. / Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. / Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. / Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban;”*

Kol 3,1-3. 12-15: *„Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül. / Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel. / Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben.../ Öltsetek tehát magatokra - mint Isten választottai, szentek és szeretettek - könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet. / Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasa volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is. / Mindezek fölé pedig öltsetek fel a szeretetet, mert az tökéletesen összefog mindent. / És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben, hiszen erre vagytok elhíva az egy testben. És legyetek háládatosak.”*

vének közül, és megkérdezte tőlem: „Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek, és honnan jöttek?” / Ezt mondtam nekik: „Uram, te tudod”. Mire ő így válaszolt: „Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében. / Ezért vannak az Isten trónusa előtt, és szolgálják őt éjjel és nappal az ő templomában, és a trónuson ülő velük lakik. / Nem éheznek és nem szomjaznak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi más hőség, / mert a Bárány, aki középben a trónusnál van, legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz, és az Isten letöröl szemükről minden könnyet;”

Jel 14,1-5: „És láttam: íme, a Bárány ott állt a Sion hegyén, és vele száznegyvennégyezren, akiknek a homlokára az ő neve és Atyjának a neve volt felírva. / Hallottam egy hangot a mennyből, mint nagy vizek zúgását, és mint hatalmas mennydörgés hangját; és a hang, amelyet hallottam, olyan volt, mint a hárfásoké, amikor hárfán játszanak. / És új éneket énekelnek a trónus előtt, a négy élőlény és a vének előtt, és senki sem tudta megtanulni ezt az éneket, csak az a száznegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről: / ezek nem szennyezték be magukat nőkkel, mert szűzek, ezek követik a Bárányt, ahova megy, ezek vétettek meg áron az emberek közül első zsengeül az Istennek és a Báránynak, / és szájukban nem találtatott hazugság: ezek feddhetetlenek.”

A Jelenések könyve irányítja rá figyelmünket a Bárány követőire. „Hatalmas hangon kiáltottak: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónuson ül, és a Bárányé!... Ezek azok, akik ... megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében... A Bárány, aki középben a trónusnál van, legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz.”

És egy másik kép a Jelenések könyvéből: „Akiknek a homlokára az ő neve és Atyjának a neve volt felírva... Ezek követik a Bárányt, ahova megy, ezek vétettek meg áron az emberek közül első zsengeül az Istennek és a Báránynak.”

János látja, hogy a Bárány követői célba érkeztek. De vajon csupán a mennyi világra érvényes ez a kijelentés? - Ami itt elhangzott, az olyan igazságot tartalmaz, ami a Bárány földön lévő követői útjára vonatkozóan is érdekfeszítő és roppant hathatós.

- Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónuson ül, és a Bárányé – ApCsel 4,12¹.

- Megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a bárány vérében – 1Jn 1,7; 1Kor 6,11¹.
- Elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz – Jn 4,14; 7,37-38; Kol 2,9-10².
- Homlokukra van írva Jézus és Atyjának a neve – 2Kor 3,3; Fil 2,14-16a³.
- Követik a Bárányt, ahova megy – 1Pét 2,21-23; Zsid 13,12-13⁴.

Lukács közli velünk azt az ígét, amelyet az Úr adott útavalóul tanítványainak kiküldetésük során: „*Menjetek el! Íme, elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé*” (Lk 10,3). Jézus teljesen tudatában van annak – most a mennyben is – mit jelent manapság az ő követése! (Vö. Mt 10,16-20; Rm 8,31-39⁵).

¹ ApCsel 4,12: „*Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülheténk.*”

¹ 1Jn 1,7: „*Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől;*”

1Kor 6,11: „*Pedig ilyenek voltak közületek némelyek: de megmosattatok, megszentelődtek, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által.*”

² Jn 4,14: „*De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne;*”

Jn 7,37-38: „*Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! / Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!”*

Kol 2,9-10: „*Mert benne lakik az istenség egész teljessége testileg, / és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez, mert ő a feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.*

³ 2Kor 3,3: „*Mert nyilvánvaló, hogy ti Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, amely nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével van felírva; és nem kőtáblára, hanem a szívek hústábláira;*”

Fil 2,14-16a: „*Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, / ha az élet ígéjére figyeltok.*”

⁴ 1Pét 2,21-23: „*Hiszen erre hívatottok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek: / ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, / mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítélt;*

Zsid 13,12-13: „*Ezért Jézus is, hogy megszentelje a népet tulajdon vére által, a kapun kívül szenvedett. / Menjünk ki tehát őhozzá a taboron kívülre, az ő gyaláztatát hordozva.*

⁵ Mt 10,16-20: „*Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok. / Óvakodjatok az emberektől, mert átadnak a törvényszékeknek, és megkorbácsolnak zsinagógáikban, / sőt helytartók és királyok elé hurcolnak énniattam, tanúbizonyságul nekik és a pogányoknak. / Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok. / Mert nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól általatok;*”

*Jézus előtted megy,
Ahogy megígérte,
Jól ismeri az utat,
Neked elég Igéje,
Csak követned kell.
Ó, semmit se félj,
Csak bízzál Benne!*

Róm 8,31-39: „Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? / Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent? / Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít. / Ki ítélné kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk? / Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? / Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat.” / De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. / Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, / sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban;”

28./ A GOLGOTA KERESZTJE: A VILÁGTÖRTÉNELEM KÖZÉPPONTJA

Die Mitte der Weltgeschichte: das Kreuz von Golgotha

2/2012 – Zeit mit Gott S. 5-14

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

1./ Jézus mellett vagy ellene.

Mk 15,1-6: *„Korán reggel haladéktalanul határozatot hoztak a főpapok a vénekkel, az írástudókkal és az egész nagytanácscsal együtt. Azután Jézust megkötözve elvitték, és átadták Pilátusnak. / Pilátus pedig megkérdezte tőle: „Te vagy a zsidók királya?” Ő így válaszolt neki: „Te mondod.” / A főpapok hevesen vádolták őt. / Pilátus ismét megkérdezte tőle: „Nem felelsz semmit? Nézd, mennyire vádolnak!” / Jézus pedig többé semmit sem válaszolt, úgyhogy Pilátus nagyon elcsodálkozott. / Ünnepenként el szokott bocsátani nekik egy foglyot, akit ők kívántak.”*

A zsidók legfőbb kormányzati és bírói testülete előtt történt éjszakai kihallgatás folyamán Jézust bűnösnek ítélték istenkáromlás vádjában. Ezért szerintük méltó a halálra (Mk 14,53-65¹).

¹ Mk 14,53-65: *„Ekkor Jézust a főpaphoz vitték, és oda gyülekeztek a főpapok, a vének és az írástudók is mind. / Péter távolról követte őt, be egészen a főpap palotájának udvarába, és ott ült a szolgálkkal, melegedett a tűznél. / A főpapok pedig az egész nagytanácscsal együtt bizonyítékot kerestek Jézus ellen, hogy halálra adhassák; de nem találtak. / Sokan tettek ugyan ellene hamis tanúvallomást, a vallomások azonban nem egyeztek. / Ekkor előálltak néhányan, és ezt a hamis vallomást tették ellene: / „Mi hallottuk, amikor ezt mondta: Én lerombolom a kézzel alkotott templomot, és három nap alatt mást építek, olyat, amit nem emberi kéz alkotott.” / De vallomásuk így sem egyezett. / A főpap ekkor középre állt, és megkérdezte Jézustól: „Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak?” / Ő azonban hallgatott, és nem válaszolt semmit. Ismét megkérdezte őt a főpap, és így szólt hozzá: „Te vagy a Krisztus, az Áldottnak Fia?” / Jézus ezt mondta: „Én vagyok, és meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőiben.” / A főpap erre megszaggatta a ruháit, és így szólt: „Mi szükségünk van még tanúkra? / Hallottátok az istenkáromlást. Mi a ti véleményetek erről?” Azok pedig együttesen kimondták az ítéletet,*

Reggel 6 óra tájban a nagytanács tagjai rövid tárgyalására került sor, hogy megbeszéljék, milyen indoklás alapján indítványozzák a kivégzést Pilátusnál, a római helytartónál. A zsidó kormányzati és bírói testület tisztával volt azzal, hogy a római jog szerint nem kérhet halálos büntetést az „istenkáromlás” vallási indoklásával.

Mk 15,2-ből¹ közvetve kiderül, hogy a nagytanács tagjai az Úr messiási igényét világpolitikai síkra terelték: azt állítja, hogy ő a Messiás, a zsidók királya – tehát lázadó a római császárral szemben. Pilátus felismerte ezt a csalást (15,10²). Mégis, politikai számításból engedett a zsidóknak. (Vö. Lk 23,1-4; Jn 19, 12-16³).

Személyesen mély benyomást tett Jézus Pilátusra, aki nyilvánosan kijelentette, hogy ártatlan, de már nem tudott kimászni ebből a kutyaszorítóból. „A páska-amnesztia szokása lehetőséget teremt Pilátusnak, hogy esetleg mégis érvényt szerezzen római igazságérzetének. De ez is meghiúsul a nagytanács tagjai eltökélt szándéka miatt. Senki sem ússza meg az egyértelmű állásfoglalást Jézus mellett vagy ellene” (J. Blunk)! (Vö. ApCsel 24,24-25; 26,27-28; 1Kir 18,21.⁴)

hogy méltó a halálra. / Akkor némelyek elkezdték őt köpdösni, arcát betakarni és ütlegelni őt, és ezt mondták neki: „Most prófétáld!” A szolgálk is arcul verték őt.”

¹ Mk 15,2: „Pilátus pedig megkérdezte tőle: 'Te vagy a zsidók királya?' Ő így válaszolt neki: 'Te mondogod.'”

² Mk 15,10: „mert tudta, hogy irigységből szolgáltatták ki Jézust a főpapok.”

³ Lk 23,1-4: „Ezután elindult az egész testület, és elvitték őt Pilátushoz. / Ott így kezdték vádolni: „Megállapítottuk, hogy félrevezeti népiünket, ellenzi, hogy adót fizessünk a császárnak, és azt állítja magáról, hogy ő a felkent király.” / Pilátus megkérdezte tőle: „Te vagy a zsidók királya?” Ő pedig ezt felelte: „Te mondogod.” / Pilátus erre így szólt a főpapokhoz és a sokasághoz: „Semmi bűnt nem találok ebben az emberben;”

Jn 19, 12-16: „Ettől fogva Pilátus igyekezett őt szabadon bocsátani, de a zsidók így kiáltoztak: „Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja: aki királlyá teszi magát, az ellene szegül a császárnak.” / Amikor Pilátus meghallotta ezeket a szavakat, kihozatta Jézust az épület elé, és a bírói székbe ült azon a helyen, amelyet Kövezett-udvarnak, héberül pedig Gabbatának neveztek. / A húsvétra való előkészület napja volt, délfelé járt az idő. Pilátus így szólt a zsidókhöz: „Íme, a ti királyotok!” / Azok pedig felkiáltottak: „Vidd el, vidd el, feszítsd meg!” Pilátus ezt mondta nekik: „A ti királyotokat feszítsem meg?” A főpapok így válaszoltak: „Nem királyunk van, hanem császáruk!” / Ekkor kiszolgáltatta őt nekik, hogy megfeszítsék. Átvették tehát Jézust.”

⁴ ApCsel 24,24-25: „Néhány nap múlva pedig megjelent Félix a feleségével, Druzillával, aki zsidó származású volt. Magához hívatta Pált, és meghallgatta őt a Krisztus Jézusban való hitről. / De amikor az igazságról és önmegtartóztatásról meg a jövőendő ítéletről kezdett beszélni, Félix megrémült, és így szólt: „Most menj el, de ha alkalmat találok, majd ismét hívatlak;”

ApCsel 26,27-28: „Hiszel-e Agrippa király a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel.” / Agrippa így szólt Pálhoz: „Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztyénnyé legyek!;”

Milyen bizonyágtételt, milyen egyértelmű hitvallást tesz Jézus! „*Te vagy...?*” „*Te mondod!*” Bármilyen grémium előtt áll is Jézus, bizonyágtétele mindenképpen igaz (Jn 8,14¹). Ilyen szerényen, ilyen egyszerűen és egyúttal hatalmas módon viszonyul Jézus önmagához és Atya akarata iránt. Elhatározta, hogy engedelmeskedik Atyjának. Így „*szenvedéseiből megtanulta az engedelmességet*” (Zsid 5,8).

Mennyire vagyok egyértelmű, ha arról van szó, hogy hitvallást tegyek Jézusról?

2./ Jézus hallgatása.

Mk 15,3-11: „*A főpapok hevesen vádolták őt. / Pilátus ismét megkérdezte tőle: „Nem felelsz semmit? Nézd, mennyire vádolnak!” / Jézus pedig többé semmit sem választott, úgyhogy Pilátus nagyon elcsodálkozott. / Ünnepenként el szokott bocsátani nekik egy foglyot, akit ők kívántak. / Barabbás is fogságban volt azokkal a lázadókkal együtt, akik a lázadás idején gyilkosságot követtek el. / A sokaság tehát felmenve Pilátus elé, kérte tőle azt, amit mindig megtett nekik. / Ő pedig megkérdezte tőlük: „Akarjátok, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?” - / mert tudta, hogy irigységből szolgáltatták ki Jézust a főpapok. / A főpapok azonban felbujtották a sokaságot, hogy inkább Barabbás elbocsátását követeljék.*”

Jézus két szót mondott: „*te mondod*” – , és ez páratlan provokációnak minősült a főpapoknak, akik még egyszer hevesen és nyomatékosan vádolták. „Sok mindennel megvádolták.”

Pilátus felettébb csodálkozott: „*Nem felelsz semmit? Nézd, mennyire vádolnak!*” „*Jézus pedig többé semmit sem választott.*” Milyen sajátságos ez a hallgatás!

Nem kellene félbeszakítani ezt az igazságszolgáltatást? Nincs itt védőügyvéd. És Jézus maga sem védekezik – csendben hallgat. Olykor a hallgatás többet mond sok szónál. Az Úr hallgatása nem félelemből történik. Ez nem is keserű, rezignált, hanem engedelmesség alapján

1Kir 18,21: „*Illés pedig odalépett az egész nép elé, és így szólt: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az ÚR az Isten, kövessétek őt, ha pedig a Baal, akkor őt kövessétek! De a nép nem felelt egy szót sem.*”

¹ Jn 8,14: „*Jézus így válaszolt nekik: „Még ha én önmagamról teszek is bizonyágot, akkor is igaz a bizonyágtételem, mert tudom, honnan jöttem, és hová megyek, ti azonban nem tudjátok, honnan jövök, vagy hová megyek.*”

történő hallgatás. Jézus beleegyezik, hogy Bárány legyen, aki nem nyitja ki a száját mikor vágóhídra viszik (Ézs 53,7¹).

Egy magyarázó megjegyzi ezzel kapcsolatban: „Jézus a csendesen szenvedő, és magára vállalja a szenvedést a világért, akiről az Ézs 42,1-4-ben olvasunk². Ő a föld sója, nem vonja magára a közvélemény figyelmét; ő a világ világossága, aki szóttanul, de erőteljesen világít. Aki ilyen módon akar meghalni, az nem akar senki életére sem törni.”

Pilátus mindenesetre megpróbálja megmenteni a „zsidók királyát”. Itt van valaki, aki Jézus helyére kerülhetne: Barabbás, Abba fia. Régi kéziratok szerint „Jézus”-nak hívták. Mindketten Izráel felszabadításáért küzdöttek. Egyikük erőszakosan harcolt a rómaiak rémuralma ellen. A másik Isten Bárányaként a Sátán rémuralma ellen küzdött. Az egyik még súlyosabbá teszi a bűnt, a másik elveszi a világ bűnét.

Hogyan választ a nép? Miért? Gondolkozzunk el ezen a Lk 13,34 és 19,41-44 alapján³.

3./ Fájdalmak férfija.

Mk 15,11-24: *„A főpapok azonban felbujtották a sokaságot, hogy inkább Barabbás elbocsátását követeljék. / Pilátus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: „Mit tegyek akkor azzal, akit a zsidók királyának mondotok?” / Azok ismét felkiáltottak: „Feszítsd meg!” / Pilátus megkérdezte tőlük: „De mi rosszat tett?” Azok pedig még hangosabban kiáltottak: „Feszítsd meg!” / Pilátus eleget akart tenni a sokaság kívánságának, és szabadon bocsátotta nekik Barabbást; Jézust pedig miután megostoroztatta, kiszolgáltatta, hogy megfeszítsék. / A katonák elvitték őt a palota belsejébe, a helytartóságra, és összehívták az egész csapatot. /*

¹ Ézs 53,7: „Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.”

² Ézs 42,1-4: „Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkimmel ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. / Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. / A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölő mécses nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt. / Nem alszik ki, és nem törik össze, míg a törvénynek érvényt nem szerez a földön; tanítására várnak a szigetek.”

³ Lk 13,34: „Íme, elhagyottá lesz a ti házatok. De mondom nektek, nem láttok addig engem, míg el nem jön az az idő, amikor ezt mondjátok: Áldott, aki jön az Úr nevében!”

Lk 19,41-44: „Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta, / és így szólt: „Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid elől. / Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülöttes, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; / földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ követ, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.”

Felöltöztették bíborba, tövisből font koronát tettek a fejére, / és elkezdtek köszönteni: „Üdvözlég, zsidók királya!” / Nádszállal verték a fejét, leköpdösték, és térdhajtással hódoltak előtte. / Miután kigúnyolták, levették róla a bíborruhát, felöltöztették saját ruhájába, és kivitték, hogy megfeszítsék őt. / Kényszerítettek egy arra menő embert, cirénei Simont, Alexander és Rufusz apját, aki a mezőről jött, hogy vigye a keresztet. / Elvitték őt a Golgota nevű helyre, ami ezt jelenti: Koponya-hely, / és mirhás bort adtak neki; de ő nem fogadta el. / Ekkor keresztre feszítették, és megosztottak a ruháin, sorsot vetve, hogy ki mit kapjon.”

Amit Jézus előre megmondott a Mk 10,33-ban¹, az most teljeseedik be: *„Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, halálra ítélik, és átadják a pogányoknak.”*

Napi szakaszunk nyilvánvalóan mutatja: milyen szorosan együttműködnek ebben az esetben zsidók és pogányok – egészen Pilátusig, aki beadja a derekát, és kiszolgáltatja Jézust, hogy megkorbácsolják és megfeszítsék. Jézus elviseli, hogy közveszélyes bűnözőként bánjanak vele Barabbásért és „sokakért” (Mk 10,45; 14,24²).

A testi kínokhoz járult a maró gúny is. A katonák igazat mondtak (Jézus a „zsidók királya”), de nevetségessé tették és szórakoztak a tehetetlen zsidók királyán.

A keresztre feszítéshez vezető úton Jézus mindenféle kegyetlenséget elszenvedett, amiket emberek követhetnek el egymás ellen.

Amilyen mérhetetlen volt a szenvedése, olyan erős a vigasztalása minden szenvedő érdekében – ma is. Senki sem képes úgy megérteni minket és vigasztalni, mint a „fájdalmak férfiája” (vö. Ézs 53,4, Jn 16,22, Jn 20,19-21³).

¹ Mk 10,33: *„Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, halálra ítélik, és átadják a pogányoknak.”*

² Mk 10,45: *„Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért;”*

Mk 14,24: *„És ezt mondta nekik: „Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik.”*

³ Ézs 53,4: *„Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza;”*

Jn 16,22: *„Így most titeket is szomorúság fog el, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömeidet senki sem veheti el tőletek;”*

Jn 20,19-21: *„Aznapi, amikor beesteledett, a hét első napján, ott ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: „Békesség néktek!” / És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok*

És mégis, egyedülálló a Jézus szenvedése, mivel ez engesztelő szenvedés az Istennel való megbékéltetésre. Ezt később a tanítványok is megértették – valószínűleg Cirénei Simon is (vö. ApCsel 2,1.9-11; ApCsel 11,20¹). Őt arra kényszerítették, hogy vigye az elgyötört Jézus keresztyét. Azonban ez a szükség- és kényszerhelyzet áldássá lett neki és családjának is.

Voltak-e olyan helyzetek a mi életünkben is, amiket egyáltalán nem kedveltünk, amikről úgy éreztük, hogy belekényszerítettek bennünket, amik által azonban áldásban részesültünk? (Vö. Jób 33,28; 42,5; ApCsel 12,1-2.5-7.24; Róm 8,28²).

„Azóta a legsötétebb út, amire bárki is elindult valaha a földön, az Emberfia Golgotára vezető útja, ami mindenképpen Isten szeretete legtündöklőbb ragyogásában áldást ajándékozó és békességre vezető útként tündöklő, aminek alapján bizonyosan tudhatjuk, hogy legsötétebb útjaink még egyszer Isten szeretete tündöklő fényében ragyognak majd” (F. von Bodelschwingh).

4./ Kivitték, hogy megfeszítsék.

Mk 15,20b.22-27: *„Kivitték, hogy megfeszítsék őt.../ Elvitték őt a Golgota nevű helyre, ami ezt jelenti: Koponya-hely, / és mirhás bort adtak neki; de ő nem fogadta el. / Ekkor*

megőrültek, hogy látják az Urat. / Jézus erre ismét ezt mondta nekik: „Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.”

¹ ApCsel 2,1.9-11: *„Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen.../ pártusok, médek és elámiták, és akik Mezopotámiában laknak, vagy Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában, / Frígiában és Pamfiliában, Egyiptomban és Líbia vidékén, amely Ciréné mellett van, és a római jövevények, / zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól;”*

ApCsel 11,20: *„Volt azonban közöttük néhány ciprusi és cirénei férfi. Mikor ők eljutottak Antiókhia-ba, a görögökhöz is szóltak, és hirdették az Úr Jézust.”*

² Jób 33,28: *„Meváltott engem, hogy ne jussak a sírba, és életem a világosságban gyönyörködjek;”*

Jób 42,5: *„Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak;”*

ApCsel 12,1-2.5-7.24: *„Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival. / Jakobot, János testvérét pedig karddal kivégeztette.../ étert tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez./ Azon az éjszakán, amikor másnap Heródes elő akarta vezetetni, Péter - két bilincssel megkötözve - két katona között aludt, az ajtó előtt pedig őrök őrizték a börtönt. / És íme, az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökve felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: „Kelj fel gyorsan!” Erre lehulltak a bilincsek Péter kezéről. / Az Úr igéje pedig növekedett és terjedt;”*

Róm 8,28 : *„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.”*

keresztre feszítették, és megosztottak a ruháin, sorsot vetve, hogy ki mit kapjon. / Kilenc óra volt, amikor megfeszítették. / Felirat is volt a kereszten az ellene emelt vádról, amely így szólt: A ZSIDÓK KIRÁLYA. / Vele együtt feszítettek keresztre két rablót, egyet jobb, egyet pedig bal keze felől;”

Zsid 13,12: *„Ezért Jézus is, hogy megszentelje a népet tulajdon vére által, a kapun kívül szenvedett.”*

„Kivitték” – el vele! Ki vele! Zsidó gyakorlat szerint a kivégzés „a táboron kívül”, a zsidó népközösségből való teljes kitaszítottságot jelentette (3Móz 24,14; vö. Mk 14,64¹).

Jézus „Isten Bárányaként” való kivezetése a nagy engesztelés napjára emlékeztet, amikor egy „bűnért való bakot” kellett kivinni pusztába (3Móz 16,21-22.²).

Jézus, a szenvedő Isten szolgája, akit összetörtek bűneinkért: *„... az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért”* (Ézs 53,5-6³).

Mindvégig viselte a fájdalom teljes súlyát, elutasította a fájdalmat enyhítő italt is. Nem akarta, hogy bódultan adja magát Istennek.

Jézus egyedülálló módon és igazán szabad volt. Cirénei Simon kényszerből cselekedett, a katonák parancs alapján, és vágytól megszállottan kockáztak néhányan Jézus ruhadarabjaiért.

Teljesen megszégyenítve feszítették meg a „zsidók királyát” jobbról és balról két rabló között (ez korabeli kifejezés a gerilla harcosokra, akik lázadó zélóták). Ezzel Jézust nyilvánosan rebellis vezérnek bélyegezték. Milyen gonosz félreismerés ez! Hiszen Jézus igaz király, aki országát nem alattvalói vérével, hanem a sajátjával alapozta meg. Természetesen zavarja e világ uraságait egy teljesen más jellegű Úr, azonban ő újra és újra olyan szolgákat

¹ 3Móz 24,14: *„Vidd ki az átkozódót a táboron kívülre, és tegyék fejére a kezüket mindazok, akik hallották, azután kövezzék meg az egész közösség;”*

Mk 14,64: *„Hallottátok az istenkáromlást. Mi a ti véleményetek erről?” Azok pedig együttesen kimondták az ítéletet, hogy méltó a halálra.”*

² 3Móz 16,21-22: *„Tegye rá Áron mindkét kezét az élő bak fejére, és vallja meg fölötte Izráel fiainak minden bűnét és minden vétkes hitszegését. Helyezze azokat a bak fejére, azután küldje el egy odarendelt emberrel a pusztába, / hadd vigye magával a bak minden bűnüket egy távol eső földre. Így küldje el a bakot a pusztába.”*

³ Ézs 53,5-6: *„Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. / Mindnyáján tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.”*

nyer meg magának, akik jobban szeretik őt, mint saját életüket. (Vö. Jel 12,11; ApCsel 20,24¹).

Mi lett Barabbásból? Jézus a helyén halt meg. Így lett szabad a bűnös és halálra ítélt ember. Vajon megértette-e Barabbás ennek a cserének a mély értelmét? És mi megértettük-e? „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket” (1Pt 3,18). (Vö. Róm 5,6-8; 1Kor 15,3; 1Pt 2,22-25²).

5./ Gúnyolták és káromolták.

Mk 14,58: „Mi hallottuk, amikor ezt mondta: Én lerombolom a kézzel alkotott templomot, és három nap alatt mást építek, olyat, amit nem emberi kéz alkotott;”

Mk 15,29-32: „Az arra járók fejüket csóválva káromolták, és ezt mondták: „Nosza te, aki lerombolod a templomot, és felépítéd három nap alatt, / mentsd meg magadat, szállj le a keresztről!” / Hasonlóan csúfolódtak a főpapok is maguk között az írástudókkal együtt, és így szóltak: „Másokat megmentett, de magát nem tudja megmenteni. / A Krisztus, az Izráel királya, szálljon le a keresztről, hogy lássuk, és higgyünk.” Azok is gyalázták, akik vele együtt voltak megfeszítve;”

¹ Jel 12,11: „Legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig;”

ApCsel 20,24: „De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.”

² Róm 5,6-8: „Mert amikor még erőtleneke voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért. / Hiszen még az igazért is aligha halna meg valaki, bár a jóért talán még vállalja valaki a halált. / Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk;”

1Kor 15,3: „Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint;”

1Pt 2,22-25: „Ő nem tett bünt, álnokság sem hagyta el a száját, / mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. / Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. / Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.”

Zsolt 109,25: „Gyalázatos lettem az emberek előtt, néznek rám, és fejüket csóválják.”

Folyamatosan jöttek-mentek azok, akik a megkínzott Jézust bántalmazták és gúnyolták. „Fejüket csóválva káromolták”, elutasították (Zsolt 22,8¹).

Visszataszító Jézus a számukra. Maró gúnnyal illették a templomról mondott szavai miatt (Jn 2,19²). Rosszul idézik, miközben azt állítják, azzal fenyegette meg őket, hogy lerombolja szeretett templomukat és három nap alatt ismét felépíti. Ez határtalan beképzeltség és elbizakodottságra vall.

És aztán tényleg megmutatták ördögi tudásukat: ha tényleg olyan erős vagy, hogy minden további nélkül le tudod rombolni, majd felépíteni a templomot, akkor „mentsd meg magadat, szállj le a keresztről” (Mk 15,30). Mi lett volna Isten megváltása tervéből, ha hallgatott volna Jézus ezekre a hangokra?

A megfeszített utolsó leheletéig megpróbálja szétrombolni az „összezavaró” a Megmentő életművét; „mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszetteket” (Lk 19,10). A Sátán retteg attól az órától, amiben beteljesedik Isten ígérete: „ő (Jézus) a fejedet tapossa, te meg a sarkát mardosod (1Móz 3,15).

Ahogy a vétlen Jézus elszenvedi a halálbüntetést, az félelmetes. A legborzalmasabb azonban az lenne, ha most valóban leszállna a keresztről. Azonban hű marad küldetéséhez, mert nem azért jött, hogy magát, hanem hogy ez elveszetteket megmentse. Milyen egyedülálló, önzetlen szeretet!

Nem tudunk eléggé hálát adni neki, hogy „megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2,8).

Mit jelent az Úr engedelmessége a vele való gyakorlati életemre vonatkozóan? (Vö. Lk 9,23-26; Ef 6,12-17; Zsid 13,20-21; 1Pt 5,6-10³).

¹ Zsolt 22,8: „Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyeszti, fejüket csóválják.”

² Jn 2,19: „Jézus így felelt nekik: „Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.”

³ Lk 9,23-26: „Azután így szólt mindnyájukhoz: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztyét, és kövessen engem. / Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énért, megmenti azt. / Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, önmagát pedig elveszti vagy romlásba viszi? / Mert aki szégyell engem és az én beszédeimet, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön a maga, az Atya és a szent angyalok dicsőségében;”

Ef 6,12-17: „Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. / Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok. /

6./ „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

Mk 15,33-34: „Amikor tizenkét óra lett, sötétség támadt az egész földön három óráig. / Három órákor Jézus hangosan felkiáltott: „Elói, elói, lámá sabaktáni!” - ami ezt jelenti: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

Zsolt 22,2.7-9.15-16: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el? Távol van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok!.../ De én féreg vagyok, nem ember, gyaláznak az emberek, és megvet a nép. / Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyeszti, fejüket csóválják: / Az ÚRra bízta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg, hiszen kedvelte!”

Fényes nappal „sötétség támadt az egész földön.” Amióta világ a világ sötétség és fény a baj és üdvösség jelképei. „Akit sötétség vesz körül, az a vádlottak padján ül, és Isten is elfordult tőle...” (A. Pohl).

Találó példa olvasható a 2Móz 10,21-23-ban¹. Miközben Isten háromnapos sötétséggel bünteti meg Egyiptomot, Isten népe házaiban világos volt. Ott súlyos ítélet érvényesül – itt élet és fény honol.

Háromórás sötétség volt, miközben Jézus haldoklott a kereszten, ami azt jelzi: Isten is elfordult tőle. Kitöltötte haragját a bűnre. Azon ítélte meg, akit most bűnné tett (2Kor 5,21¹).

Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, / felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével. / Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kioltathjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. / Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde;”

Zsid 13,20-21: „A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, / tegyen készségessé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves öelötte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen.”

1Pt 5,6-10: „Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. / Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok. / Legyetek józanok, vigyázatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: / álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban. / A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni.”

¹ 2Móz 10,21-23: „Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet az ég felé, és akkor olyan sötétség lesz Egyiptom földjén, hogy tapintani lehet a sötétséget! / Mózes kinyújtotta kezét az ég felé, és sűrű sötétség támadt egész Egyiptomban három napig. / Az emberek nem látták egymást, és három napig senki sem tudott kimozdulni a helyéről. De ahol Izráel fiai laktak, mindenütt világos volt.”

Ez a pillanat a legeslegfélelmetesebb az Isten Fia számára. Belekiált Jézus az éjszakába: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?*” (Mk 15,34). Isten elhagyja, és kiszolgáltatja, hogy elítéljék. Hogy mit jelenthetett ez Jézusnak a Jn 8,29 és 10,30² összefüggésében, azt csak sejthetjük.

A haldokló Úr imádsága egyúttal vigasztaló imádság. Jézus megtart az ítéletben, amit ő is mindenestől végigszenvedett, miközben Istenéhez ragaszkodott: „*Én Istenem, én Istenem...*”

Ha aggodalmaskodás vagy szenvedés töri is össze a szívünket, ha nem tudunk felemelkedni tönkrement életünk romjaiból, ha nyomasztanak a „miért”-ek, akkor arra a férfira tekinthetünk a kereszten, és cselekedjünk mi is úgy, ahogy a Zsidókhöz írt levél szerzője: „*Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedeő terhet, és a bennünket megkörnyékező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. / Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázattal nem törődve - vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. / Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete*” (Zsid 12,1-3). (Vö. Zsid 10,34.39; Zsolt 25,1-8.11.15-17.20³).

¹ 2Kor 5,21: „*Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.*”

² Jn 8,29: „*És aki elküldött engem, velem van: nem hagyott egyedül, mert mindig azt teszem, ami neki kedves;*”

Jn 10,30: „*Én és az Atya egy vagyunk.*”

³ Zsid 10,34.39: „*A foglyokkal is együtt szenvedtetek, és vagyonotok elrablását is örömmel fogadtátok, mivel tudtátok, hogy nektek értékesebb és maradandóbb vagyonotok van... / De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk;*”

Zsolt 25,1-8.11.15-17.20: „*Dávidé. URam, hozzád emelkedem lélekben! / Benned bízom, Istenem, ne szégyenüljek meg, ne nevéssenek ki ellenségeim! / Senki se szégyenüljön meg, aki benned reménykedik, azok szégyenüljenek meg, akik ok nélkül elpártolnak tőled! / Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! / Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. / Gondolj, URam, irgalmadra és kegyelmedre, melyek öröktől fogva vannak. / Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondolj rám, mert te jóságos vagy, URam! / Jó és igaz az ÚR, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat.../ A te nevedért, ó URam, bocsásd meg bűneimet, mert sok van!.../ Szemem állandóan az ÚRra néz, mert ő szabadítja ki lábamat a csapdából. / Fordulj felém, és könyörülj rajtam, mert magányos és nyomorult vagyok. / Enyhítsd szívem szorongását, szorult helyzetemből szabadíts ki!.../ Tartsd meg életemet, ments meg, ne szégyenüljek meg, mert hozzád menekültem!*”

7./ Jézus sírba helyezése.

Mk 15,42-47: *„Amikor beesteledett, mivel az előkészület napja, vagyis szombat előtti nap volt, / eljött arimátiai József, a nagytanács tekintélyes tagja, aki maga is várta az Isten országát; bátran bement Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. / Pilátus csodálkozott azon, hogy már meghalt, ezért hívatta a századost, és megkérdezte tőle, hogy meghalt-e már. / Amikor ezt megtudta a századostól, kiadatta a holttestet Józsefnek. / Ő pedig gyorsan vásárolt, levette őt, begöngyölte a gyolcsba, elhelyezte egy sziklába vágott sírboltba, és követ hengerített a sírbolt bejárata elé. / A magdalai Mária és Mária, a József anyja pedig figyelte, hova helyezték őt;”*

Jn 19,38-42: *„Ezután az arimátiai József, aki Jézus tanítványa volt - de csak titokban, mert félt a zsidóktól -, megkérte Pilátust, hogy levehesse Jézus testét. Pilátus megengedte neki. Elment tehát, és levette Jézus testét. / Eljött Nikodémus is, aki először éjszaka ment hozzá, és mirhából és aloéból készült kenetet hozott, mintegy száz fontnyit. / Fogták tehát Jézus testét, és leplekbe takarták az illatszerekkel együtt, ahogyan a zsidóknál szokás temetni. / Azon a helyen, ahol Jézust megfeszítették, volt egy kert, és a kertben egy új sír, amelybe még senkit sem helyeztek. / Mivel közel volt a sír, a zsidók ünnepi előkészülete miatt ott helyezték el Jézust.”*

Miért olyan fontos mind a négy evangélistának – Máténak, Márknak, Lukácsnak és Jánosnak – , hogy írásban rögzítsék Jézus sírba helyezését? Mivel sírba csak valóban meghalt személyt helyeznek. Amikor eltemették Jézust, tényleg halott volt. Csak így győzte le feltámadásával valóban és igazán a halált. Egyik magyarázó megjegyzi: „az Úr holtteste úgyszólván Isten fegyvereként szolgált, hogy velejéig megrendítse a halál világát; vagy emelőnek, amit Isten egészen mélyen helyezett el, hogy megsemmisítette általa az utolsó ellenséget.”

Római szokás szerint hagyták, hogy a kivégzett személy teste a kereszten függjön és rothadásnak induljon. A zsidók számára ez elképzelhetetlen volt. „Kötelességünknek tartjuk eltemetni az ellenséget is”, magyarázta Josephus, a zsidó történész.

Ezért jókora bátorság és elhatározottság kellett ahhoz – különösen a megfeszített Jézus esetében – , hogy a holttest kiadatását kérje valaki a római helytartótól. A tanítványok feladata lett volna tulajdonképpen, hogy tisztességesen eltemessék a halott Mestert (vö. Mk

6,29¹.) De nem voltak a megfelelő helyen. Így arimátiai József, a nagytanács egyik előkelő tagja végezte el a temetést a megrendült tanítványi közösség és a tehetetlen asszonyok helyett.

Egy „titkos tanítvány” legyőzte az emberektől való félelmét, bátran előlépett rejtettségéből, miközben hivatalosan, céltudatosan gondoskodott a halott Mester eltemetéséről.

Kiket nevezünk ma „titkos tanítványoknak?” Azokat a keresztyéneket, akik rejtett helyeken vesznek részt istentiszteleteken, mivel megalázzák őket és kegyetlenül bánnak velük hitük miatt? Imádkozhatunk értük, és egyúttal bátran és állhatatosan használjuk ki szabadságunkat annak érdekében, hogy beszéljünk a Szabadítóról az embereknek. *„Az erőtlenneknek erőtlenné lettem, hogy megnyerjem az erőtlenekeket: mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket”* (1Kor 9,22). (Vö. Róm 1,16; 10,10-13; 1Kor 9,16²).

8./ „Feltámadt az Úr!” – „Valóban feltámadott!”

Mk 16,1-8: *„Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, a Jakab anyja, valamint Salómé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus testét. / A hét első napján, korán reggel, napkeltekor, elmentek a sírbolthoz, / és erről beszéltek egymás között: „Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?” / Ekkor felnéztek, és látták, hogy a kő el van hengerítve. Pedig az igen nagy volt. / És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek. / De az így szólt hozzájuk: „Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették. / De menjete el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek,*

¹ Mk 6,29: *„Amikor ezt meghallották a tanítványai, eljöttek, elvitték a holttestét, és egy sírboltba helyezték.”*

² Róm 1,16: *„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is;”*

Róm 10,10-13: *„Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözlöljünk. / Az Írás is így szól: „Aki hisz őbenne, nem szégyenül meg.” / Nincs különbség zsidó és görög között, mert mindenkinek ugyanaz az Ura, és ő bőkezű mindenkire, aki segítségül hívja; / amint meg van írva: „Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözlöl.”*

1Kor 9,16: *„Mert ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mivel kényszer nehezedik rám. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot!”*

hogy elöttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek.” / Ekkor kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és döbbenet fogta el őket; és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek;”

1Kor 15,12-22: „Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása? / Hiszen ha nincs a halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel. / Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is. / Sőt Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mert akkor Istennel szemben arról tanúskodtunk, hogy feltámasztotta a Krisztust, akit azonban nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. / Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel. / Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. / Sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban hunytak el. / Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. / Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengéje. / Mert ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. / Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy a Krisztusban is mindnyájan életre kelnek.”

„Feltámadt az Úr !” – kiáltják néhányan – „Valóban feltámadott!” – válaszolják a többiek.¹ A keleti egyháznak ezzel a köszöntésével juttatja kifejezésre sok keresztyén, hogy Jézus legyőzte a halált.

Ma ünnepeljük Jézus Krisztus halálból való feltámadását. Ez hitünk fundamentuma. Ebben látjuk a biztosítékát annak, hogy győz az élet a halál fölött, az igazság a hazugság, igazságtalanság és gyűlölet fölött. Vegyük szívünkre ezt a tényt számtalan szenvedés és tömeges méretű igazságtalanság láttán!

Alapos okunk van az örömré és Jézus Krisztus imadására. És mégis előfordulhat, hogy húsvét hajnalán aggodalommal tele és megrettenve bámulunk magunk elé, mint ahogy az asszonyok néztek az üres sírba annak idején.

De ha csupán üres sírunk lenne, a bűn foglyai maradtunk volna, akkor nem lenne békességünk Istennel, akkor reménységünk és jövőnk se lenne. Akkor örökre az önzés, akaratoskodás, harag, igazságtalanság, vitatkozás és irigység rabjai maradtunk volna.

¹ Lk 24, 34: *„Ők elmondták, hogy valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak.”*

Mégis: „*valóban feltámadt az Úr!*” Az üres sír nyilvánvaló bizonyítéka annak, hogy a feltámadást nem jelképesen, hanem testileg és valóságosan kell érteni. Ez ténylegesen új életet ajándékoz számunkra, ami már nem a bűn és halál parancsuralma alatt áll.

A külső körülmények változatlanok velünk született tulajdonságaink és gyenge pontjainkkal együtt. De azokban van a feltámadás ereje, és azok életében bontakozik ki, akik bizalmukba fogadták Jézus Krisztust, és teret adnak az új életnek.

Formáljuk imádsággá az Ef 3,16-ot: „*Úr Jézus, ajándékozz meg erővel dicsőség gazdagsága szerint, hogy megerősödjem a belső emberben a Szentlélek által.*”¹ Így kezdődik el az Ef 4,25-32-ben² ábrázolt öszinte, a korábbi életformával élesen szemben álló életfolytatás.

9./ A feltámadott Jézus megjelenései.

Mk 16,9-14: „*A hét első napján, korán reggel, miután feltámadt, először a magdalai Máriának jelent meg, akiből hét ördögöt űzött ki. / Ő elment, és megvitte a hírt követőinek, akik gyászoltak és sírtak. / Amikor ezek meghallották, hogy ő él, és hogy Mária látta, nem hitték el. / Ezután más alakban jelent meg közülük kettőnek útközben, amikor vidékre mentek. / Ezek is elmentek, és megvitték a hírt a többieknek, de nekik sem hittek. / Végül pedig megjelent magának a tizenegynek is, amikor asztalnál ültek, és szemükre vetette hitetlenségüket, keményszívűségüket, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt;*”

1Kor 15,3-7: „*Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. / Eltemették, és - ugyancsak az Írások szerint - feltámadt a harmadik napon, / és megjelent Kéfasnak, majd a*

¹ Ef 3,16: „*Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által.*”

² Ef 4,25-32: „*Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjatok igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak. / „Ha haragusztok is, ne vétkezzetek”: a nap ne menjen le a ti haragotokkal, / helyet se adjatok az ördögnek. / Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek. / Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják. / És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára. / Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek minden gonosszággal együtt. / Viszont legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.*”

tizenkettőnek. / Azután megjelent több, mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbbben még mindig élnek, néhányan azonban elhunytak. / Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak.”

Szorosan összezsúfolva foglalja össze Márk evangélista a feltámadott Jézus megjelenéseit, a tanítványok kiküldetését és az Úr mennybemenetelét.

Feltámadása után találkozik Jézus –

a./ Mária Magdalénával (pontosabban: magdalai Máriával). Kettős szabadulás részese volt. Megszabadult a sátáni hatalmasságok bűvköréből, és képességeit s erejét más asszonyokkal együtt szabadító Ura rendelkezésére bocsátotta. (Vö. Lk 8,1-3¹). Mária Magdaléna a rémülettől és megrendüléstől megszabadulva a gyászoló tanítványok körében tett bizonyosságot arról, hogy feltámadott az Úr.

b./ Kleopással és egy másik tanítvánnyal az Emmausba vezető úton. Lukács evangélista részletesen tudósít arról, milyen türelmesen nyitott meg a szemüket a megváltásra az „idegen vándor” úgy, ahogy azt Isten eltervezte, és a Messiás által meg is valósította (Lk 24,13-31²).

¹ Lk 8,1-3: „Ezután városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő / és néhány asszony, akiket gonosz lelkektől szabadított meg, és betegségekből gyógyított meg: Mária, akit Magdalainak neveztek, akiből hét ördög ment ki, / Johanna, Kuzának, Heródes egyik főemberének felesége, és Zsuzsánna, de sok más asszony is, akik szolgáltak neki vagyonukból.”

² Lk 24,13-31: „Tanítványai közül ketten aznap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan futamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve, / és beszélgettek egymással mindarról, ami történt. / Miközben beszélgettek, és vitakoztak egymással, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. / Látásukat azonban valami akadályozta és nem ismerték fel őt. / Ő pedig így szólt hozzájuk: „Miről beszélgettek egymással útközben?” Erre szomorúan megálltak. / ajd megszólalt az egyik, név szerint Kleopás, és ezt mondta neki: „Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod mi történt ott ezekben a napokban?” / „Mi történt?” - kérdezte tőlük. Ők így válaszoltak neki: „Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki próféta volt, szóban és tettben hatalmas Isten és az egész nép előtt; / hogyan adták át a főpapok és a főemberek halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg. / Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. / Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbsentett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírboltnál, / de nem találták ott a testét; eljöttek és azt beszéltek, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt hirdették, hogy ő él. / El is mentek néhányan a velünk levők közül a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok beszéltek; őt azonban nem látták.” / Akkor ő így szólt hozzájuk: „Ő, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! / Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?” / És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt. / Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni. / De azok unszolták és kérték: „Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már!” Bement hát, hogy velük maradjon. / És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. / Erre megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük.”

c./ A tizenegy apostollal. Őket választotta ki Jézus arra, hogy egyháza „fundamentuma” legyenek (Ef 2,20¹). Úgy tűnt, teljesen megfélemedtek a felelősségükről. Olyan félelem és kétségbeesés uralkodott el bennük, mint korábban még soha sem. Erősebb volt hitetlenségük, mint az asszonyok bizonyágtétele, és nagyobb, mint az Úr első megjelenései (Jn 20,24-25²). Jézus kíméletlenül „szemükre vetette hitetlenségüket, keményszívűségüket” (Mk 16,14). A tanítványok tehát segítséget kaptak.

A feltámadott Jézussal való személyes találkozás során újra lángra lobbant a hitük, és meg is erősödött. Hogyan?

Máriát néven szólítja, az emmausi tanítványoknak kenyeret adott, a tíz tanítványt megáldotta békességgel, és Tamásnak lehetővé tette, hogy megérintse sebhelyeit.

Jézusnak sok lehetősége van arra, hogy megérintsen minket sebeket hordozó állapotunkban, egyedüllétünkben és félelmünkben.

„Maga az ÚR megy előtted, ő lesz veled. Nem hagy el téged, és nem marad el tőled. Ne félj hát, és ne rettegj!” (5Móz 31,8).

10./ Küldetésben.

Mk 16,15: *„Ezután így szólt hozzájuk: „Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek;”*

Jn 20,21: *„Jézus erre ismét ezt mondta nekik: „Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket;”*

Róm 1,16: *„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is.”*

¹ Ef 2,20: *„Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkö pedig maga Krisztus Jézus.”*

² Jn 20,24-25: *„Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívtak, éppen nem volt velük, amikor megjelent Jézus. / A többi tanítvány így szólt hozzá: „Láttuk az Urat.” Ő azonban ezt mondta nekik: „Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem.”*

Mielőtt Jézus kiküldi tanítványait a világba, békességét ígéri nekik. Ez mutatja, hogy milyen fontos az Úr békessége övéinek. „Jézus békességével megajándékozva lehet elkezdni a missziót” (G. Meier). (Vö. Mt 5,13a.14; 1Tim 2,4; Tit 2,11¹).

A missziói parancs a legfontosabb megbízatás, amit Jézus feltámadása után adott a tanítványoknak. Ezért ez megtalálható mind a négy evangéliumban és az ApCselben is (ApCsel 1,8²).

Figyelemreméltó, hogy Jézus összehasonlítja tanítványai világba való küldését a saját maga világba való küldetésével: „*Ahogy engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket*” (Jn 20,21). Ez megtalálható az Úr főpapi imádságában is (Jn 17,18³).

A zsidó és bibliai jog szerint a küldött olyan, mint a küldő. A küldő tekintélye a küldöttre száll, és a küldetésben maga a küldő jár el” (G. Meier). „*Aki titeket hallgat, engem hallgat*” (Lk 10,16). (Vö. Mt 10,40; Jn 13,20⁴).

Azt is mondhatjuk: a küldetés folyamán maga Jézus megy az emberekhez. Ennek során a tanítványok nem prédikálhatnak és cselekedhetnek önmaguktól, mint ahogy Jézus is kizárólag az Atya akaratán tájékozódott (vö. Jn 4,34; 5,30⁵). Így az Úr küldöttei sem vihetnek másoknak semmi mást, mint amit maga az Úr hozott.

Az Úr küldöttjének mindig is döntően fontos, hogy maga Jézus a megbízója. Az Úr elhív, megbízatást és felhatalmazást ad. A küldött neki tartozik számadással.

¹ Mt 5,13a.14: „*Ti vagytok a föld sója..../ Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város;*”

1Tim 2,4: „*Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére;*”

Tit 2,11: „*Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.*”

² ApCsel 1,8: „*Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.*”

³ Jn 17,18: „*Ahogy engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba.*”

⁴ Mt 10,40: „*Aki titeket befogad, az engem fogad be, és aki engem fogad be, az azt fogadja be, aki elküldött engem;*”

Jn 13,20: „*Bizony, bizony, mondom néktek: aki befogadja azt, akit elküldök, engem fogad be; aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött.*”

⁵ Jn 4,34: „*Jézus ezt mondta nekik: 'Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját;'*”

Jn 5,30: „*Én önmagamtól nem tehetek semmit: ahogyan tőle hallom, úgy ítélek; és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött engem.*”

Talán el kellene gondolkoznunk azon: hol akar használni az Úr? Mik akadályoznak meg abban, hogy engedelmeskedjem megbízatásának? Milyen gyakorlati lépéseket kell tennem annak érdekében, hogy az emberek megismerjék az Urat? Hogy járjak el, ha nem eléggé hatékony hitből fakadó bizonyoságtételem?

29./ JÉZUS ÁLL A PARTON

JESUS STEHT AM UFER

Bibellesezettel für das 2. Vierteljahr 1984 S. 61-67

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

1./ Jézus a parton áll, és vár ráink, tanítványaira.

Róm 15,4: *„Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk;”*

Jn 21,1-14.¹

Vannak napok és hetek életünkben, amikbe úgy tagolódik bele néhány esemény, amik számunkra egyáltalán nem helyénvalók. Sőt, olyan ez, mint káosz a bajban és rémületben, és egymás-ellenességben s gáncsoskodásokban is. Ilyenek a napról napra átélt új

¹ Jn 21,1-14: *„Ezután ismét megjelent Jézus a tanítványoknak a Tibériás-tengernél. Így jelent meg: / együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek hívtak, és Nátánaél, a galileai Kánából és Zebedeus fiai; a tanítványok közül pedig még kettő. / Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” Ők erre ezt mondták: „Mi is elmegyünk veled.” Elindultak, és beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak. / Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az. / Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.” / Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!” Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt. / Ekkor odaszólt Péterhez az a tanítvány, akit Jézus szeretett: „Az Úr az!” Amikor Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára vette felső ruháját, mert mezítelen volt, és belevetette magát a tengerbe. / A többi tanítvány pedig a hajón jött ki, mert nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire, és kivonták a hálót a halakkal. / Amint kiszálltak a partra, paraszat láttak ott, rajta halat és kenyeret. / Jézus így szólt hozzájuk: „Hozzatok a most fogott halakból!” / Simon Péter beszállt, és kivonta a partra a hálót, amely tele volt nagy halakkal, szám szerint százötvenhárommal; és bár ilyen sok volt, nem szakadt el a háló. / Jézus erre ezt mondta nekik: „Jöjjetek, egyetek!” A tanítványok közül azonban senki sem merte őt megkérdezni: ki vagy te? Tudták ugyanis, hogy az Úr ő. / Jézus tehát odament, vette a kenyeret, és odaadta nekik; ugyanúgy a halat is. / Ez már a harmadik alkalom volt, hogy Jézus megjelent a tanítványoknak, miután feltámadt a halottak közül.”*

megszégyenülések, és aggóató kérdéseink is: Uram, mit kívánsz tőlem? Hogy gondolod ezt? Hogy érvényesüljön akaratom? Megígérted, hogy előttem jársz, és egyengeted az utat, hogy fogod ezt véghezvinni? (Vö. Ézs 50,10; Zsolt 25,4-7¹).

Egy ilyen napon néhány információs lapot olvastam, és ennek során tekintetem az egyik szakasz feliratára esett: „Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton” (Jn 21,4). Azóta ez a boldog bizonyosság tölti be a szívemet: Jézus a parton áll, és vár rám, ránk, tanítványaira! Ő az Úr, a Feltámadott, elkészíti amire szükségem van. Gondoskodik minden szükségletünkről.

Mivel Jézus ismeri emberi és lelki hiányainkat, *a parton vár, hogy csalódást okozó tapasztalataink és aggasztó felismeréseink éjszakái után fogadjon bennünket és szolgáljon nekünk!* „Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton!” (Vö. Mt 14,16-20; Fil 4,19; Zsolt 23,1-6²).

*Ha már elfáradtatok az evezésben, és látszik is, hogy kimerültetek,
Az irgalmas Krisztus látja mindezt, amint a parton áll.*

*Ha egyre mélyebbre ereszkednek is a felhők, és már fény sincs körülöttünk,
Krisztus szent szeretetével örökde mégis megáll a parton.*

¹ Ézs 50,10: „Aki köztetek féli az URat, hallgasson szolgája szavára! Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá fény, bízson az ÚR nevében, és támaszkodjon Istenére!;”

Zsolt 25,4-7: „Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! / Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. / Gondolj, URam, irgalmadra és kegyelmedre, melyek öröktől fogva vannak. / Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondoldj rám, mert te jóságos vagy, URam!”

² Mt 14,16-20: „Jézus azonban ezt mondta nekik: „Nem kell elmenniük: Ti adjatok nekik enni!” / Ők pedig így válaszoltak: „Nincs itt egyebünk, csak öt kenyérünk és két halunk.” / Ő pedig ezt mondta: „Hozzátok ide nekem azokat!” / Ekkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre, aztán vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta, megtörte a kenyeret és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. / Miután valamennyien ettek és jóllaktak, összeszedték a maradék darabokat, tizenkét tele kosárral;”

Fil 4,19: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban;”

Zsolt 23,1-6: „Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. / Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. / Lelkemet felüdüti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. / Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessző és botod megvigasztal engem. / Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. / Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben.”

*Ha egyre magasabbra tornyosulnak a hullámok, annyira, hogy elborítják a kis hajót,
Legyél nyugodt, a viharok Ura most is megáll a parton.*

*Igen, a te szívedet is be akarja tölteni békességével szelíden.
Úgy tűnik ugyan, sötét még a víz, de Jézus állandóan a parton áll.*

*Ha már elfáradtatok az evezésben, és látszik is, hogy kimerültetek,
Emeljétek fel tekinteteket s teljen meg szívetek bizalommal, és lássátok meg a parton
álló Urat!*

2./ Jézus nem hagy egyedül.

Jn 21,1-6: „Ezután ismét megjelent Jézus a tanítványoknak a Tibériás-tengernél. Így jelent meg: / együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek hívtak, és Nátánaél, a galileai Kánából és Zebedeus fiai; a tanítványok közül pedig még kettő. / Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” Ők erre ezt mondták: „Mi is elmegyünk veled.” Elindultak, és beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak. / Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az. / Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.” / Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!” Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt

Jer Sir 3,22-26: „Szeret az ÚR, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: / minden reggel megújul. Nagy a te hűséged! / Az ÚR az én osztályrészem - mondom magamban -, ezért benne bízom. / Jó az ÚR a benne reménykedőkhöz, a hozzá folyamodókhöz. / Jó csendben várni az ÚR szabadítására.”

Néhány olyan üzenetet kívánok megosztani Testvéreimmel, amik nekem is csodálatosan segítettek. „Nagypéntek és húsvét napjai nehéz és felkavaró tapasztalatai után a tanítványok ismét galileai hazájukba tértek vissza, és halászmesterségüket folytatták. Fáradtan és anélkül, hogy fogtak volna valamit, hajnalban a part felé közelítettek hajójukkal. És akkor

úgy állt ott valaki a parton, mintha rájuk várt volna. Odakiáltott nekik és tanáccsal látta el őket: vessék ki még egyszer a hálót, és akkor sok halat fognak.

‘Ez az Úr’ – kiáltotta egyikük. Ebben a pillanatban a tanítványoknak mintha minden tevékenységük új megvilágításba került volna. Minden rosszkedvük elmúlt. Csodálkozva döbbennek rá: Ő Jézus, a Mesterünk, a Feltámadott. Anélkül, hogy láttuk volna, egészen eddig a pillanatig velünk volt. Itt van.”

Jézus nem hagy egyedül! Megengedi, hogy éjszaka legyen, de közeleg a reggel. „Nem maradunk sötétségben...” (vö. Ézs 8,23; 9,1; Jób 35,14; Jób 37,21¹.)

„Ahogy a tanítványok már korábban is megtapasztalhatták: Jézus megteheti, hogy sikertelen éjszaka után áldott, gyümölcsöző reggel következzen (Lk 5,1-11²).

Ezt megteheti Jézus és meg is akarja tenni napjainkban is. Ami annak idején a Tibériás-tengeren történt, csak egy kis jel arra vonatkozóan, amit közölni akart övéivel: ne felejtsetek el, hogy veletek vagytok minden napon és mindenütt!” (Hans Schäfer). *„Íme, én veletek vagytok minden napon a világ végezetéig”* (Mt 28,30). *„Hiszen nincs is messzire egyiküinktől sem”* (ApCsel 17,27). (Vö. 1Pt 5,7; Mt 6,8.³)

¹ Ézs 8,23: *„De nem marad sötétség ott, ahol elnyomás van. Először megalázta Zebulon és Naftáli földjét, de végül megdicsőíti a tenger felé vivő utat, a Jordánon túli részt, a pogányok területét;”*

Ézs 9,1: *„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog.”*

Jób 35,14: *„Akkor sem, ha azt mondod, hogy nem veszed észre, előtte van ügyed, de várnod kell.*

Jób 37,21: *„Még nem látják a napfényt, bár az ragyog a fellegek mögött, de szél támad, és kitisztul.”*

² Lk 5,1-11: *„Amikor egyszer a sokaság hozzá tódult, és hallgatta az Isten igéjét, ő a Genezáret-tó partján állt. / Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálóikat mosták. / Ekkor beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot. / Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra!” / Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálót.” / S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálók; / ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira / megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. / Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” / A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és azokat, akik vele voltak és segítettek; / de ugyanígy Jakabot és Jánost, a Zebedeus fiait is, akik társai voltak Simonnak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: „Ne félj, ezen túl emberhalász leszel!” / Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt.”*

³ 1Pt 5,7: *„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok;”*

Mt 6,8: *„Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.”*

3./ A Feltámadott kijelentette magát.

Jn 21,1-2.14: *„Ezután ismét megjelent Jézus a tanítványoknak a Tibériás-tengernél. Így jelent meg: / együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek hívtak, és Nátánaél, a galileai Kánából és Zebedeus fiai; a tanítványok közül pedig még kettő.../ Ez már a harmadik alkalom volt, hogy Jézus megjelent a tanítványoknak, miután feltámadt a halottak közül.”*

Jézus többször is kijelentette magát – közli a 14. vers –, miután feltámadt a halálból.

Nekem is közöm van a Feltámadotthoz, ki akarja jelteni magát a maga idejében és módján. Jézus megígérte azoknak, akik őt szeretik: *„Aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat”* (Jn 14,21) (Vö. Ef 3.17.¹)

Hogy jelent meg Jézus annak idején? Mit várhatunk ma tőle?

János így ábrázolja, hogy tapasztalták ezt meg a tanítványok: *„Együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek hívtak, és Nátánaél, a galileai Kánából és Zebedeus fiai; a tanítványok közül pedig még kettő”* (Jn 21,2). Heten voltak együtt.

Olykor előfordul, hogy néhányan nem annyira szeretik az együttléteket, azonban Jézus az összejövetelre és együttlétekre vonatkozóan adta ígérését: *„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük”* (Mt 18,20).

Hogy egymás számára vagyunk, az felséges ajándék! Isten ezzel az egymással együtt lévő közösséggel közli kijelentését és megbízatásait.

Annak idején ők is igen különbözőek voltak – Péter, Tamás, Nátanael, mennydörgés fiai és még ketten, akik nincsenek megnevezve. És mégis kitartottak az együttlétben, mivel Jézushoz tartoztak.

Keresztyénékként minket is egy közösségbe hívott el Isten. Az egymással való közösség és együttlét követelményeket támaszt, *de ebbe a közösségbe, mintegy edénybe adja Urunk áldását, ajándékait, küldetésre szóló megbízatásait!* (Vö. ApCsel 13,1-3; Zsolt 133; Zsolt 119,68; Mal 3,16-17.²)

¹ Ef 3,17: *„Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva.”*

² ApCsel 13,1-3: *„Antiókiában, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernek is hívtak, cirénei Lucius és Manaén, aki Heródes negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, valamint Saul. / Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a*

4./ Jézus nélkül – nem fogtak semmit.

Jn 21,3: „Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” Ők erre ezt mondták: „Mi is elmegyünk veled.” Elindultak, és beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak;”

Zsid 10,23: „A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk; mert hű az, aki ígéretet tett.”

„Elindultak és beléptek a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak.” A tanítványok úgy érzik magukat, mint ha magukra hagyták volna őket. Anélkül, hogy bármit is kérdeznének, elindulnak halászni. Egyedül vannak, már jó ideje ez jellemzi helyzetüket.

Mi történik most velük Jézus nélkül? – Nem fognak semmit sem. Nem látunk-e olykor mi is úgy munkához, hogy arra számítunk, majd csak lesz valahogy. De a halak egyre távolabbra kerülnek tőlünk. Olykor mi is úgy érezzük magunkat, hogy nincs bennünk lendület és erő – vajon nem azért van-e ez, mivel egyedül indultunk el, Jézus nélkül? (Vö. Jn 15,5; Zsid 3,12-14; Zsid 6,11-12¹).

Szentlélek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.” / Akkor böjtölés, imádkozás és kézzel való megfogás után elbocsátották őket;”

Zsolt 133,1-3: „Zarándokének. Dávidé. Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! / Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára. / Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkori;”

Zsolt 119,6: „Barátja vagyok mindazoknak, akik istenfélők, és megtartják utasításaidat;”

Mal 3,16-17: „Amikor erről beszélgettek egymás között azok, akik félik az URat, az ÚR figyelt, és meghallotta. És beírták egy könyvbe az ÚR előtt emlékezetül azokat, akik őt félik és megbecsülik nevét. / Az én tulajdonom lesznek - mondja a Seregek URa - azon a napon, amelyet elhozok. Könyörületes leszek hozzájuk, amilyen könyörületes az ember a fiához, aki tiszteli őt.

¹ Jn 15,5: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki én bennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni;”

Zsid 3,12-14: „Vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől. / Sőt buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától. / Mert részeseivé lettünk a Krisztusnak, ha azt a bizalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig szilárdan megtartjuk;”

W. Lüthi lelkipásztornak van egy prédikációja a Tibériás-tengern lévő tanítványok élményéről, ami számunkra is fontos üzeneteket tartalmaz: „Figyeljétek meg ezt a hét férfit, akikről az evangélium tudósít. Milyennek látjuk ezt a hét embert? Úgy, ahogy szeretnénk elképzelni a húsvéti követeket? Nemde – emberileg szólva – minden húsvéti követet ujjongó, diadalmas, halleluját éneklő seregnek képzelünk? Olyanoknak, mint akik magukon kívül vannak a győzelmi lelkesedés miatt. Ha azt láthattuk és hallhattuk volna, amit ez a hét férfi látott és hallott és kezükkel megtapintott, akkor sietve kellene kivonulnunk az utcákra, és a háztetőkről kellene hirdetnünk a világba: Krisztus feltámadott és megjelent tanítványainak!” (Vö. Zsolt 126,1-3; Zsolt 40,4; Ézs 61,1-3; Mt 28,8.¹)

Testvérek! Engedjétek be életetekre az örömet! Ugyan, bocsássátok be az örömet!

Isten Fia feltámadt és üresen áll a sírja.

Gyertek hát! Nincs ott a kő. Testvérek, engedjétek be életetekbe az örömet!

Testvérek, engedjétek be életetekbe az örömet! Aki kételkedett és sírt,

Jó hírt fogadhat az őt gyűlölő ellenség ellenére is.

Gyertek, boldogok lehetünk! Testvérek, engedjétek be életetekbe az örömet!

Testvérek, engedjétek be életetekbe az örömet! Akit egykor bűn és szégyen kötözött meg,

Megváltott életet folytat, Adjunk hát dicsőséget Istennek,

Jézus új lényét hordozva. Testvérek, engedjétek be életetekbe az örömet!

Zsid 6,11-12: „De kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt az igyekezetet tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység egészen be nem teljesedik, / hogy ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklik az ígéretek.”

¹ Zsolt 126,1-3: „Zarándokének. Mikor jóra fordította Sion sorsát az ÚR, olyanok voltunk, mint az álmodók. / Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az ÚR! / Hatalmas dolgot tett velünk az ÚR, ezért örvendezünk;”

Zsolt 40,4: „Akkor így szóltam: Íme, megjelentem, a könyvtékercsben írva van rólam;”

Ézs 61,1-3: „Uramnak, az ÚRnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az ÚR. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötözzem a megtört szívüket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek. / Hirdetem az ÚR kegyelmének esztendejét, Istenünk bosszúállása napját, vigasztalok minden gyászolót. / amu helyett fejdísz adok Sion gyászolóinak, gyászfátyol helyett illatos olajat, a csüggedés helyett örömeiket. Igazság fáinak nevezik őket, az ÚR ültetvényének: őt ékesítik.”

Mt 28,8: „Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak.”

5./ Semmink sincs önmagunkban.

Jn 21,3: „Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” Ők erre ezt mondták: „Mi is elmegyünk veled.” Elindultak, és beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak;”

Ézs 49,4a: „Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet.”

„Elmegyek halászni!” – Hálások vagyunk Jánosnak, aki a tényállásnak megfelelően mutatta meg nekünk az első húsvéti tanúkat.

Olyan helyzetben és lelkiállapotban látjuk őket, akik tekintetbe veszik azt a tényt, hogy a halál az élet felett áll, mint dér a tavaszi éjszakában.

Inkább kishitűek ezek a húsvéti követek. Tanácstalanok és zavartak.

Úgy tűnik, Péter már nem tudja elviselni ezt a nyomorúságos helyzetet, és kijelenti: „Elmegyek halászni.” A többi hat csatlakozik hozzá. Gondoljunk csak bele, mit jelent ez. Ezek a férfiak olyan üzenet hordozói, ami minden népet riadóztatni fog, olyan üzeneté, ami behatol a sírokba is, és most halászni akarnak!

Nem, ezt aztán igazán értetlen, hogy lehetnek húsvéti követek azok, akik egyúttal egész éjszaka hiába halásznak. Így találjuk a tanítványokat, nagy szegénységben és megütközést keltő erőtlenségben (vö. 1Kir 19,1-18¹).

¹ 1Kir 19,1-18: „Amikor Aháb elmondta Jezábelnek mindazt, amit Illés tett, és hogy a prófétákat megölte karddal, / Jezábel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy bánjanak velem az istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt! / Illés megijedt, elindult és elment, hogy mentse az életét, és elérkezett a júdai Beérsebába. Legényét ott hagyta, / ő pedig elment a pusztába egynapi járóföldre. Odaérve egy reketyebokorhoz, leült alá, meghalni kívánt, és ezt mondta: Elég most már, URam! Vedd el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél! /

Azután lefeküdt, és elaludt a reketyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél! / Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél forró kövön sült lángos és egy korsó víz van. Evett és ivott, majd újra lefeküdt. / Az ÚR angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted! / Ő fölkel, evett és ivott, és annak az ételnek az erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hóreb-ig. / Itt bement egy barlangba, és ott töltötte az éjszakát. Egyszer csak így szólt hozzá az ÚR igéje: Mit csinálsz itt, Illés? / Ő így felelt: Nagyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni. / Az ÚR ezt mondta: Jöjj ki, és állj a hegyre az ÚR színe elé! És amikor elvonult az ÚR, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az ÚR előtt; de az ÚR nem volt ott a szélben. A szél

A partról kiált nekik valaki: „*Nincs valami ennivalótok?*” (Jn 21,5). Nem ismerik az idegent, és azt sem feltételezik, hogy ő szeretne enni adni nekik, hogy csillapítsa éhségüket.

És válaszolniuk kell: Nincs! Nekik, a húsvéti követeknek azt kell mondaniuk, hogy önmagukban semmijük sincs, ezért adni sem tudnak. *Ebben a rendkívüli szegénységben és küldött-gyengeségben akarja kijelenteni magát a Feltámadott teljes túláradó dicsőségében!* (ApCsel 1,8; 1Kor 15,10; 2Kor 3,5-6; 2Kor 9,8; 1Tim 1,12-14¹).

*Testvérek! Engedjétek be életetekre az örömet! Ugyan, bocsássátok be az örömet!
Mert a győzelem már eldőlt, és Isten Szentlelke kiáradt,
Győzelme részesévé tesz bennünket! Testvérek! Engedjétek be életetekre az örömet!*

*Testvérek! Engedjétek be életetekre az örömet! Jézus vére által szabadok vagytok,
Erőt kapunk a Sátánnal szemben, hogy ne sanyargathasson bennünket.
Senki se legyen hát egyedül. Testvérek! Engedjétek be életetekre az örömet!*

után földrengés következett; de az ÚR nem volt ott a földrengésben. / A földrengés után tűz támadt; de az ÚR nem volt ott a tűzben. A tűz után halk és szelíd hang hallatszott. / Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. Egy hang pedig így szólt hozzá: Mit csinálsz itt, Illés? / Ő így felelt: Nagyon buzgókodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni. / Ekkor azt mondta neki az ÚR: Menj, kelj ismét útra a pusztán át, Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává. / Azután Jéhút, Nimsi fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust, az ábél-mehólái Sáfát fiát pedig kend fel prófétává a magad helyébe! / És aki majd megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhú öli meg, és aki megmenekül Jéhú kardjától, azt Elizeus öli meg. / De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt, és minden szájat, amely nem csókolta meg azt.”

¹ ApCsel 1,8: „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig;”

1Kor 15,10: „De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme;”

2Kor 3,5-6: „Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk az Istentől van. / Ő tett alkalmassá minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk, nem betűé, hanem Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít;”

2Kor 9,8: „Amint meg van írva: „Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké;”

1Tim 1,12-14: „Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt. / Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem. / De bőszégesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel.”

6./ Nem tudták, hogy Jézus áll a parton.

Jn 21,4-6: *„Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az. / Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.” / Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!” Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt;”*

Ézs 54,7-8.10: *„Egy rövid szempillantásra elhagytalak, de nagy irgalommal összegyűjtelek. / Túláradó haragomban egy pillanatra elrejtettem előled arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked - mondja megváltó URad.../ Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad.”*

„Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az.” Szörnyen elszigetelődve és magunkra hagyatva érezhetjük magunkat, ködbe burkolva – éjszaka kivételével –, *mégis a Feltámadott úgy vár ránk, mint ahogy annak idején a parton állt.* Vele, a Feltámadottal való közösség hiánya az oka eredménytelen fáradozásunknak. A tanítványok „nem tudták, hogy Jézus az”, aki a parton áll (vö. Lk 24,15-16, 30-31¹). Jézus a közelükben volt, egész éjszaka, de nem tudtak róla.

Gyakran mi sem tudjuk a csalódás vagy gyengeség éjjelén, hogy Jézus éppen e szükséghelyzet partján áll, ő, aki feltámadott. Aki mindent meg tud változtatni, ő az Úr minden hullám és vihar fölött! (Vö. Jób 35,14; Jób 36,15-16;Ézs 63,7.²) Ki kell bírni az éjszakát.

¹ Lk 24,15-16, 30-31: *„Miközben beszélgettek, és vitatkoztak egymással, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. / Látásukat azonban valami akadályozta és nem ismerték fel őt... És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. / Erre megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük.”*

² Jób 35,14: *„Akkor sem, ha azt mondod, hogy nem veszed észre, előtte van ügyed, de várnod kell;”*

Jób 36,15-16: *„A nyomorultat a nyomorúság által menti meg, és a sanyargatás által nyitja meg fülüket az Isten. / Téged is kivezetne a nyomorúság torkából tágas helyre, ahol nincs szorultság, és bőven kerülne asztalodra zsíros étel;”*

„Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az. / Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.” Jézus kérdésében benne rejlik, hogy így akar rávezetni önmagunk megismerésére. A tanítványoknak rá kell döbenniük és ki kell mondaniuk: Nincs, egyetlenegy halunk sincs. A halászoknak még csak egy hala sincs.

Jézusnak a parton parázson sült hala volt – így mutatkozik azután. Most azonban mégis – milyen irgalmas! – megszabadítja tanítványait sikertelenségüktől. Így szólt hozzájuk: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!” Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt!”

A tanítványok azon az éjszakán útmutatás nélkül láttak munkához. Pedig Jézus útmutatása vezet sikerre (vö. Józs 1,8; Péld 4,11-13; Ézs 48,17-18.¹)

7./ „Semmit sem tudtok.”

Jn 21,4-6: „Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az. / Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.” / Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!” Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt;”

Mt 7,7-8: „Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek. / Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik.”

Ézs 63,7: „Az ÚR hűségét magasztalom, az ÚR tetteit dicsérem: mindazt, amit az ÚR tett értünk, sok jótéteményét Izráel háza iránt, mert irgalmasan bánt velünk, nagyon hűségesen.”

¹ Józs 1,8: „Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz;”

Péld 4,11-13: „A bölcsesség útjára tanítottalak, helyes ösvényen vezettelek téged. / Jártodban semmi sem gátolja lépteidet, és ha futsz, nem botlasz el. / Ragaszkodj az intellekthez, ne térj el tőle, vigyázz reá, mert ez a te életed!”

Ézs 48,17-18: „Ezt mondja az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetelek, amelyen járnod kell. / Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság.”

E halfogás prédikációja így hangzik: semmit sem tudtok. „*Nélkülem semmit sem tudtok cselekedni*” (Jn 15,5). Még halászni sem tudtok! Nekünk is van ilyen tapasztalatunk, hogy gyakran a legkisebb feladatot sem tudjuk megoldani eredményesen, ha nem keressük a Jézussal való kapcsolatot, vagy ha nem rendezett a vele való közösségünk.

„Semmitek sincs, magatokban semmi, ezért hát semmit sem tudtok adni. De mivel Jézus feltámadt és él, ezért ő többet is tud adni nektek azon felül, amit kérni tudtok tőle és amit meg tudtok érteni.

Nézzetek ide, tele van halakkal a háló! Százötvenhárom darab hal van benne! Legyetek nyugodtan kiszolgáltatottak vagy akár alkalmatlanok, olyan gazdag Úrnak szolgáltok, akinek hatalma van a tenger és teljes titokzatos mélysége és szélessége fölött!

Húsvétkor döntésre került sor Jézus végső győzelméről, Jézus vívta meg a döntő csatát és senki más!” (vö. Jn 14,13-14; Jn 15,7.16; Ef 3,20; Fil 4,19¹.)

Vajon emlékeztek-e a tanítványok arra a másik halfogásra a sikertelen éjszaka után? Jézus azt mondta annak idején Simon Péternek: „*Ne félj, ezen túl emberhalász leszel!*” (Lk 5,10). Sejtették-e a tanítványok, hogy a halakkal tele háló Jézus ígéretére utalt? Hogy emberhalászatra való elhívásukról van szó! (Vö. Mt 28,18-20; ApCsel 2,21-41²).

¹ Jn 14,13-14: „*És amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; / ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem;*”

Jn 15,7.16: „*Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.../ Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendellek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek;*”

Ef 3,20: „*Aki pedig mindent megtehet sokkal bőszesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint;*”

Fil 4,19: „*Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteke az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.*”

² Mt 28,18-20: „*Jézus hozzájuk lépett, és így szólt: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. / Menjete el tehát, tegyete tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, / tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig;*”

ApCsel 2,21-41: „*ki azonban segítségül hívja az Úr nevét, üdvözü. / Izráelita férfiak, halljátok meg ezeket az ígéket! A názáreti Jézust, azt a férfit, akit az Isten igazolt előtte erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok, / azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztéte és megöltéte. / De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt. / Mert ezt mondja róla Dávid: Láttam az Urat magam előtt mindenkor, mert jobbam fölöl van, hogy meg ne*

*Ha tombol is a tenger, bár hallgat Isten, de képes arra,
Hogy a habok között is megmutassa hatalmát.*

*Teljesen kimerültél? – Isten ad új erőt.
A kereszt árnyékában nyilvánul meg mindenható ereje.*

*Nem akar engedni a nyomás? Isten képes rá, hogy megszabadítson.
A kereszt jelében mindent újjá tesz.*

*Nem láthatod az utat? Isten látja, és világosságot gyújt.
Van amit nem érthetsz? Hidd el, amit megígért!*

*Isten mindenre képes! Neki semmi sem lehetetlen.
Ó bízz benne igazán!*

(H.E. Alexander)

8./ A szeretet felismeri Jézust.

Jn 21,7-8: „Ekkor odaszólt Péterhez az a tanítvány, akit Jézus szeretett: „Az Úr az!”
Amikor Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára vette felső ruháját, mert mezítelen

inogjak. / Azért vidult fel a szívem, és ujjongott fel a nyelvem, még testem is reménységben fog nyugodni, / mert nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson. / Megismertetted velem az élet útjait, betöltesz engem örvendezéssel a te orcád előtt. / Atyámfiai, férfiak! Nyíltan megmondhatom nektek ősatyánkról, Dávidról, hogy meghalt, és eltemették, sírja is nálunk van mindmáig. / De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véréből valót ültet a trónjára; / ezért előretekintve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást. / Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk. / Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is. / Mert nem Dávid ment fel a mennyekbe, hiszen ő maga mondja: Így szólt az Úr az én uramhoz: Ülj az én jobbomra, / amíg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem. / Tudja meg tehát Izráel egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek.” / Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?” / Péter így válaszolt: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. / Mert tiétek ez az ígélet és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” / Még más szavakkal is lelkükre beszélt, és így kérlelte őket: „Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!” / Akik pedig hittek a beszédének, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk.”

volt, és belevetette magát a tengerbe. / A többi tanítvány pedig a hajón jött ki, mert nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire, és kivonták a hálót a halakkal;”

2Thess 3,5: *„Az Úr pedig irányítsa szíveteket az Isten szeretetére és a Krisztus állhatatosságára.”*

„Ekkor odaszólt Péterhez az a tanítvány, akit Jézus szeretett: „Az Úr az!” János észreveszi: Ő az Úr. Valami csodálatos lehetett: az éjszakából, hiábavaló erőfeszítésből érkezve, vizesen és éhesen – és egyszerre rádöbben János: „ az Úr az!” Az Úr a parton áll! (Vö.: Jn 20,20b; Zsolt 34,6-7¹).

Nem Péter, a tettek embere ismerte fel leghamarabb a Mestert, hanem János, a szeretet embere. A szeretet a legapróbb jelekből is felismeri Jézust. *Ha szeretjük Őt, látjuk a kezét, halljuk a hangját éppenséggel a legsötétebb, legnyomasztóbb éjszakában, veszteségben, fájdalomban is. Ő az Úr!*

„Amikor Simon Péter meghallotta ...” Megértve János szavait, egy pillanatig sem tétozott, *„magára vette felső ruháját, mert mezítelen volt, és belevetette magát a tengerbe.”* A munkához ugyanis levette a felsőruháját. Mintegy száz méterre voltak a parttól. *„A többi tanítvány pedig a hajón jött ki... és kivonták a hálót a halakkal;”*

Mindnyájan szívesen megtudtuk volna, hogy érkezett Péter Jézushoz, mit mondott, mit válaszolt Jézus neki. (Vö. Mt 14,28-31²).

Nem ez volt az első találkozásuk Péternek a főpap udvarában történt tagadása után. Már húsvétkor kijelentette magát az Úr Péternek. Egyébként Péter bizonyára nem ugrott volna olyan gyorsan a vízbe, hogy Jézushoz érjen. *Megbocsátott neki Jézus!* (Vö. Lk 24,32; Jer Sir 3,21-23.31-32³).

¹ 20,20b: *„Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket;”*

Zsolt 34,6-7: *„Öröme derülnek, kik rátekintenek, nem pirul az arcuk. / Kiáltott a nyomorult; az ÚR meghallgatta, és minden bajából kiszabadította.*

² Mt 14,28-31: *„Péter ekkor így szólt hozzá: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzád a vízen.” / Mire ő így szólt: „Jöjj!” Péter erre kiszállt a hajóból, elindult a vízen, és Jézus felé ment. / Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: „URam, ments meg!” / Jézus azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?”*

³ Lk 24,32: *„Ekkor így szóltak egymásnak: „Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?;”*

És mégis az volt az Úr terve, hogy éppen Péterrel még egy beszélgetést folytasson szeretetről és a pásztori szolgálatról. Szükségesnek tartotta, hogy kérdéseket intézzon Péterhez szeretetével kapcsolatban (Jn 21,15-17¹).

9./ Veszély fenyegeti elhívásunkat.

Jn 21,3: „Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” Ők erre ezt mondták: „Mi is elmegyünk veled.” Elindultak, és beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak;”

Zsid 10,35-39: „Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van. / Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígélet. / Mert még „egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik. / Az én igaz emberem pedig hitből fog élni, és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem.” / De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.”

Péter kijelentette: „Elmegyek halászni.” Jóllehet, magától értetődőnek tarthatjuk, hogy a tanítványok megélhetésük érdekében mindennapi foglalkozásuknak szentelték magukat, és mégis – nem került-e veszélybe az, hogy maguk mögött hagyják emberhalászatra szóló elhívásukat? (Vö. Jn 20,21².)

Jer Sir 3,21-23.31-32: „De ha újra meggondolom, reménykedni kezdek: / Szeret az ÚR, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: / minden reggel megújul. Nagy a te hűséged!.. Mert nem vet el örökre az Úr. / Még ha megszomorít is, irgalmaz, mert nagyon szeret.”

¹ Jn 21,15-17: „Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” Ő pedig így felelt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én bárányaimat!” / Másodszor is megszólította: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Ő ismét így válaszolt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus erre ezt mondta neki: „Őrizd az én juhaimat!” / Harmadszor is szólt hozzá: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én juhaimat!”

² Jn 20,21: „Jézus erre ismét ezt mondta nekik: „Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.”

Veszély fenyegeti elhívásunkat! A Sátán mindig azon fáradozik, hogy összezavarja az Isten által elhívott életeteket. Megfigyelhetünk bizonyos dolgokat az emberek lábára tekeredő „kígyókról és skorpiókról”.

Aki így jár, ne csodálkozzon rajta, de rá is vonatkozik: *a Feltámadott imádkozott érted és ma is imádkozik!* Gyere csak vissza teljes szívből az Úrhoz, ahogy Péter is tette (vö. Lk 10,19; Lk 22,31-32; 1Pét 5,8-9; Zsid 7,24-25; Róm 8,34¹).

„Amint kiszálltak a partra, parazsat láttak ott, rajta halat és kenyeret” (Jn 21,9). Milyen meglepetés volt ez mind a hét tanítványnak. „Látták” a parazsat, halat és kenyeret. A Feltámadott gondoskodik tanítványai mindennapi szükségletéről.

Jézus megkérdezte őket: „fiaim, nincs valami ennivalótok?” (Jn 21,5), és mikor még csak meg sem ismerték, már gondoskodott az ételükről.

„*Fiaim!*” – ilyen gyengéden bánik velük. Milyen jó, hogy ezt mi is tudjuk! (Vö. Zsolt 103,13-14; Zsolt 34,9-11².)

Jézus készítette el a reggelijüket. Gondoskodott arról, hogy legyen parázs, és ne hiányozzon se hal, se kenyér. Hogy mindenről gondoskodik a Feltámadott, ebből felismerhetjük, hogy úgy törődik övéivel, mint annak idején, amikor 24 órában együtt élt velük. Ilyen a Feltámadott! Így cselekszik értünk ma is! *„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok!”* (1Pt 5,7).

¹ Lk 10,19: „Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek;”

Lk 22,31-32: „„Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, / de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait;”

1Pét 5,8-9: „Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: / álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban;”

Zsid 7,24-25: „Ő viszont, mivel megmarad örökké, átruházhatatlanul viseli a papságot. / Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzek értük;”

Rm 8,34: „Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?”

² Zsolt 103,13-14: „Amilyen irgalmas az apa fiáihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz. / Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk;”

Zsolt 34,9-11: „Érezétek, és lássátok, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá menekül. / Féljétek az URat, ti szentjei, mert nem szűkölködnek az istenfélők. / Az oroszlánok is sínylődnek, és éheznek, de akik az ÚRhoz folyamodnak, nem nélkülözik a jót.”

10./ A Feltámadott törődik mindennapi dolgainkkal.

Jn 21,9: „Amint kiszálltak a partra, parazsat láttak ott, rajta halat és kenyeret;”

Zsolt 33,5b.18: „Az ÚR szeretetével tele van a föld.../ De az ÚR szeme ügyel az istenfélőkre, akik szeretetében bíznak.”

Tudósításunkban Jézus emberi testben, „más alakban” jelenik meg megrendült tanítványainak, ahogy ezt egykor Márk is kifejezésre jutatta (Mk 16,12¹). A földi, emberi test csodálatos módon természetfelettil van összekapcsolva. Hogy az emberiséget megváltsa, Isten Fia személyében emberré lett. Dániel is „Emberfiaként” ábrázolja őt könyvében látogatásakor (Dán 7,13²).

Jézus úgy látható itt, mint aki reggelit készít tanítványainak. Ezért egészen gyakorlati módon, szeretetből fakadó cselekedetet visz véghez értük a vízparton, és ezzel megérinti a szívüket, – az enyémet is. *Jézus szeretete közel van, személyes, hatása van életünkben, hat körülményeinkre, amikben vagyunk.*

Csodálatos mindazt látni, ahogy Jézus, a feltámadott Úr törődik tanítványai mindennapi elvégzendő dolgaival, ahogy hat leghétköznapiabb kérdéseinkben (Zsolt 56,4; 55,23; 68,20-21a; Zsid 13,5-6³).

Nem feddéssel fogadja őket azért, amiért semmit sem fogtak, és mivel megkérdézése nélkül mentek el halászni ezen az éjszakán. Parázssal, hallal és kenyérral fogadja őket.

¹ Mk 16,12: „Ezután más alakban jelent meg közülük kettőnek útközben, amikor vidékre mentek.”

² Dán 7,13: „Láttam az éjszakai látomásban: Jött valaki az ég felhőin, aki emberfiához hasonló volt; az öregkorú felé tartott, és odavezették hozzá.”

³ Zsolt 56,4: „Ha félek is, benned bízom!;”

Zsolt 55,23: „Vesd az ÚRra terhedet, és ő gondot visel rád! Nem engedí sohasem, hogy ingadozzon az igaz;”

Zsolt 68,20-21a: „Áldott az Úr! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk. / Isten a mi szabadító Istenünk.”

Zsid 13,5-6: „Ne legyetek pénzsóvárák, érjétek be azzal, amitek van, mert ő mondta: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.” / Ezért bizakodva mondjuk: „Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?”

A tanítványok semmit sem éreztek a Feltámadott jelenlétéből, amikor a vízen csónakjukban ültek. Az eredménytelen munkától bágyadtan hallották a kérdést: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” (Jn 21,5),

Ha mi is hasonló állapotban vagyunk, Jézus azt szeretné, hogy mi is döbbenjünk rá arra, mi a valós helyzet személyünket és munkánkat illetően. Hogy önmagunkban semmiféle segítséggel nem rendelkezünk. Nekünk semmink sincs! És ugyanebben a pillanatban felismerhetjük, hogy Jézus azért áll a parton¹, hogy segítsen rajtunk (Mt 11,28; 1Kor 10,13).

11./ Nem szakadt el a háló.

Jn 21,10-13: *„Jézus így szólt hozzájuk: „Hozzatok a most fogott halakból!” / Simon Péter beszállt, és kivonta a partra a hálót, amely tele volt nagy halakkal, szám szerint százötvenhárommal; és bár ilyen sok volt, nem szakadt el a háló. / Jézus erre ezt mondta nekik: „Jöjjetek, egyetek!” A tanítványok közül azonban senki sem merte őt megkérdezni: ki vagy te? Tudták ugyanis, hogy az Úr ő. / Jézus tehát odament, vette a kenyeret, és odaadta nekik; ugyanúgy a halat is;”*

Zsid 3,1: *„Ezért, szent testvéreim, mennyei elhívás részesei, figyeljete hitvallásunk apostolára és főpapjára, Jézusra!;*

Zsid 12,2-3: *„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázattal nem törődve - vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. / Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete.”*

„Jézus így szólt hozzájuk: 'Hozzatok a most fogott halakból!' / Simon Péter beszállt, és kivonta a partra a hálót, amely tele volt nagy halakkal, szám szerint százötvenhárommal; és

¹ Mt 11,28: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek;”*

1Kor 10,13: *„Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlökön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.”*

bár ilyen sok volt, nem szakadt el a háló.” *Attól a pillanattól kezdve, amikor János azt mondta: „az Úr az!”, a tanítványok minden gondolata és mozdulata a partra irányult.* Mint ahogy egy mágnes hatással van a rendezetlen vasrészecskékre, úgy hat az Úr a tengeren lévő hét férfi tudatára.

Ne gyengeségeinkre nézzünk, vagy ami még rosszabb, erősségeinkre. Nézzünk Jézusra! Ne is a hálónál lévő szomszédunkra tekintsünk. Hogy tönkretesz bizonyos tevékenységeket a gyülekezeten belüli irigykedés. Csak ha arra tekintünk, aki a parton áll, akkor húzzuk helyes irányba a hálót, mert vannak, akik maguk felé vonják a hálót ahelyett, hogy az Úr felé húznák. Ez nagyravágyás és helytelen szeretet.” (Vö. Zsolt 115,1; Ef 4,15-16.¹)

„*Nem szakadt el a háló!*” Isten meg akarja őrizni életünk hálóját, hogy sehol se szakadjon el. Közösségünk hálója, közös tanúbizonyságtévő szolgálatunk hálója, bizalmunk hálója!

Jézus maga készít ételt övéinek. Ő gondoskodik rólunk. Ő szolgál nekik. „Az Úr tudja, milyen szívós, ellenséges világba küldi követeit, ezért tartja fontosnak, hogy megerősítse őket küldetésük előtt.

Mindenkor megerősítésre szorulnak az övéi. Gyakran figyelemreméltóan kevés erővel is boldogulunk. Ez nem jól van így. *Az emberhalász abból a tűzből él, amit a parton gyűjtanak meg neki, és abból az ételből él, amit a dicsőség Úr készít neki!*” (W. Lüthi) (Vö. 5Móz 8,3; Jn 6,27.32-35; Jer 15,16²).

¹ Zsolt 115,1: „*Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretettedért és hűségédért!*”

Ef 4,15-16: „*Az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus. / Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.*”

² 5Móz 8,3: „*Sanyargatott és éheztetett, de azután mannával táplált, amelyet nem ismertél, és atyáid sem ismertek. Így adta tudtadra, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal él az ember, ami az ÚR szájából származik;*”

Jn 6,27.32-35: „*Ne veszendő eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert őt pecsétjével igazolta az Isten.../ Jézus pedig így válaszolt nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek, nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret. / Mert az Isten kenyeré a mennyből száll le, és életet ad a világnak.” / Erre ezt mondták neki: „Uram, add nekünk mindig ezt a kenyeret!” / Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyeré: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbenem hisz, nem szomjazik meg soha;*”

12./ Mindig várja az Úr, hogy odaforduljunk hozzá.

Jn 21,10-14: „Jézus így szólt hozzájuk: „Hozzatok a most fogott halakból!” / Simon Péter beszállt, és kivonta a partra a hálót, amely tele volt nagy halakkal, szám szerint százötvenhárommal; és bár ilyen sok volt, nem szakadt el a háló. / Jézus erre ezt mondta nekik: „Jöjjetek, egyetek!” A tanítványok közül azonban senki sem merte őt megkérdezni: ki vagy te? Tudták ugyanis, hogy az Úr ő. / Jézus tehát odament, vette a kenyeret, és odaadta nekik; ugyanúgy a halat is. / Ez már a harmadik alkalom volt, hogy Jézus megjelent a tanítványoknak, miután feltámadt a halottak közül;”

Zsolt 46,6: „Isten van benne, nem inog meg, megsegíti Isten reggelre kelve.”

„Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton” (Jn 21,4). Emlékezzünk arra, hogy Izráel fiai még a Jordán sebes hullámain sem tudták megakadályozni annak érdekében, hogy száraz lábbal keljenek át a túlsó partjára (Józs 3,1-17¹).

Jer 15,16: „Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad neveztek el engem, URam, Seregek Istene.”

¹ Józs 3,1-17: „Józsue másnap korán reggel fölkelt, fölkerekedtek Sittímből, és eljutottak a Jordánhoz; ő meg Izráel fiai mindnyájan. Ott táboroztak, mielőtt átkeltek volna. / Három nap múlva végimentek az előljárók a táboron, / és ezt parancsolták a népnek: Ha azt látjátok, hogy a lévita papok fölemelik Isteneteknek, az ÚRnak szövetségládáját, akkor ti is kerekedjete föl, és menjetek utána. / De legyen mintegy kétezer könyök távolság köztetek és közte; ne menjete közel hozzá. Így tudjátok majd az utat, amelyen mennetek kell, hiszen nem jártatok még soha ezen az úton. / Józsue ezt mondta a népnek: Szenteljétek meg magatokat, mert holnap csodákat tesz köztetek az ÚR. / A papoknak pedig ezt mondta Józsue: Vegyétek föl a szövetség ládáját, és vonuljatok a nép előtt! Fölvették tehát a szövetség ládáját, és mentek a nép előtt. / Az ÚR pedig ezt mondta Józsue-nak: A mai napon kezdelek naggyá tenni az egész Izráel előtt, hadd tudják meg, hogy veled leszek, ahogyan Mózes-sel is vele voltam. / Te azért parancsold meg a szövetség ládáját vivő papoknak: Amikor odaértek a Jordán vizének a széléhez, álljatok bele a Jordánba. / Azután ezt mondta Józsue Izráel fiainak: Jöjjetek ide, és hallgassátok meg Isteneteknek, az ÚRnak beszédét! / Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek - mondta Józsue -, és hogy ő valóban elűzi előletek a kánaániakat, a hettitákat, a hivvieket, a perizzieket, a girgásiakat, az emóriakat és a jebúsiakat: / Íme, az egész föld Urának a szövetségládája átmegy előttetek a Jordánon! / Most tehát válasszatok ki tizenkét férfit Izráel törzseiből, törzsenként egy-egy férfit. / És mihelyt a Jordán vizét érinti a papok lába, akik az ÚRnak, az egész föld Urának a ládáját viszik, a Jordán vize kettéválik, a felülről lefelé folyó víz megáll, mint egy gát. / Akkor fölkerekedett sátraiból a nép, hogy átkeljen a Jordánon. A papok vitték a szövetség ládáját a nép előtt. / A ládát vivők megérkeztek a Jordánhoz, és a ládát vivő papok lába a folyó szélén belemerült a vízbe. A Jordán medre pedig az aratás idején mindvégig egészen tele volt. / Egyszerre csak megállt a fölülről lefelé folyó víz, gátként feltornyosult egy nagy szakaszon Ádámnál, annál a városnál, amely Cárétán mellett volt. A pusztai tenger, azaz a Sós-tenger felé folyó víz pedig teljesen

Jézus a parton áll. Ahogy az Úr kijelentette magát a tanítványoknak, ma is úgy láthatjuk őt. „Mindig várja az Úr, hogy odaforduljunk hozzá.” Minden új nap kezdetén már korán reggel a parton áll és készenlétben van arra, hogy jó vagy rossz éjszaka után kapcsolatba lépjünk vele. Hogy egész napon át velünk legyen, munkánkban, szabadidőnkben, az íróasztalnál vagy a munkagép mellett. Vár a vele való beszélgetésünkre, és már előre örül ennek (vö. Zsolt 5,4; Zsolt 43,3-4; Zsolt 81,9¹).

A vele való eszmecserében tudatára ébredünk annak, milyen szeretettel van irántunk, de arra is, hol vallottunk kudarcot. Nyilvánvalóvá teszi, hogy önkényes tevékenységeink csak sikertelen éjszakákat eredményeznek, ráadásul bűnösöknek nyilvánulunk vele való kapcsolatunkat illetően is.

De azt is megmutatja, hogy naponként újra kérhetjük mindem ügyünkre vonatkozóan, és akkor bocsánatot és felhatalmazást, életet és boldogságot is kapunk tőle. Így lesz minden nap fénnel tele, amikor nem kell hiába várnia ránk. Ő tölti meg a hálónkat mindennel, amire szükségünk van, nehéz időkben is, és lehetővé teszi, hogy általunk mások is az ő hálója „zsákmányai” legyenek” (Hans Schäfer). (Vö. Ézs 50,4-5; Zsid 10,19-22; Zsid 4,16²).

*Hatalmas Úr, törd meg nekem az élet kenyerét,
Ahogy megtörted a kenyeret egykor a csendes tengernél.
Igédben kereslek téged, az élő igében,*

különvált. Így kelt át a nép Jerikóval szemben. / Az ÚR szövetségládáját vivő papok ott álltak szilárdan a Jordán száraz medrében. Egész Izráel átkelt, és mindaddig száraz volt a meder, amíg az egész nép mindenestül át nem kelt a Jordánon.”

¹ Zsolt 5,4: „Hallgasd meg szavamat reggel, Uram, reggel eléd készülök, és várlak;”

Zsolt 43,3-4: „Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba, / hogy eljussak Isten oltárához, Istenhez, akinek ujjongva örülök. Hadd magasztaljalak hárfával, Isten, én Istenem!;”

Zsolt 81,9: „Hallgass meg, népem, hadd intselek! Bárcsak hallgatnál rám, Izráel!”

² Ézs 50,4-5: „Az én Uram, az ÚR, megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólani igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. / Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg;”

Zsid 10,19-22: „Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, / azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttiünk a kárpit, vagyis az ő teste által; / és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: / járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől;”

Zsid 4,16: „Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.”

Sóvárog utánad a lelkem.

Te magad vagy Uram az élet kenyere.

Drága véred megszabadít a bűntől és haláltól.

Fényed fentről mutatja az utat,

Hogy teljesítsem igédet dicsőségedre.

Add áldásodat Uram igédre,

Ahogy ott megáldottad a földi kenyeret!

Akkor lehullanak a láncok, s szabad leszek,

És boldogan megismerem békességedet!

30./ NYOLC BOLDOGMONDÁS

Chr. von Viabahn

ACHT GLÜCKSELIGKEITEN

Bibellesezettel für das 3. Vierteljahr 1972 S. 89-95

Aidlingen Diakonissen Mutterhaus

a./ A BOLDOG ISTEN EVANGÉLIUMA.

1Tim 1,11: „*Ez pedig a boldog Isten dicsőségéről szóló evangélium, amely énám bízott;*”

1Tim 6,15: „*Ezt a maga idején megmutatja majd a boldog és egyetlen Hatalmasság, a királyok Királya és uraknak Ura.*”

Ma Isten egyik kimeríthetetlen témájából szeretnék néhány részletet közölni. Kérem az Urat, hogy életünk alkotóeleme maradjon ez a téma akkor is, amikor félretesszük ezt az írást.

Nyolc boldogmondás kerüljön most látóterünkbe. Adj a Isten hogy teret nyerjenek életünkben a „boldogságról” szóló üzenetek.

„Boldog Istennek” nevezi Urunkat a Szentírás (1Tim 1,11). Ez nem véletlen. De nem olyan név, aminek egyáltalán nincs jelentősége.

A pogányoknak voltak kegyetlen istenei, néma istenei, sőt irigy istenei is (vö. 1Kir 18,25-29; Zsolt 115,4-8; Ézs 46,6-7¹).

1 1Kir 18,25-29: „Ezután így szólt Illés a Baal prófétáihoz: Válasszátok ki az egyik bikát, és készítsétek el először ti, mert ti vagytok többen. És hívjátok segítségül istenetek nevét, de tüzet ne gyújtsatok! / Ők fogták a nekik jutott bikát, elkészítették, és így hívták segítségül a Baal nevét reggeltől délig: Ó Baal, felelj nekünk! De nem jött hang, és nem felelt senki. Eközben ott sántikáltak az oltár körül, amelyet készítettetek. / Amikor dél lett, Illés gúnyolni kezdte őket, és ezt mondta: Kiáltatok hangosabban, hiszen isten ő! Talán

Mi úgy tekinthetünk Istenre, mint boldog Istenre. Pálnek az evangélium „a boldog Isten dicsőségéről szóló evangélium” (1Tim 1,11). „Tartsd meg a parancsolatot szeplőtelenül, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig. / Ezt a maga idején megmutatja majd a boldog és egyetlen Hatalmasság, a királyok Királya és uraknak Ura” (1Tim 6,14k).

Luther így fordítja az angyal Józsefnek mondott szavait: „Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak, mert ő teszi boldoggá a népét” (Mt 1,21).

Jézus többször is mondta: „Azért jöttem, hogy boldoggá tegyem azt, aki elveszett” (vö. Mt 18,11; Lk 19,10; Jn 3,17; Jn 5,34b; Jn 10,9.¹)

Engemet zavar, hogy a többi fordítás nem a „boldog”, hanem a „megmenteni” szót alkalmazza; csak Luther fordítása következetes. Istennek tette, hogy megmentsen, boldoggá tegyen.

Egyik ének a „teljes boldogság fényéről” szól:

„Uram! Mikor nem lesz már sem hold, sem csillagok – talán nem is olyan sokára – ,

Ez világítja meg majd fényével mennyedet és a világmindenséget” (vö. Ef 1,12k; Fil 1,28; 1Pét 1,5.9.10.²).

elmélkedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán alszik, és majd fölébred. / Erre elkezdtek hangosan kiáltozni, és szokásuk szerint összevagdosták magukat kardjukkal és dárdájukkal, míg el nem borította őket a vér. / Dél elmúltával révületbe estek, egészen az áldozat idejéig, de nem jött hang; nem felelt, és nem figyelt rájuk senki.”

Zsolt 115,4-8: „A bálványok ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai. / Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak. / Van fülük, de nem hallanak, van orruk, de nem szagolnak. / Van kezük, de nem tapintanak, van lábuk, de nem járnak, nem jön ki hang a torkukon. / Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bízna;”

Ézs 46,6-7: „Kiöntik az aranyat az erszényből, kimérik az ezüstöt a mérlegen. Ötvöst fogadnak, hogy istent készítsen belőle, és leborulva imádják. / Vállra veszik, úgy hordozzák: ha helyére teszik, ott áll, el nem mozdul helyéről. Ha kiáltanak hozzá, nem válaszol, a nyomorúságból nem szabadít meg.”

1 Mt 18,11: „Mert az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett;”

Lk 19,10: „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet;”

Jn 3,17: „Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa;”

Jn 5,34b: „Azért mondom ezeket, hogy ti üdvözüljetek;”

Jn 10,9: „Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál.”

2 Ef 1,12k.: „Hogy dicsőségének magasztalására legyünk, mint akik előre reménykedünk a Krisztusban / Őbenne pedig titeket is - miután hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek - eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel;”

b./ MI A BOLDOGSÁG?

5Móz 33,29: „*Boldog lehetsz, Izráel, van-e hasonló hozzád? Nép, amelyet védelmez az ÚR! Ő a te segítő pajzsod és dicsőséges kardod. Hízelegnek majd ellenségeid, és te azok magaslatain lépdelsz;*”

1Thess 5,9: „*Mert az Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által.*”

Fontos tudnunk, mit ért Isten boldogság alatt. Hiszen ő a boldog Isten.

A boldogság Isten állapota: „*Kiválasztott titeket az Isten kezdettől fogva az üdvösségre*” (2Thess 2,13¹).

Az minden esetre bizonyos, hogy Jézus azért van jelen, hogy boldoggá tegyen. Ez a szándéka, és ezt meg is tudja valósítani. Boldoggá teheti azt, aki elveszett – elveszett a bűnben, elveszett önvádaskodásában, elveszett csalódásában, elveszett érzéketlenségében. Mindenki tudhatja magára vonatkozóan és megállapíthatja: Jézus ma azért van itt, hogy boldoggá tegyen (vö. 1Tim 1,15; ApCsel 2,21. 47; ApCsel 11,13k; ApCsel 16,17. 30. 31; Zsid 7,25²).

Fil 1,28: „*Hogy semmiképpen meg nem rémültök az ellenfelektől. Ez nekik a kárhozat, nektek pedig az üdvösség jele lesz: mégpedig az Istentől;*”

1Pét 1,5.9.10: „*Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben / mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét. / Ezt az üdvösséget keresték és kutatták a próféták, akik a nektek szánt kegyelemről prófétáltak.*”

1 A szövegben alkalmazott Seligkeit szó „üdvösséget” és „boldogságot” is jelent.

2 1Tim 1,15: „*Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok;*”

ApCsel 2,21. 47: „*Aki azonban segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni. / Dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel;*”

ApCsel 11,13k.: „*Ő pedig elbeszélte nekünk, hogy látta, amint az angyal megállt a házában, és ezt mondja neki: Küldj el Joppéba, és hívd át Simont, akit Péternek is neveznek: / aki olyan ígéret hirdet neked, amelyek által üdvözülsz mind te, mind egész házad népe;*”

ApCsel 16,17. 30. 31: „*Követte Pált és minket, és így kiáltozott: „Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgái, akik az üdvösség útját hirdetik nektek!” / majd kivezette őket, és ezt kérdezte: „Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” / Ők pedig így válaszoltak: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe!”*”

A boldogság határtalan öröm. Így ábrázolja ezt U. Schaffer „Gondolatok és imádságok” című versében:

„Úr Jézus!
 Te vagy a legnagyobb öröm a világon,
 Benned boldog álmélkodásban telik életem,
 Benned van a legnagyobb öröm a világ,
 Benned nincs semmi keserűség,
 Te vagy az örömök kezdete,
 Megnyitod a látóhatárt,
 Te vagy az örömök centruma,
 Mert benned nem vagyok egyedül.
 Te vagy a szüntelen öröm,
 Mert te vagy életem értelme,
 És örömdben
 Haladok át a halál keskeny küszöbén.
 Tökéletes öröm van benned,
 Uram, te vagy az öröm,
 Olyan öröm, ami soha sem múlik el.”

„Boldog lehetsz, Izráel, van-e hasonló hozzád? Nép, amelyet védelmez az ÚR!” (5Móz 33,29). „Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincs más!” (Ézs 45,22). „Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének” (ApCsel 4,12); „Mert az Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által (1Thess 5,9). Vö. Ézs 45,22; ApCsel 4,12; Róm 1,16; Róm 5,10.¹⁾

Zsid 7,25: „Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzek értük.”

1 Róm 1,16: „Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is;”

Róm 5,10: „Mert ha akkor, mikor ellenségei voltunk, megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által, akkor miután megbékéltettünk, még inkább üdvözíteni fog élete által.”

1/a Az első boldogmondás:

BOLDOGGÁ TESZ ISTEN SZEMÉLYES KÖZELSÉGE.

Zsolt 65,5: „*Boldog, akit kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék. Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!*”

Zsolt 89,14-17: „*Hatalmas a te karod, kezed erős, jobbod felséges. / Igazság és jog trónodnak támasza, szeretet és hűség jár előtted. / Boldog nép az, amely tud neked ujjongani, amely orcád világosságában járhat, URam! / Nevednek örvendeznek mindennap, és igazságod fölmagasztalja őket.*”

Elhatároztuk, hogy közelebből is megvizsgálunk néhány igehelyet a „boldogság” mással össze nem hasonlítható témájából. Nyolc boldogmondást, nyolc lépést a boldogsághoz vagy még inkább nyolc lehetőséget ahhoz, hogy boldogok legyünk!

A Biblia boldogmondásai nem csupán arra valók, hogy rövid időre megcsodáljuk, hanem hogy elfogadjuk azokat.

Az első boldogmondás: *Boldoggá tesz, ha megérjük, mit rendelt számunkra Isten szent szeretete: személyes közelségét.* „*Boldog, akit kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék. Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!*” (Zsolt 65,5). Az ígéret – „*beteljesedik*” – ez nem csupán levegőbe mondott beszéd.

Jó tudatában lenni fáradozások vagy ínség közepette: *Isten szeme fénye vagyok.* „*De nekem olyan jó Isten közelsége!*” (Zsolt 73,28). „*Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete... Az Úr közel!*” (Fil 4,4k.). Vö. 5Móz 4,7; Zsolt 34,18k.; Zsolt 145,18; Zsolt 119,150k.; Mt 1,23; Ján 14,23.¹⁾

¹ 5Móz 4,7: „*Mert melyik nagy nemzetnek vannak olyan közel az istenei, mint hozzánk a mi Istenünk, az ÚR, valahányszor kiáltunk hozzá?!*”

Zsolt 34,18k.: „*Akik az Úrhoz kiáltanak, azokat meghallgatja, és kimentti őket minden bajból. / Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűket megsegíti;*”

Zsolt 145,18: „*Közel van az ÚR mindenkire, aki hívja, mindenkire, aki igazán hívja;*”

Zsolt 119,150k.: „*Közel vannak hozzám, akik galádul üldöznek, törvénytől viszont eltávolodtak. / De te is közel vagy, URam, és minden parancsolatod maradandó;*”

Egyszer egy arab ember meghívásáról olvastam, aki a pusztában egy útról letért turistának mondta: 'A sátram szegény és piszkos, így telepedj le szemem fényében.' Olykor nekünk is szegénynek és piszkosnak tűnik az élet, ami ki kell bírunk. De ajándékba kaptuk, hogy Isten jelenléte fényében legyünk.

Boldogság Isten orcája világosságában élni, bárhogyan alakulnak is a körülmények. „Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon” (Zsolt 16,11). „Boldog nép az, amely tud neked ujjongani, amely orcád világosságában járhat, URam!” (Zsolt 89,16). „A király arcának ragyogása éltet, jóakarata olyan, mint a tavaszi esőt hozó felleg” (Péld 16,15). Vö. Jóh 29,2-4; Zsolt 4,6k.; Zsolt 21,6k.¹⁾

1/b Isten közelsége boldogsága.

2Móz 33,11-15: „Az ÚR pedig színről színre beszélt Mózesnek, ahogyan egyik ember beszél a másikkal. Amikor visszatért a táborba, a szolgálatára rendelt ifjú, Józsué, a Nún fia nem távozott el a sátorból. / Majd ezt mondta Mózes az ÚRnak: Lásd, te azt mondod nekem, hogy vezessem ezt a népet. De nem adtad tudtomra, kit küldesz velem. Pedig azt mondtad: Név szerint ismerlek téged, és megnyerted jóindulatomat. / Ha valóban megnyertem jóindulatodat, ismertesd meg velem a te utadat, hadd tudjam meg tőled, hogy megnyertem jóindulatodat. Nézd, ez a nép mégiscsak a te néped! / Az ÚR így felelt: Megnyugtat téged, ha az orcám megy veletek? / Mózes azt mondta: Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!;”

Zsolt 16,8: „Az ÚRra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van.”

Mt 1,23: „Íme, a szűz fogantatja, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” - ami azt jelenti: Velünk az Isten;”

Ján 14,23: „Jézus így válaszolt: 'Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígéretet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítenek magunknak nála.'”

1 Jóh 29,2-4: „Bárcsak olyan volnék, mint a hajdani hónapokban! Mint azokban a napokban, amikor Isten őrzött engem! / Amikor mécsese világított fejem fölött, sötétben is az ő világosságánál járhattam; / mint amilyen ifjúkorom idején voltam, amikor Istennel közösségben élhettem sátoromban;”

Zsolt 4,6k.: „Igaz áldozattal áldozzatok, és bízatok az ÚRban! / Sokan mondják: Bár jó napokat látnánk, és ránk ragyogna orcád világossága, URunk!;”

Zsolt 21,6k.: „Nagy a dicsősége, mert megsegítetted, fenséget és méltóságot adtál neki. / Bizony, áldottá teszed örökre, megvidámítod őt, örülhet előtte.”

Mózes ismerte Isten közelsége boldogságát. Nem akart egy lépést sem tenni Isten nélkül: „*Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!*” (2Móz 33,15).

Isten mondta Mózesről: „*Órá az egész házam van bízva! / Szemtől szemben beszélek vele, világosan, nem rejtélyesen, az ÚR alakját is megpillanthatja*” (4Móz 12,7k.). „*Az ÚR pedig színről színre beszélt Mózesrel, ahogyan egyik ember beszél a másikkal*” (2Móz 33,11).

Isten közelségét olykor közvetlen imameghallgatás vagy személyes vezetés által tanúsítja. Ez úgy megörvendezteti a szívet, hogy semmi másnak nincs hatalma fölötte. „*Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy*” (Zsolt 23,4). Vö. 2Móz 13,21k.; Józs 1,5; Ézs 63,9¹.

Hudson Taylor írta Kínából: 'Ami a helyzetemet illeti, az valóban veszélyes. De ahogy Jeruzsálemet hegyek veszik körül, úgy vesz körül engemet védelmezőm, az Úr! Valóban benne bízom! Mikor hallom a fegyverropogást és golyók süvítése körülveszi a házamat, bizony olykor megrettenek, de azt mondja egy csendes hang: „Kishitű, miért kételkedsz?”

Milyen gyakran ágyúdörgésre riadtam fel, ami megremegtette hajlékomat. Akkor egyedül éreztem magamat, és keservesen panaszkodott a szívem, mivel nem tudtam, megostromolják-e lakóhelyemet. De az Úr Igéje – „*Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig*” (Mt 28,20) – lelkemben lecsendesítette a vad vizeket és békességgel töltött el.’ (Vö. Zsolt 46,1-12; Ézs 8,10; Ézs 43,1-5a; ApCsel 18,9k.²)

¹ 2Móz 13,21k.: „*Az ÚR pedig elöttük ment nappal felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton, éjjel meg tűzoszlopban, hogy világítson nekik, és éjjel-nappal mehessenek. / Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép elől;*”

Józs 1,5: „*Senki sem állhat ellened egész életedben. Veled leszek, ahogy Mózesrel is vele voltam. Nem maradok el tőled, nem hagylak el;*”

Ézs 63,8k.: „*Ezért szabadította ki őket minden nyomorúságukból. Nem követ vagy angyal, hanem ő maga szabadította meg őket: szeretetével és könyörületével ő váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ősidőktől fogva.*”

² Zsolt 46,1-12: „*A karmesternek: Kórah fiaié. Ének magas hangra. / Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. / Azért nem féliünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; / ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. (Szela.) / Egy folyam ágai örvendeztetik Isten városát, A Felségesnek szent hajlékait. / Isten van benne, nem inog meg, megsegíti Isten reggelre kelve. / Népek háborognak, országok inognak, ha az ÚR mennydörög, megretten a föld. / A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.) / Jöjjetek, lássátok az ÚR tetteit, aki bámulatos dolgokat művel a földön. / Háborúkat szüntet meg a föld kerekességén, újat tör össze, lándzsát tördel szét, harci kocsikat éget el. / Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld. / A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.)*”

Ézs 8,10: „*Szöjjetek csak terveket, majd megghiúsulnak, tárgyaljatok csak, úgysem sikerül, mert velünk az Isten!;*”

*A sietséggel tele nap folyamán, és mindenféle nyugtalanság, teher közepette
Körülveszel nyugalmadban Jézus, békesség királya.*

*Ha sürget és hajszol a munka, idő sincs csendben maradni,
Akkor azt mondod nekem Uram: Békességemet adom neked!*

*A nyughatatlansággal tele világban, ahogy ma alakul és holnapra várható,
A viharban Jézus egyedül te vagy számomra biztonságos menedék.*

*Hol találnék támaszt nálad nélkül? Kormány nélkül sodródnék hamarosan
Értelmetlenül és céltalanul az élet vad tengerén.*

*Mégis, Királyom, bárhogyan legyen is, napról-napra csak benned lelek
Békességet, örömet, erőt és nyugalmat.*

2/a. A második boldogmondás:

BOLDOGGÁ TESZ IGENT MONDANI JÉZUS MINDEN ÚTJÁRA.

Mt 11,6: „Boldog, aki nem botránkozik meg én bennem;”

*Jak 1,12: „Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát,
elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek.”*

Ézs 43,1-5a: „De most így szól az ÚR, a te teremőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! / Ha vízben kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. / Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód! Kárpótlásul adom érted Egyiptomot, Etiópiát és Szebát adom helyetted. / Mivel drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek, azért embereket adok helyetted, életedért nemzeteket. / Ne félj, mert én veled vagyok!;”

ApCsel 18,9k.: „Az Úr egy éjjel látomásban ezt mondta Pálnak: „Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: / mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban.”

„*Boldog, aki nem botránkozik meg énbennem*” (Mt 11,6). Ez az ígét Jézus tulajdonképpen Keresztelő Jánoshoz intézi, aki a börtönben van. Jézus tudott a János bensőjében létező veszélyről. Nehéz volt neki megérteni Jézus útját. „*Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?*” (Mt 11,3).

Olykor tőlünk is elvárja Isten, hogy vállaljunk Jézussal valamit anélkül, hogy teljesen megértenénk Urunkat: Miért ez a betegség? Miért nekem kell mindig engedni? Talán máig elkísér egy ügy, amiben még mindig nem mondtam igent Istennek.

Az igen kimondása boldoggá tesz. Itt van például: Isten nevelő szándéka elfogadása. „*Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg!*” (Jób 5,17).

Aki nemet mond Istennek, az bizonytalanná, nyugtalaná, esetleg álmatlanná tesz, miközben az igen békesség megtapasztalását eredményezi. „*Megéred, hogy békesség lesz sátradbán, otthonodat vizsgálva, nem lesz benne vétek*” (Jób 5,24). Vö. Jób 5,17-24; Zsolt 94,12; Péld 3,11k; Zsid 12,5-11.¹

Olykor azt mondják valakiről: Légvárat épít! Csak élvezetet, örömet és elismerést akar. Az Úrnak kimondott igen sokkal boldogítóbb, mint azok a „mazsolák”, amiket pillanatnyilag nem neki szánt.

Az odaszánás, a szenvedés vállalása is boldoggá tesz. Ez tulajdonképpen ellentmondásos. De a *belső boldogság a Jézussal való egyé léttől függ.* Amit aztán érte elviseltünk, az még szorosabban hozzá kapcsol. „*De még ha szenvednétek is az igazságért,*

¹ Jób 5,17-24: „*Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg! / Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít. / Hatszor is megment a nyomorúságból, hetedszer sem ér veszedelem. / Éhínségben megment a haláltól, háborúban a fegyveres kéztől. / Nyelvek ostorától rejtve leszel, nem kell félned, hogy pusztulás szakad rád. / Nevetsz a pusztuláson és éhségen, nem kell félned a föld vadjaitól, / mert a mező kövei is szövetségeseid, a mezei vadak is kibékülnek veled. / Megéred, hogy békesség lesz sátradbán, otthonodat vizsgálva, nem lesz benne vétek;*”

Zsolt 94,12: „*Boldog az az ember, akit te megfenyítesz, URam, és megtanítasz törvényedre;*”

Péld 3,11k.: „*Az ÚR intését meg ne vesd, fiam, és dorgálását meg ne utáld! / Mert akit szeret az ÚR, azt megdorgálja, de mint apa a fiát, akit kedvel.*”

Zsid 12,5-11: „*És elfeledkeztetek a bátorításról, amely nektek mint fiaknak szól: „Fiam, ne vesd meg az ÚR fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, / mert akit szeret az ÚR, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.” / Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánt veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? / Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak. / Azután: testi apáink fenyítették minket, és tiszteletben tartottuk őket, nem kell-e sokkal inkább engedelmeskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk? / Mert ők rövid ideig, a saját elgondolásuk szerint fenyítették, ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk. / Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik öröndetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcset hozza azoknak, akik megedződtek általa.*”

akkor is boldogok vagytok! (1Pét 3,14). „Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok” (Mt 5,11). „Nagyobb boldogság adni, mint kapni” (ApCsel 20,35). Vö. Jak 5,11; 1Pét 4,14.¹

2/b Igen, Atyám, mert így láttad jónak!

2Sám 22,31-33: *„Az Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színgáz. Pajza ő mindazoknak, akik hozzá menekülnek. / Van-e Isten az ÚRon kívül, és van-e köszikla Istenünkön kívül? / Isten az én erős menedékem, ő vezeti útján a feddhetetlent;”*

Mt 11,26: *„Igen, Atyám, mert így láttad jónak.”*

Volt egy munkatársunk egyik diakonissza otthonunkban. Nem választhatta azt a hivatást, amit szeretett volna, mivel nem volt hozzá megfelelő az egészsége. Nem volt könnyű ezt elviselnie. De igent mondott rá. 'Örülök, hogy az Úrnak szolgálhatok, ha kevés is az erőm. Miközben itt írok, előttem van ez mondat: *Boldog, mivel Jézus akarja, hogy így legyen!*' (Vö. 5Móz 32,3k.; Zsolt 145,1-3. 17-21.²)

Testvérünk hirtelen hazamenetele igen megrendített minket. Leveleiben olvashattunk arról, mennyire ismerte az igaz boldogságot... 'Tisztában vagy kudarcaimmal, de azt is tudod, milyen boldog vagyok, mikor rejtettségben imádkozva teljesíthetem feladataimat. Az Úr szava reflektorfényében élni és szolgálni, ezt akarom egyre jobban megtanulni. És mennyire örülök, ha megtapasztalom, hogy meghallgatja az Úr imádságomat! .. Akkor következik az egész nap legszebb része, amikor bemegyek a szobámba és elcsendesedem Bibliámmal a

¹ Jak 5,11: *„Íme, boldognak mondjuk azokat, akik tűrni tudtak a szenvedésekben. Jób állhatatosságról hallottatok, és láttátok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr;”*

1Pét 4,14: *„Sőt amennyire részesültök a Krisztus szenvedésében, annyira örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is ujjongva örülhessetek.”*

² 5Móz 32,3k.: *„Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket! / Köszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő;”*

Zsolt 145,1-3. 17-21: *„Dávid dicsérete. Magasztallak téged, Istenem, királyom, áldom nevedet mindörökké. / Mindennap áldalak téged, dicsérem nevedet mindörökké. / Nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérvék, nagysága felfoghatatlan.../ Az Úrnak minden útja igaz, és minden tette jóságos. / Közel van az ÚR mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja. / Teljesíti az istenfélők kívánságát, meghallja kívánságukat, és megsegíti őket. / Megtartja az ÚR mindazokat, akik őt szeretik, de a bűnösöket mind elpusztítja. / Az ÚR dicséretét hirdeti ajkam, áldja mindenki az ő szent nevét mindörökké!”*

kezemben szívbeli örömmel. Leírhatatlan örömet vált ki bennem, ha az ígére gondolok: „Akkor fenntartom nevük emlékét házamban és falaimon belül, különbül, mint a fiak és a leányok” (Ézs 56,5). Semmi mást nem tehetek, mint ezt egyszerűen megköszönöm, megköszönöm, megköszönöm.’

Egyszer ezt írta: ‘Szívből kérem az Urat, hogy dicsőségére élhessek hajlékában, és ő juttat majd célba is engemet! „Nem lesz többé átok a városon, hanem az Isten és a Bárány trónusa lesz benne: szolgálói imádják őt, / és látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon” (Jel 22,3-4). Akkor kizárólag Jézus lesz örömöm és imáadásom lényege!” (Vö. Jel 7,15-17; Róm 8,18; 2Kor 4,16-18.¹)

3./ A harmadik boldogmondás:

BOLDOGGÁ TESZ A BŰNBŐL VALÓ SZABADULÁS.

Mt 5,6: „Boldogok, akik éheznek és szomjazznak az igazságra, mert ők megelégtetnek;”

Róm 4,6-8: „Ahogyan Dávid is azt az embert mondja boldognak, akinek az Isten cselekedetek nélkül tulajdonít igazságot: / „Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik. / Boldog az az ember, akinek az Úr nem tulajdonít bűnt.”

„Dávid tanítókölteménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. / Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét” (Zsolt 32,1k.). A bűn

¹ Jel 7,15-17: „Ezért vannak az Isten trónusa előtt, és szolgálják őt éjjel és nappal az ő templomában, és a trónuson ülő velük lakik. / Nem éheznek és nem szomjazznak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi más hőség, / mert a Bárány, aki középen a trónusnál van, legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz, és az Isten letöröl szemükről minden könnyet;”

Róm 8,18: „Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk;”

2Kor 4,16-18: „Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. / Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, / mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.”

bármilyen formája szorongató. Amíg érvényesül, addig nem tudunk örülni. És ha a tudatalattiba szorítjuk, akkor nagy károkat okoz.

De „milyen pompásan felszabadulva érzi magát, aki megvallotta bűnét, és most tudja: nagyobb a bocsánat, mint a bűnöm; amit megvallottam, azt Isten meg akarja bocsátani!

Milyen boldog lehet, mikor azt mondhatja: Isten nincs többé ellenem! Akinek nem kell tovább *úgy tennie, mintha* nem lenne bűnös. Először azt gondoltam, senki se veszi észre a bűnömet, senkire nem tartozik, amit teszek. De fellázadt lelkiismeretem és beteg lettem, ideges a félelemtől, hogy mégiscsak kitudódhat ki vagyok valójában, és mit tettem. Most már világos előttem: ami szorongatott, a karod volt, lelkileg hűvösre tettél. Amikor rájöttem erre, elhatározta, hogy őszinte leszek, és abba hagytam a színészkedést. Azt mondtam magamban: semmi értelme sincs bármit is eltitkolni Isten elől. *Így csodálatos élményben volt részem, és most már tudom, mint jelent a bocsánat*” (a 32. zsoltár alapján).

Segítsen bennünket Dávid megtapasztalása, hogy keressük a bűnből való szabadulást, megvalljuk a nyomasztó dolgokat, hogy Isten a megbocsátás tengerébe vethesse azokat. (Vö. Zsolt 51; Zsolt 103,1-12; Ézs 43,24b–26; Ézs 44,22; Mik 7,18k.¹)

¹ Zsolt 51: „A karmesternek: Dávid zsoltára, / abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhez. / Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! / Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkemtől tisztíts meg engem! / Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. / Egyedül ellened vékeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted. / Lásd, én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem. / Te pedig a szívben levő igazságot kedveled, és a bölcsesség titkaira tanítasz engem. / Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó. / Engedd, hogy vidámságot és örömet halljak, és megújuljanak tagjaim, amelyeket összetörtél. / Rejtsd el orcádat vétkeim elől, töröld el minden bűnömet! / Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! / Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! / Vidámit meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen, / hogy taníthassam utaidra a hűtleneket, és a vétekesei megtérjenek hozzád. / Ments meg, mert vért ontottam, ó Isten, szabadító Istenem! És igazságodat ujjongva hirdeti nyelvem. / Nyisd meg ajkamat, Uram, és dicséretedet hirdeti szám. / Hiszen a véresáldozatot nem kedveled, és ha égőáldozatot adnék is, nem vennéd szívesen. / Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem! / Tégy jót a Sionnal kegyelmesen, építsd fel Jeruzsálem kőfalait! / Akkor majd kedveled a helyesen bemutatott áldozatokat, az égőáldozatot és a teljes áldozatot. Akkor majd áldozhatnak oltárodon bikákat;”

Zsolt 103,1-12: „Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. / Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé. / Minden elnyomottal törvényesen és igazságosan bánik az ÚR. / Megismertette útjait Mózes-szel, cselekedeteit Izráel fiaival. / Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. / Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. / Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. / Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket;”

Ézs 43,24b–26: „Hanem te voltál az, akinek én szolgáltam vétkeid miatt, te voltál az, akiért fáradoztam bűneid miatt. / Én, én vagyok az, aki eltörölöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem. / Ha emlékeztetni akarsz, akkor törvénykezzünk! Mondd el, amivel igazolhatod magad!;

4./ A negyedik boldogmondás:

BOLDOGGÁ TESZ A FELEBARÁTTAL VALÓ TÖRŐDÉS.

Zsolt 41,1-4: „A karmesternek: Dávid zsoltára. / Boldog az, akinek gondja van a nincstelenre, ha bajba kerül, megmenti az ÚR. / Az ÚR megőrzi, és életben tartja, boldog lesz a földön; nem engedi át ellenségei dühének. / Az ÚR enyhülést ad betegségén, jobbulást ad neki, valahányszor betegen fekszik;”

Mk 12,30k.: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. / A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat.”

„Boldog az, akinek gondja van a nincstelenre” (Zsolt 41,1). A bennünket boldoggá tevő, Isten iránti szeretet mellé állítja Jézus a felebarát iránti szeretetet. „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. / Ez az első és a nagy parancsolat. / A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat (akivel naponként dolgozol), mint magadat. / E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták” (Mt 22,37-40).

A saját éntől való elfordulás, és odafordulás a másik szükségletéhez nagy felszabadulást eredményez. Ezt nem teljesíthetjük csupán magunktól, ha nem tudhatjuk: „többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20).

A bennem élő Krisztus fordul oda a felebaráthoz. A bennem lakozó Krisztus látja az ínségét. A bennem lévő Krisztus meghallja a kérését, a bennem lakó Krisztus szükségét érzi, hogy segítsen neki. Bátorítsuk egymást arra, hogy mondjunk ellent folyamatosan saját éniünk érvényesülésének. (Vö. 5Móz 15,7.8.11; 2Kor 9,8; 1Jn 3,16.18¹).

Ézs 44,22: „Eltörlöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!;”

Mik 7,18k.: „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad. / Újra irgalmas lesz hozzánk, eltápossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétküinket!”

¹ 5Móz 15,7.8.11: „Ha valaki elszegényedik testvéreid közül valamelyik lakóhelyeden, abban az országban, amelyet Istened, az ÚR ad neked, ne légy kemény szívű és szűkmarkú szegény testvéreddel szemben, / hanem légy hozzá bőkezű, és adj neki szívesen kölcsönt, amennyire szüksége van, amiben segítséget szenved. / Mert a szegény nem fogy el a földről, azért parancsolom neked, hogy légy bőkezű az országodban levő nyomorult és szegény testvéredhez;”

Az Úr gondoskodik arról, aki nem magával, hanem másokkal törődik. Ő nem hagy cserben. Ezt olvashatjuk a 41. zsoltárban: „*Ha bajba kerül, megmenti az ÚR. / Az ÚR megőrzi, és életben tartja, boldog lesz a földön; nem engedi át ellenségei dühének. / Az ÚR enyhülést ad betegségén...*” (2-4.v.)

Semmiféle kockázat nincs abban, ha nem magunkra ügyelünk, hanem odafordulunk másokhoz létszükségletük érdekében (vö. Zsolt 112,5-9; Péld 14,21; Péld 19,17; Zsolt 58,7.11¹).

5./ Az ötödik boldogmondás:

BOLDOGGÁ TESZ MINDEN, AMI ISTEN IGÉJÉBŐL VALÓ.

1Kir 10,8: „*Boldogok az embereid, és boldogok azok a szolgák, akik állandóan előtted állnak, és hallgatják bölcs szavaidat;*”

Jer 15,16: „*Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad neveztek el engem, URam, Seregek Istene.*”

Sába királynője azt mondta Salamonnak: „*Boldogok az embereid, és boldogok azok a szolgák, akik állandóan előtted állnak, és hallgatják bölcs szavaidat.*”

2Kor 9,8: „*Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárássa rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkeztek, és bőségben éljete minden jó cselekedetre;*”

1Jn 3,16.18: „*Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért. / Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvel, hanem cselekedettel és valóságosan.*”

¹ Zsolt 112,5-9: „*A jó ember könyörületos, és kölcsönt ad, ügyeit törvényesen intézi. / Nem is fog meginogni sohasem, örökre emlékezetes lesz az igaz. / Nem fél a rossz hírtől, erős a szíve, bízik az ÚRban. / Rendületlen a szíve, nem fél, végül megvetéssel néz ellenségeire. / Bőven adakozik a szegényeknek, igazsága örökre megmarad, hatalma dicsőségesen emelkedik;*”

Péld 14,21: „*Aki megveti felebarátját, vétkezik, de aki az alázatosokon könyörül, boldog lesz;*”

Péld 19,17: „*Aki könyörül a nincstelenen, az ÚRnak ad kölcsön, mert ő megtéríti jótéteményét;*”

Ézs 58,7.11: „*Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény bujdosókat, ha mezítelent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! / Az ÚR vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Csontjaidat megerősíti, olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz.*”

Mennyivel inkább érvényes ez Isten szava hallgatására: „Boldog ember az, aki hallgat rám...” (Péld 8,34). „Boldog ember az, aki az URat féli, sok örömet talál parancsolataiban” (Zsolt 112,1). Szava hallgatása, igéje olvasása, Isten beszéde cselekvése, az ige terjesztése – mindez a boldogság eszköze. „De még boldogabbak azok, akik hallgatják az Isten beszédét, és megtartják” (Lk 11,28). (Vö. Neh 8,12; Zsolt 119,111. 162; Péld 8,34¹).

Kövesse tett Isten szava hallgatását. „De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete” (Jak 1,25). „Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekesztek” (Jn 13,17).

Itt Jézus az alázattal végzett szolgálatról beszélt, és maga is ezt gyakorolta. Teljesen különböző dolgok vannak, amik által hat bennünk az ő igéje. „Boldogok lesztek, ha így cselekesztek!” (Vö. Jn 13,12-17; Jak 1,21-25; Ezsd 7,10²).

És aztán a boldogságnak ez az útja saját személyünkön is túlmegy. Boldogok vagyunk, ha az ige magját terjesztjük mindenütt, ahol erre lehetőségünk van. „Boldogok vagytok, akik mindenütt víz mellett vethettek” (Ézs 32,20). Újra és újra meg lehet állapítani, hogy az elhintett igemag egyszer valamikor kikel, ha gyakran az a benyomásunk, hogy nem is

¹ Neh 8,12: „Ekkor elment az egész nép, hogy egyenek, igyanak és másoknak is juttassanak belőle, és nagy örömmünnepet tartsanak, mert megértették mindazt, amire oktatták őket;”

Zsolt 119,111. 162: „Intelmeidet kaptam örökségül örökre, azok örvendeztetik szívemet.../ Úgy örülök beszédednek, mint aki nagy zsákmányra talál;”

Péld 8,34: „Boldog ember az, aki hallgat rám, ajtóm előtt vigyázva minden nap, ajtófélfáimat őrizve.”

² Jn 13,12-17: „Miután megmosta a lábukat, és felvette a felsőruháját, ismét letelepedett, és ezt mondta nekik: „Értitek, hogy mit tettem veletek? / Ti így hívtok engem: Mester, és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok. / Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. / Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek. / Bizony, bizony, mondom néktek: a szolga nem nagyobb az uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki elküldte. / Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekesztek;”

Jak 1,21-25: „Ezért tehát vessetek el magatoktól minden tisztátalanságot és a gonoszság utolsó maradványát is, és szelíden fogadjátok a belétek oltott ígét, amely meg tudja tartani lelketeket. / Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat. / Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. / Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt. / De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete;”

Esd 7,10: „Mert Ezsdrás szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az ÚR törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és döntéseket.”

hallották meg az ígét és nem vették szívükre, – Isten szava mégsem tér vissza üresen. Ez Isten ígéretén alapszik. (Vö. Ézs 55,10k; Préd 11,1¹).

Isten igéje az életünkben a boldogság eszköze. Boldoggá tesz, ha hallgatjuk, követjük és tovább adjuk.

6./ A hatodik boldogmondás:

MINDIG JELEN VAN ISTEN, AKIHEZ ODAFORDULHATUNK, AKI MEGHALLGAT MINKET.

Zsolt 84,12k.: „Mert nap és pajzs az ÚR, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az ÚR azoktól, akik feddhetetlenül élnek. / Seregek URa, boldog az az ember, aki benned bízik!”

Zsolt 146,5-10: „Boldog az, akinek Jákób Istene a segítsége, és Istenében, az ÚRban van a reménysége, / aki az eget és a földet alkotta, meg a tengert, és ami csak bennük van; ő meg is tart hűségesen mindenkor. / Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, kenyeret ad az éhezőknek, kiszabadítja a foglyokat az ÚR. / Az ÚR megnyitja a vakok szemeit, az ÚR fölegyenesíti a görnyedezőket, az ÚR szereti az igazakat. / Az ÚR őrzi a jövevényeket, támogatja az árvát és az özvegyet; de a bűnösöket tévútra vezeti.”

Mindig odafordulhatunk Istenhez, aki meghallgat, aki hatalmas és kész arra, hogy cselekedjen értünk, aki szeret, és teljesen magához fogad, aki vezet és megajándékozott minket!

Mária ebben a boldogságban élte életét Názáretben, amíg el nem jött az óra, amikor a bizalom szavát igényelték tőle. Akkor így szólt az Úr angyalának: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” (Lk 1,38). Erzsébet meg azt mondta

¹ Ézs 55,10k.: „Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, / ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem;”

Préd 11,1: „Szállíts élelmet a tengeren, mert idő múltával visszanyered azt!”

Máriának: „*Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki*” (Lk 1,45). (Vö. Lk 1,26-38. 45.¹)

„*Aki megérti az igét, annak jó dolga lesz, és boldog az, aki bízik az Úrban*” (Péld 16,20). Ez nagyon időszerű mindennapjainkra, az akadályokra, tanácstalanságra, ködös útszakaszokra vonatkozóan. Emberek vagyunk, akik gyakran semmit sem látunk. Akkor érvényes Jézus szava: „*Boldogok, akik nem látnak és hisznek*” (Jn 20,29). (Vö. 2Krón 20,1-24; Jn 11,40.²)

¹ „A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábriel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe, / egy szűzhöz, aki a Dávid házából származó férfinak, Józsefnek volt a jegyese. A szűznek pedig Mária volt a neve. /

Az angyal belépve hozzá így szólt: „Üdvözlégy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van!” / Mária megdöbbsen ezekre a szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. / Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! / Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevez Jézusnak. / Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, / ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.” / Mária megkérdezte az angyalt: „Hogyan lehetséges ez, mikor én férfit nem ismerek?” / Az angyal így válaszolt neki: „A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának. / Íme, a te rokonod, Erzsébet is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, / mert az Istennek semmi sem lehetetlen.” / Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” / S ekkor eltávozott tőle az angyal.... / Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.”

² 2Krón 20,1-24: „Történt ezek után, hogy hadba vonultak Jósáfát ellen a móábiak és az ammóniak a meúniak egy részével együtt. / Amikor megérkeztek, és jelentették Jósáfátnak, hogy a tenger túlsó széléről nagy sokaság jön ellene Edóm felől, és már Hacecón-Támárban, azaz Égediben vannak, / megijedt Jósáfát, az URat kezdte keresni, és böjtöt hirdetett egész Júdában. / Összegyülekeztek a júdaiak, hogy segítséget kérjenek az ÚRtól. Júda összes városából is eljöttek, hogy az ÚR segítségét kérjék. / És felállt Jósáfát Júda és Jeruzsálem gyülekezetében az ÚR házánál, az új udvar előtt, / és ezt mondta: URam, őseink Istene! Te vagy Isten a mennyben, aki uralkodsz a népek minden királyságán! A te kezeden van az erő és a hatalom, és senki sem állhat meg veled szemben. / Isteniünk, te űzted ki ennek az országnak a lakóit néped, Izráel elől, és örökre odaadtad azt barátod, Ábrahám utódainak. / És itt laktak, itt építettek neved tiszteletére szentélyt, és ezt mondták: / Ha majd veszedelem, fegyver, ítélet, dögvész vagy éhínség jön ránk, megállunk ez előtt a templom előtt és te előtted, mert a te neved ebben a templomban van; és ha segítségért kiáltunk hozzád nyomorúságunkban, hallgass meg, és szabadíts meg minket! / De látod, az ammóniak és móábiak, Széír hegyvidékének a lakói, akik között nem engedted átvonulni az izráelieket, amikor Egyiptomból jöttek, és így kikerülték, és nem pusztították el őket, / ezek most azzal fizetnek nekünk, hogy ellenünk támadnak, és ki akarnak űzni birtokodból, amelyet birtokunkba adtál. / Isteniünk, ítéld meg őket! Mert nincs erőnk ezzel a nagy tömeggel szemben, amely ellenünk támad. Nem tudjuk, mit tegyünk, csak rád tekintünk. / Eközben a júdaiak valamennyien ott álltak az ÚR színe előtt gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal együtt. / Akkor rászállt az ÚR lelke a gyülekezet jelenlétében Jahaziélre, aki Zekarjáhú fia, az Benájá fia, az Jeliél fia, az Mattanjá fia, Ászáf fiai közül való lévita volt, / és megszólalt: Figyeljete, egész Júda és Jeruzsálem lakói, meg te, Jósáfát király! Ezt mondja nektek az ÚR: Ne féljete, és ne rettegjete ettől a nagy tömegtől, mert nem a ti háborútok ez, hanem Istené. / Holnap induljatok ellenük! Ők a Cíc-hágón vonulnak majd föl, és a völgy végénél, a Jerúél-pusztá előtt találkoztok velük. / Nektek nem is kell majd harcolnotok, csak vesztet állnotok és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az ÚR. Ne félj, és ne rettegj, Júda és Jeruzsálem! Holnap vonuljatok ellenük, mert veletek lesz az ÚR! / Ekkor Jósáfát arccal a földig hajolt, és Júda meg Jeruzsálem lakói mindnyájan leborultak az ÚR színe előtt, és imádták az URat. / A keháti és kórahi lévíták pedig fölálltak, és egyre hangosabban dicsérték az URat, Izráel Istent. / Kora reggel fölkeltek és kivonultak Tekóa pusztájába. Amikor kivonultak, előállt Jósáfát, és ezt mondta:

Mózes a Zsid 11-ben, a hithősök listáján ezzel a megjegyzéssel említik: „Hit által hagyta el Egyiptomot, nem félt a király haragjától, hanem kitartott, mint aki látja a láthatatlant” (Zsid 11,27).

A bizalom összekapcsol a láthatatlan, élő Jézussal, ezért tesz ez kapcsolat olyan boldoggá. Ez hathatós eszköz jelenlegi helyzetünkre vonatkozóan. Egyszerűen ennyit mondhatok pillanatnyi állapotomban: „megszabadítod azokat, akik jobboldhoz menekülnek” (Zsolt 17,7). Így boldogság tölti be a szívemet azért, mert ilyen Üdvözítőm van.

„Boldog ember az, aki az ÚRba veti bizodalmát” (Zsolt 40,5). „Mert nap és pajzs az ÚR, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az ÚR azoktól, akik feddhetetlenül élnek. / Seregek URa, boldog az az ember, aki benned bíz!” (Zsolt 84,12k.) (Vö. Ézs 30,18; Ézs 50,10; Jer 17,7k.¹).

7./ A hetedik boldogmondás:

BOLDOGGÁ TESZ A BŰN MEGTAGADÁSA.

Zsolt 1,1-6: „Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, / hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. / Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely

Hallgassatok rám, Júda és Jeruzsálem lakói! Higgyetek Istenetekben, az ÚRban, és megmaradtok! Higgyetek prófétáinak, és boldogultok! / Miután tanácsot tartott a néppel, föllállította az ÚR énekeseit, akik szent öltözetben dicsérték őt, és az arcvonala előtt vonulva így énekeltek: Adjatok hálát az ÚRnak, mert örökké tart szeretete! / Amikor elkezdtek az ujjongást és a dicséretet, az ÚR lázadókat támasztott a Júdára támadó ammóniak, móábiak és a Széír-hegyvidék lakói között, és ezért vereséget szenvedtek. / Az ammóniak és a móábiak a Széír-hegyvidék lakóira támadtak, hogy kiirtsák és elpusztítsák őket. Amikor végeztek Széír lakóival, egymás pusztulását segítették elő. / Mire a júdabeliek a pusztai őrhelyhez érkeztek, és a sokaság felé fordultak, már csak az elesettek holttesteit voltak a földön, és senki sem menekült meg;”

Jn 11,40: „Jézus azonban ezt mondta neki: „Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?”

¹ Ézs 30,18: „*De még vár az ÚR, hogy megkegyelmezhesen, még hallgat, hogy irgalmazhasson. Mert bár ítélő Isten az ÚR, boldogok mindazok, akik benne reménykednek;”*

Ézs 50,10: „*Aki köztetek féli az URat, hallgasson szolgája szavára! Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá fény, bízson az ÚR nevében, és támaszkodjon Istenére!;”*

Jer 17,7k.: „*De áldott az a férfi, aki az ÚRban bíz, akinek az ÚR a bizodalma. / Mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyóig ereszti gyökereit, és nem fél, ha eljön a hőség, lombja üde zöld marad. Száraz esztendőben sincs gondja, szüntelenül termi gyümölcsét.”*

idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz. / Nem így járnak a bűnösök, hanem úgy, mint a polyva, amelyet szétszór a szél. / Ezért nem állhatnak meg a bűnösök az ítélet idején és a vétkesek az igazak közösségében. / Mert ismeri az ÚR az igazak útját, a bűnösök útja pedig semmibe vész;”

Zsolt 97,10-12: „Ti, akik szeretitek az URat, gyűlöljétek a gonoszszágot! Megőrzi ő híveinek életét, kimentí őket a bűnösök kezéből. / Fényözőn árad az igazra, és öröm a tiszta szívűekre. / Örüljétek, ti igazak, az ÚRban, magasztaljátok szent nevét!”

A bűn megtagadás meghatározza azon embertársaink körét, akikkel kapcsolatot ápolunk. „Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére” (Zsolt 1,1)¹.

Ha igent mondtam Istenre, ebből az következik, hogy nemet mondok a gáncsoskodókra. A határozatlanság meghasonlottságot, boldogtalanságot eredményez (Vö. 2Tim 2,19-22; Zsolt 139,21-24.²)

Az 1. zsoltárban tanács olvasható boldogságunkat illetően. Nem jó, ha mindent mindenkivel megbeszélék. Beszélgetéseinkre való tekintettel igen figyelniünk kell a belső hangra. Vannak gonosz tanácsok, gonosz kívánságok, gonosz szokások.

Ézsaiás mondja: „Aki igazságosan él, és őszintén beszél, megveti a zsarolt nyereséget, nem fogad el megvesztegetést, hanem elhárítja a kezével, bedugja a fülét, hallani sem akar vérontásról, befogja a szemét, látni sem akar gonoszszágot. / Az ilyen ember magas helyen lakik, sziklaerőd a fellegvára. Kenyerét megkapja, vize állandóan van” (Ézs 33,15k.)

Roppant lényeges, amit Isten a bűnt megtagadó emberről mond: „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent” (Mt 5,8). (Vö. Ézs 33,17¹).

¹ A vers második fele a német fordítás szerint: „Die verächtlich reden über Gott und spöttisch über Menschen, die an Ihn glauben.” = „Akik megvetően beszélnek Istenről és gúnyolódva azokról, akik hisznek benne.”

² 2Tim 2,19-22: „Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: „Ismeri az Úr az övéit, és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!” / Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is; amazokat megbecsülik, emezek pedig közönséges használatra valók. / Ha tehát valaki megtisztítja magát ezektől, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas. / Az ifjúkori kívánságot pedig kerüld! Törekedj viszont az igazságra, a hitre, a szeretetre, a békességre azokkal együtt, akik tiszta szívűek hívják segítségül az Urat;”

Zsolt 139,21-24: „Ne gyűlöljem-e gyűlölőidet, URam? Ne utáljam-e támadóidat? / Határtalan gyűlölettel gyűlölöm őket, hiszen nekem is ellenségeimé lettek. / Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! / Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!”

„Boldog, aki szívébe fogadja Isten utasításait.” Boldoggá teszi az embert, ha Jézus mellett dönt, bármit gondol is erről környezete, vagy bármibe kerül is. Árral szemben csak élő halak tudnak úszni. Olykor egyszerűen el kell határoznunk magunkat: ebben a dologban nem veszlek részt. Más úton haladok tovább (vö. 1Móz 39,2-112;Dán 3,16-18²).

8./ A nyolcadik boldogmondás:

ISMERJÜK ÉLETÜNK ÉRTELMEÉT, ÉLETCÉLUNK: JÉZUS!

Fil 1,21: *„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!”*

Fil 3,7-9: *„Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltam a Krisztusért. / Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. / Hogy kitűnjék rólam őáltala: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján.”*

¹ Ézs 33,17: *„Saját szemeddel nézheted a király szépségét, láthatod tágas országodat.”*

² 1Móz 39,2-12: *„De az ÚR Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett, és egyiptomi urának a házában élt. / Láta az ura, hogy vele van az ÚR, és mindazt eredményessé teszi az ÚR, amihez hozzáfog. / Megnyerte József a jóindulatát, és a háziszolgája lett. Azután háza felügyelőjévé tette, és rábízta egész vagyonát. / Attól fogva, hogy házának és egész vagyonának a felügyelőjévé tette, megáldotta az ÚR az egyiptomi ember házáat Józsefért, és az ÚR áldása volt egész vagyonán, ami a házban és a mezőn volt. / Ezért Józsefre bízta egész vagyonát, és semmire sem volt gondja mellette, legfeljebb csak arra, hogy megegye az ételt. - Józsefnek szép termete és szép arca volt. / Ezek után az történt, hogy Józsefre szemet vetett urának a felesége, és ezt mondta: Hálj velem! / Ő azonban vonakodott, és azt felelte ura feleségének: Nézd, az én uramnak semmi gondja sincs mellettem háza dolgaira, és rám bízta egész vagyonát. / Senki sem nagyobb nálam ebben a házban. Semmit sem tiltott el tőlem, csak téged, mivel te a felesége vagy. Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot, vétkezve az Isten ellen?! / Bár az asszony nap mint nap ezt mondogatta Józsefnek, ő mégsem hallgatott rá, hogy mellé feküdjék, és vele legyen. / Egy napon az történt, hogy bement József a házba a munkáját végezni, és a háznép közül senki sem volt a házban. / Ekkor megragadta őt az asszony a ruhájánál fogva, és azt mondta: Hálj velem! Ő azonban otthagya ruháját az asszony kezében, futásnak eredt, és kiszaladt;”*

Dán 3,16-18: *„Sadrak, Mésak és Abédnegó így válaszolt a királynak: Ó Nebukadneccar! Nem szükséges, hogy erre bármit is feleljünk. / Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó király! / De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranyszobor előtt, amelyet felállítottál!”*

Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.” Talán az a legrosszabb az embernek, ha cél- és értelem nélküli életet kell élnie „reménység nélkül és Isten nélkül... a világban” (Ef 2,112).

Boldogság, hogy megismerhettük Istent, kapcsolatban vagyunk vele, őt várjuk vissza, aki életünk jövője. És ami a vele való teljes eggyé létből következik, azt nem is sejthetjük, ez örök boldogság! „Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzőjének vacsorájára!” (Jel 19,9).

Isten terve: a vele való zavartalan közösség boldogsága. „Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, / mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét” (1Pét 1,8k.). (Vö. Jn 16,22; Kol 3,4; 1Ján 3,2k.¹)

A várakozást, ami egyébként kellemetlen állapot, itt már boldog állapotnak mondja az Írás: „Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, amikor megérkezik virrasztva talál. Bizony, mondom néktek, hogy felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, odamegy, és felszolgál nekik” (Lk 112,37). „Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak” (Jel 20,6).

Ebben a boldogságban nyoma sincs a mulandóságnak. „Így fognak visszatérni az ÚR megváltottai is, és ujjongva érkeznek meg a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik” (Ézs 51,11). (Vö. Ézs 35,10; Jel 14,13; Jel 16,15; Jel 19,9; Jel 20,6; Jel 22,14.²)

¹ Jn 16,22: „Így most titeket is szomorúság fog el, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömtöket senki sem veheti el tőletek;”

Kol 3,4: „Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben;”

1Ján 3,2k.: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában. / Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta.”

² Ézs 35,10: „Amikor visszatérnek, akiket az ÚR kiváltott, ujjongva vonulnak a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik;”

Jel 14,13: „És hallottam egy hangot az égből, amely ezt mondta: „Írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mostantól fogva. Bizony, ezt mondja a Lélek, mert megnyugszanak fáradozásaiktól, mert cselekedeteik követik őket;”

c./ NYOLC BOLDOGMONDÁS.

Zsolt 33,1. 12. 21: „Vigadjatok az ÚRban, ti igazak! Az igaz emberekhez illik a dicséret.../ Boldog az a nemzet, amelynek Istene az ÚR, az a nép, amelyet örökségül választott.../ Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk;”

Ézs 61,10: „Nagy örömöm telik az ÚRban, víg öröme indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám, mint vőlegényre, ki fölteszi fejdíszét, mint menyasszonyra, ki fölrakja ékszereit.”

Boldoggá tesz Isten személyes közelsége;

Boldoggá tesz igent mondani Jézus minden útjára;

Boldoggá tesz a bűnből való szabadulás;

Boldoggá tesz a felebaráttal való törődés;

Boldoggá tesz minden, ami Isten igéjéből való;

Boldoggá tesz az Isten iránti bizalom;

Boldoggá tesz a bűn megtagadása;

Boldoggá tesz ha ismerjük életcélunkat – Jézust– , és ragaszkodunk is hozzá!

Isten arra hívott el bennünket, hogy ragaszkodjunk mind a nyolc boldogmondás érvényesítéséhez, mert ugyan mi értelme lenne, ha csupán egy kellemes órában örülnénk ezeknek, aztán pedig a következő reggel siránkozással, megkárosultan folytatnánk sivár hétköznapijainkat. Ha Isten örömmel ajándékozik meg, miért ne tudnék mások örömeire élni?

Jel 16,15: „Íme, eljövök, mint a tolvaj: boldog, aki vigyáz, és őrzi ruháját, hogy ne járjon meztelenül, és ne lássák szégyenét;”

Jel 19,9: „Így szólt hozzám: „Írd meg: Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzőjének vacsorájára!” Ezt is mondta nekem: „Ezek az Isten igaz igéi”;

Jel 20,6: „Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem az Isten és a Krisztus papjai lesznek, és vele fognak uralkodni ezer esztendeig;”

Jel 22,14: „Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és bemennek a kapukon a városba.”

Vajon örökké várakoznunk kell és aggódnunk, mivel mások nem úgy törődnek velünk, ahogy szeretnénk? Mennyit nyomnak a latba ezek a dolgok azzal a boldogsággal szemben, amit Isten ajándékozik?

Fogadd életedet első kézből, Jézus kezéből.

Aki teret ad a nyolc boldogságnak, abban nem marad hely boldogtalanságnak (vö. 1Sám 2,1k.; Zsolt 97,11k.; Zsolt 118,14k.; Hab 3,18.¹)

Egyik lexikon szerint: „A boldogság a legnagyobb, alig elképzelhető boldog állapot.” Isten boldog Isten, és az a szándéka – e földi és a mennyi létben is –, hogy boldogsággal ajándékozzon meg. „Hanem hirdetjük, amint meg van írva: 'Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett', azt készítette el az Isten az őt szeretőknek. / Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is” (1Kor 2,9k.).

És ezt „most már” szeretném én is aláírni. Már most megköszönni Istennek, hogy boldogsággal ajándékozott meg! (Vö. Ján 10,9-11; 2Kor 8,9; 2Pét 1,3k.²)

¹ 1Sám 2,1k.: „Akkor így imádkozott Anna: Örvendez szívem az ÚRban, visszaadta erőmet az ÚR. Felnyílt a szám ellenségeim ellen, mert örülhetek szabadításodnak. / Nincs olyan szent, mint az ÚR, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan köszikla, mint a mi Istenünk;”

Zsolt 97,11k.: „Fényözőn árad az igazra, és öröm a tiszta szívűekre. / Örüljete, ti igazak, az ÚRban, magasztaljátok szent nevét!;”

Zsolt 118,14k.: „Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. / Ujjongás és győzelem hangja zeng az igazak sátraiban: az ÚR jobbjá hatalmasan munkálkodik!;”

Hab 3,18: „De én vigadozni fogok az ÚR előtt, örvendezek szabadító Istenem előtt.”

² Ján 10,9-11: „Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál. / A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson: én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.” / „Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért;”

2Kor 8,9: „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok;”

2Pét 1,3k.: „Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket. / Ezek által kaptuk meg azokat az ígéreket, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek és megmeneküljete attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban.”

31./ FELSZABADÍTÁS ÚJ ÉLETRE

A meggörnyedt asszony meggyógyítása

(Lk 13,10–17)

ZU NEUEM LEBEN BEFREIT

– Die Heilung der gekrümmelten Frau (Lukas 13,10–17)

Zeit mit Gott

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

2/2013. S. 57-65

1./ Jézus meglátott egy meggörnyedt asszonyt a zsinagógában.

Lk 13,10-12a. *„Egyszer valamelyik zsinagógában tanított szombaton. / Íme, volt ott egy asszony, akiben betegség lelke lakott tizennyolc éve, és annyira meggörnyedt, hogy egyáltalán nem volt képes felegyenesedni. / Amikor Jézus meglátta őt, előszólította...”*

Mindent átveszünk másoktól, ami aztán rövidebb-hosszabb ideig szokásunkká lesz.
Van ami aztán úgyszólván vérükké válik.

Jézusnak is voltak szokásai. Ezek közé tartozott, hogy gyermekkorától zsinagógába járt: *„Amikor Názáretbe ment, ahol felnevelkedett, szokása szerint bement szombat napján a zsinagógába, és felállt felolvasni”* (Lk 4,16). Erre nevelték szülei.

És szerette a mennyei Atyjával való közösséget. Szívesen időzött Atyja házában: „Mire ő így válaszolt: „Miért kerestetek engem? Nem tudátok, hogy az én Atyám házában kell lennem?” (Lk 2,49).

Ezentúl gyakran megemlítik az evangéliumok, hogy Jézus „szombaton tanított zsinagógáikban” (vö. Lk 4,15.31; Mk 1,21¹).

Szokásom-e nekem is ugyanígy, hogy együtt legyek másokkal vasárnapi istentiszteleten, hogy az Úr napján Istent imádjam és igéjére hallgassak?

Még a farizeusok és írástudók Jézus ellen tanúsított kritikai magatartása és ellenségeskedése sem tartotta vissza Urunkat attól, hogy a zsinagógába menjen (vö. Lk 6,7; 7,39; 10,25; 11,53k.²)

Vannak-e az én életemben is olyan akadályok és blokádok, amik újra és újra visszatartanak attól, hogy közösséget gyakoroljak más keresztyénekkal?

Nem tudjuk, hogy Jézus melyik zsinagógában tartózkodott azon a szombaton. Azt azonban mégis megtudjuk egy markáns eseményből, ami ezen a napon történt: A zsinagógában részt vevők között felfedezett Jézus egy asszonyt, akinek gyötrelmes szenvedés határozta meg az életét. Már messziről meg lehetett ismerni nyomorúságát meggörnyedt testtartása alapján. Jézus látta, hogy gerincoszlopa meggörbülése miatt nincs abban a helyzetben, hogy helyesen értékelje környezetét és szemmagasságban kommunikálhasson környezetével. Istennel való kapcsolata is „meggyengült”. Jézus meg akarja számára a „mennyre való perspektívát”, és ezzel újra lehetővé teszi, hogy Istenhez járuljon.

¹ Lk 4,15.31: „Tanított a zsinagógákban, és dicsőítette mindenki.../ Jézus lement Kapernaumba, Galilea egyik városába, és tanította őket szombaton;”

Mk 1,21: „Ezután elmentek Kapernaumba. Szombaton azonnal a zsinagógába ment, és tanított.”

² Lk 6,7: „Az írástudók és a farizeusok figyelték Jézust: gyógyít-e szombaton; hogy ily módon találjanak valamit, amivel vádolhatják;”

Lk 7,39: „Amikor pedig látta ezt az a farizeus, aki meghívta őt, ezt mondta magában: „Ha ő volna ama próféta, tudná, ki ez, és tudná, hogy ez az asszony, aki hozzáér: bűnös;”

Lk 10,25: „Ekkor előállt egy törvénytudó, hogy megkísértse őt, és ezt kérdezte: „Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”

Lk 11,53k.: „Amikor kiment onnan, az írástudók és a farizeusok hevesen támadni és mindenféléről faggatni kezdték őt, / és csak azt lesték, hogy beszédében valamin rajtakaphassák.”

2./ Egyáltalán nem volt képes felegyenesedni.

Lk 13,11: „Íme, volt ott egy asszony, akiben betegség lelke lakott tizennyolc éve, és annyira meggörnyedt, hogy egyáltalán nem volt képes felegyenesedni;”

Zsolt 22,7-12.20-25: „De én féreg vagyok, nem ember, gyaláznak az emberek, és megvet a nép. / Zúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyeszti, fejüket csóválják: / Az ÚRra bízta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg, hiszen kedvelte! / Te hoztál ki engem anyám méhéből, biztonságba helyeztél anyám emlőin. / Már anyám ölében is rád voltam utalva, anyám méhében is te voltál Istenem. / Ne légy tőlem távol, mert közel van a baj, és nincs, aki segítsen!.../ Ó, URam, ne légy távol, erősségem, siess segítségemre! / Ments meg engem a fegyvertől, életemet a kutyák hatalmából! / Szabadíts meg az oroszlán szájából, és a bivalyok szarvai közül, engem, nyomorultat! / Hirdetem nevedet testvéreimnek, dicsérlek a gyülekezetben. / Kik az URat félték, dicsérjétek őt, Jákób utódai, mind dicsőítsétek őt! Rettegjete tőle Izráel utódai mind! / Mert nem veti meg, és nem utálja a nyomorult nyomorúságát, nem rejti el orcáját előle, segélykiáltását meghallgatja;”

Zsolt 69,1-5.9.14-19: „A karmesternek: A „Liliomok” kezdetű ének dallamára. Dávidé. / Segíts meg, Istenem, mert nyakamig érnek a vizek! / Feneketlen iszapba süllyedtem, nincs hol megállnom. Örvénylő vizekbe estem, elsodort az ár. / Belefáradtam a kiáltozásba, kiszáradt a torkom, szemem elhomályosodott, míg Istenemre vártam. / Hajam szálainál is többen vannak, akik ok nélkül gyűlölnek. Sok hazug ellenségem akar elnémítani engem. Azt kell visszaadnom, amit nem raboltam.../ Idegenné lettem testvéreim számára, anyám fiai sem ismernek rám.../ De én hozzád imádkozom, URam, a kegyelem idején, Istenem. Nagy szeretettel hallgass meg, hűségesen segíts meg! / Húzz ki a sárból, hogy el ne süllyedjek, hadd meneküljek meg gyűlölőimtől, az örvénylő vizekből! / Ne sodorhasson el a víz árja, ne nyelhessen el a mélység, ne záruljon be fölöttem a kút szája! / Hallgass meg, URam, jóságos szeretettel, nagy irgalmaddal fordulj hozzám! / Ne rejtse el orcádat szolgálád elől! Bajban vagyok, siess, hallgass meg! / Jöjj hozzám, és válts meg engem, ments meg ellenségeimtől!”

Azt olvassuk erről az asszonyról, hogy benne: „*betegség lelke lakott tizennyolc éve, és annyira meggörnyedt, hogy egyáltalán nem volt képes felegyenesedni.*”

Ismerjük-e mi is ezt a görnyedt léte? Valaki egy súlyos, tragikus esemény után nem tud többé talpra állni. Más meg annyira megviseltek gyermekkori súlyosan tapasztalatai, hogy hiányos önbecsülése és sokféle szenvedés miatt szenved. Gyakran kárt okoznak a másokkal való kapcsolatok is.

Ilyen magukba roskadt emberek mondják: „Tegnap levertség gyötört.” „Többnyire nem vesznek rólam tudomást vagy keményen bánnak velem.” „A testvéreimet többre tartják a szüleim.” „Nem tudom kibontakoztatni Istentől kapott képességeimet.” Mások úgy érzik, nincsenek egy szemmagasságban a többiekkel. Beszükült a látóköruk, és inkább a köldöküket nézik, mint azt, hogy milyen lehetőségek várnak rájuk az életben.

Milyen gyakran kételkedés és kísértés kínozza ezeket az embereket, ahogy ezt az összegörnyedt asszonyt is! Milyen gyakran előfordulhat, hogy olyanok életfeltételeik és életvitelük, mint egy örvény, ami könyörtelenül von maga után, vagy egy vihar, ami hatalmának tehetetlenül ki vannak szolgáltatva, és amiből nem tudnak kikeveredni. Milyen gyakran kiálthatnak Istenhez és változásért esedeznek!

Egyik énekben arról van szó: „Te vagy a szem a viharban.” Minden vihar közepében vagy egy hely, *ahol teljes csend van*. Így szeretne Jézus korlátozott létünk és fájdalmunk legmélyebb belsejében helyet foglalni és lecsillapítani bennünket. „*Megnyugvást találtok lelketeknek*” (Mt 11,29). (Vö. Mt 11,28; Mt 14,27; Zsolt 55,19; 2Móz 33,14.21.¹)

3./ Jézus irgalommal tekintett rá.

Lk 13,13.16: „*És rátette a kezét, mire ő nyomban felegyenesedett, és dicsőítette az Istent.../ Hát Ábrahámnak ezt a leányát, akit tizennyolc éve megkötözött a Sátán, nem kellett-e feloldani ebből a kötelékből szombaton?*”

¹ Mt 11,28: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek;*”

Mt 14,27: „*De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: „Bízzatok, én vagyok, ne féljetek!”;*

Zsolt 55,19: „*Megszabadít engem támadóimtól, hogy békességem legyen, bár sokan vannak ellenem;*”

2Móz 33,14.21: „*Az ÚR így felelt: Megnyugtat téged, ha az orcám megy veletek?.../ És ezt mondta az ÚR: Van itt hely nálam, állj a kősziklára!*”

Úgy tűnik, hirtelen fedezte fel Jézus az asszonyt a zsinagógában. Magához hívatta, hogy rátegye a kezét. Meggörnyedt állapota miatt az asszony távolról nem érzékelhette igazán Jézust, aki irgalommal tele tekintett rá.

Egészen a legkisebbekig ismeri övéi nyomorúságait, szívük legmélyebb zugában lévő terheit is. Egyenesen arra a pontra mutat, ami a leginkább érinti az asszonyt, akinek nincs mersze ahhoz, hogy gyógyulását kérje; de az Úr megkönyörül rajta.

Első lépésben kiszabadítja az asszonyt a Sátán uralma alól. Ezt a cselekedetet úgy kell elképzelnünk, mint egy fogoly kiszabadítását, vagy egy elképzelhetetlenül nagy (kölcson) visszafizetési kötelezettség alóli mentesítést (vö.: Mt 18,29¹).

A teológus Luther Márton beszélt a „homo incurvus in se ipsum”-ról². Az ilyen ember magára van utalva, elfogult és öntelt – elidegenült Istentől és felebarátjától. Ezt írja róla (a szöveg alkalmas csendes önvizsgálatra): „Természetünk az első bűn terhe következtében olyan mélységesen deformálódott, hogy nem képes megragadni és élvezni Isten legkiválóbb ajándékait sem. Sőt, Istent is csak arra használja fel, hogy azon ajándékokat óhajtsa, sőt azt sem veszi észre, hogy azokat Isten ellenére, tőle elfordulva és balga módon csak a maga javára kívánja fordítani” (vö. Jak 4,1-4³).

Jézus legelőször feloldja az asszonyt megkötöttségéből, és megbocsátja a bűnét (vö. Lk 5,17-26⁴). Belsőleg felszabadult élete lehet a továbbiakban – felszabadítva attól, hogy

¹ Mt 18,29: „Szolgatársa ekkor leborult előtte, és így kérlelte: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked.”

² = magába roskadó ember

³ Jak 4,1-4: „Honnan vannak viszályok és harcok közöttetek? Nem a tagjaitokban dúló önző kívánságok okozzák-e ezeket? / Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok. Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. / Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékoználni. / Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel? Ha tehát valaki a világgal barátságot köt, ellenségévé válik az Istennek.”

⁴ Lk 5,17-26: „Amikor az egyik napon tanított, és ott ültek a farizeusok és törvénytudók, akik Galilea és Júdea különböző falvaiból, továbbá Jeruzsálemből jöttek, az Úr ereje gyógyításra indította őt. / És íme, férfiak ágyon hoztak egy béna embert, és igyekeztek bevinni és letenni eléje. / Mivel a sokaság miatt nem találták módját, hogyan vigyék be, felmentek a háztetőre, és a cseréptetőn át eresztették le ágyastól Jézus elé a középre. / Ő pedig látva hitüket, így szólt: „Ember, megbocsáttattam a te bűneid.” / Erre az írástudók és a farizeusok elkezdtek tanakodni: „Kicsoda ez, aki így káromolja az Istent? Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?” / Jézus átlátta gondolataikat, és így válaszolt nekik: „Miről tanakodtok szívetekben? / Mi könnyebb: ezt mondani: Megbocsáttattam a te bűneid, - vagy pedig ezt mondani: Kelj fel és járj? / Azért pedig, hogy megtudjátok: van hatalma az Emberfiának bűnöket megbocsátani a földön: Neked mondom, - így szólt a bénához, - kelj fel, vedd az ágyadat, és menj haza!” / Ez pedig szemük láttára azonnal felkelt;

tekintetét magára, bűnére és problémáira irányítsa; felszabadulva Isten és felebarátai iránti szeretetre. (Vö. Jn 8,36; Gal 5,13a; 2Kor 3,17.¹).

4./ Jézus rátette a kezét.

Lk 13,13: „*És rátette a kezét, mire ő nyomban felegyenesedett, és dicsőítette az Istent;*”

Zsid 12,1-2: „*Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyük le minden ránk nehezedő terhet, és a bennünket megkörményező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. / Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázattal nem törődve - vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült.*”

Második lépésként: Jézus újra helyreállítja a meggörnyedt asszony egészségét: Rátette a kezét (vö. Mk 5,23; 7,32²), és az asszony abban a pillanatban felegyenesedett.

Johann Albrecht Bengel, a sváb teológus írta: „Hogy a lefelé való meggörbülés egyúttal a testtartást is kifejezésre juttatja, amibe a Gonosz akar minket helyezni, hogyan tekinthessünk fel többé a mennybe. Az asszony most csupán testileg felegyenesedett ember. A felfelé irányuló tekintet a Jézusra való közvetlen rátekintés által lehetséges ismét.”

fogta ágyát, amelyen feküdt, és Istent dicsőítve hazament. Ámulat fogta el mindnyájukat, és dicsőítették az Istent, megteltek félelemmel, és ezt mondták: „Hihetetlen dolgokat láttunk ma!”

Lk. 5,26: „*Ámulat fogta el mindnyájukat, és dicsőítették az Istent, megteltek félelemmel, és ezt mondták: „Hihetetlen dolgokat láttunk ma!”*”

¹ Jn 8,36: „*Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek;*”

Gal 5,13a: „*Mert ti testvéreim, szabadságra vagytok elhíva;*”

2Kor 3,17: „*Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lélek, ott a szabadság.*”

² Mk 5,23: „*És esedezve kérte: „Kislányom halálán van, jöjj, tedd rá a kezed, hogy meggyógyuljon, és életben maradjon;*”

Mk 7,32: „*Ekkor egy dadogó süketet vittek hozzá, és kérték, hogy tegye rá a kezét.*”

Az asszony olyan Úrnak ismerte meg Jézust, aki hatalmat kapott Atyjától a test és lélek felett (vö. Lk 8,43-48; Lk 9,11-19.¹) Az asszony Isten magasztalása – ami a menny felé irányul – a legjobb bizonyíték erre, hogy Isten áll Jézus ezen csodatétele mögött.”

Hans és Sophie Scholl szülei ilyen kincset adtak gyermekeiknek életútjukra: „Egyenes derékkal éljétek az életet.” Ezt szokatlan módon valósították meg: A testvérek egyetemistákként elkötelezték magukat a „a fehér rózsa” müncheni ellenállási mozgalomban a nemzeti szocialista diktatúrával szemben. Hitükből fakadt ez a bizonyosság, és ez adott nekik erőt annak ellenére is, hogy az általuk képviselt ügy elbukott, hogy kiálljanak érte halálukig.

Kivégzésük napján (1943. február 22.) még egyszer úrvacsoráztak a börtön lelkipáterjének segítségével. Mély benyomást tett a börtöntisztviselőre méltóságuk és nyugaltságuk.

Hans Scholl ezt írta szüleinek búcsúlevelében: „Teljesen erős és nyugodt vagyok ...”

Fegyver- és elítélt társuknak, Christopp Probstnak, akivel közvetlenül haláluk előtt találkoztak, ezt mondták a Scholl testvérek: „Néhány perc múlva ismét találkozunk az örökkévalóságban.”

¹ Lk 8,43-48: „Ekkor egy asszony, aki tizenkét éve vérfolyásos volt (és minden vagyonát az orvosokra költötte), de senki sem tudta meggyógyítani, / odament, hozzáférkőzve megérintette a ruhája szegélyét, és azonnal elállt a vérfolyása. / Jézus ekkor ezt kérdezte: „Ki érintett engem?” Amikor mindnyájan tagadták, Péter így válaszolt: „Mester, a sokaság szorongat és tolong körülöttem!” / De Jézus ezt mondta: „Valaki érintett engem, mert észrevettem, hogy erő áradt ki belőlem.” / Mikor az asszony látta, hogy nem maradhat észrevétlen, remegve előjött, eléje borult, és elbeszélte az egész nép előtt, hogy miért érintette meg őt, és hogy miként gyógyult meg azonnal. / Jézus pedig ezt mondta neki: „Leányom, hited megtartott téged, menj el békességgel!”

Lk 9,11-19: „De amikor a sokaság észrevette, utánament. Jézus örömmel fogadta őket; beszélt nekik az Isten országáról, és a gyógyulásra szorulókat meggyógyította. / Amikor a nap már hanyatlani kezdett, a tizenkettő odament hozzá, és ezt mondta neki: „Bocsásd el a sokaságot, hadd menjenek el a környező falvakba és településekre, hogy ott megszálljanak, és élelmet szerezzenek, mert itt lakatlan helyen vagyunk”. / Ő azonban ezt mondta nekik: „Ti adjatok nekik enni!” Ők így válaszoltak: „Nincs nálunk több, mint öt kenyér és két hal, hacsak el nem megyünk, és nem veszünk eledelt ennek az egész sokaságnak”. / Ugyanis mintegy ötezer férfi volt ott. Jézus erre így szólt tanítványaihoz: „Ültessétek le őket csoportokba ötvenenként!” / Így tettek, és leültették valamennyit. / Ő pedig vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égbe, megáldotta, megtörte, és a tanítványoknak adta, hogy tegyék a sokaság elé. / Ettek és jóllaktak mindnyájan; azután összeszedték a megmaradt darabokat, tizenkét kosárral. / Történt, hogy amikor egyszer magában imádkozott, és csak a tanítványok voltak vele, megkérdezte tőlük: „Kinek mond engem a sokaság?” / Ők így válaszoltak: „Keresztelő Jánosnak, de némelyek Illésnek; némelyek pedig azt mondják, hogy a régiek közül támadt fel valamelyik próféta.”

5./ Az asszony dicsőítette Istent.

Lk 13,13b-4: „... dicsőítette az Istent. / A zsinagógai előljáró azonban megharagudott, hogy szombaton gyógyított Jézus, és így szólt a sokasághoz: „Hat nap van, amelyen munkálkodni kell; azokon jöjjetek gyógyíttatni magatokat, ne pedig szombaton!?”

Zsolt 22,23-26: „Hirdetem nevedet testvéreimnek, dicsérlek a gyülekezetben. / Kik az URat félték, dicsérjétek őt, Jákób utódai, mind dicsőítsétek őt! Rettegjete tőle Izráel utódai mind! / Mert nem veti meg, és nem utálja a nyomorult nyomorúságát, nem rejti el orcáját előle, segélykiáltását meghallgatja. / Rólad szól dicséretem a nagy gyülekezetben, teljesítem fogadalmaimat az istenfélők előtt;”

Zsolt 69,31: „Isten nevét dicsérem énekkel, magasztalom hálaadással.”

Az asszony legelső tette gyógyulása után: Isten dicsőítése. Mit teszünk mi legelőször egy sikeres vizsga, eredményes műtét, jól megvalósított projekt, egy nehéz beszélgetés után...? Szakítunk-e időt arra, hogy szünetet tartsunk és hálaadással s imádással Őrá tekintsünk, aki mindenek mögött áll, aki életünket képezi? Őrá, aki örködik felettünk, aki vezet minket, igével és sikerrel ajándékoz meg? (Vö. Zsolt 59,17k.; Zsolt 35,9k.; Lk 15,3-7.¹).

A textusunk szerinti asszonyt Jézus felszabadította minden más mellett új, életének értelmet adó tevékenységre: Isten magasztalására.

¹ Zsolt 59,17k.: „Én pedig hatalmadról énekelek, magasztalom minden reggel hűségedet. Mert erős váram vagy, menedékem, mikor bajba jutok. / Te vagy az én erőm, rólad zeng énekem. Erős váram az Isten, az én hűséges Istenem!”

Zsolt 35,9k.: „Én pedig ujjongok az ÚRnak, és örvendezek szabadításának. / Minden porcikám ezt mondja: Ki volna hozzád fogható, URam? Mert megmented a nyomorultat az erőszakostól, a nyomorultat és szegényt a fosztogatótól;”

Lk 15,3-7: „Ő erre ezt a példázatot mondta nekik: / „Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja? / És ha megtalálta, felveszi a vállára örömeiben, / hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, majd így szól hozzájuk: Örüljetek velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat. / Mondom nektek, hogy ugyanígy nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre.”

Kirívóbb nem is lehetne az ellentét: ugyanabban a helyiségben imádják Istent, ahol egyidejűleg ingerültség hatalmasodik el a zsinagógai előljárón azért, mivel a gyógyítás a nyugalom napján ment végbe. Hivatás szombaton történő gyakorlása – ebben az esetben az orvosé – tilos volt a törvény farizeusi végrehajtási utasítása szerint.

A zsinagógai előljáró vádjával nem közvetlenül Jézushoz fordul. Inkább távolságtartó és elkülönül tőle annak a tudatában, mivel Jézus az istentiszteletet vezető nézete szerint az ő zsinagógájában nem tartja be a törvényt.

A zsinagóga vezetője szerint a legfontosabb „kegyesnek” látszani az emberek előtt, és a magatartással mély benyomást tenni Istenre. Szeretne igaz lenni Isten előtt és nem akarja, hogy perelhessék.

Mégis, hol van akkor lehetőség a szeretet gyakorlására? (Vö. Mik 6,8¹).

Gondolkodjunk el azon: „Mi fontosabb nekünk, hogy minden a mi – talán „kegyes” – tervünk és elképzelésünk szerint történjen, vagy hogy felhasználjuk a helyzetet arra, hogy odaforduljunk a másik emberhez, figyeljünk egymásra, és így járuljunk hozzá a másik üdvösségéhez és jólétéhez?

Fontosabbak-e megszokott gondolataim, mint hogy Jézussal való új kezdeményezésekre vállalkozzam?

6./ Az istentisztelet megzavarása.

Lk 13,14b-15: „Így szólt a sokasághoz: „Hat nap van, amelyen munkálkodni kell; azokon jöjjetek gyógyíttatni magatokat, ne pedig szombaton!” / Az Úr így válaszolt neki: „Képmutatók, vajon szombaton nem oldja-e el mindegyikőtök a maga ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem vezeti-e ki itatni?”

A zsinagógai előljáró az istentiszteleten jelen lévők előtti érvelésekor a tízparancsolatra hivatkozik, amit két helyen is rögzítettek a tórában (2Móz 20,8-11; 5Móz 5,12-15.²)

¹ Mik 6,8: „Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az ÚR! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben.”

² 2Móz 20,8-11: „Emlékezzél meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt! / Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat! / De a hetedik nap a te Istenednek, az ÚRnak nyugalomnapja. Semmiféle

A szombat törvény hat munkanapra utal. Miért kell akkor szombaton dolgozni, holott a törvény ezt kifejezetten megtiltja. Felszínesen úgy tűnik, igaza van. Mégis: munkának számítanak a csodák? Megerőltető egy ember meggyógyítani?

Elszomorító, hogy az előljáró egy pillantást se vet az Istentől való csodára. Ehelyett a parancsolatokat mormolja magában, és az állítólagos vétségre szemrehányásra való okot talál Jézus ellen. Valószínű, hogy a parancsolatok betartására való kívánsága haragjával keveredik az istentisztelet folyamatának megzavarása miatt, és a hallatlan, igen, látszólagos istenkáromlás miatt (Vö. Lk 5,21; Ján 9,16; Mt 26,63b-66.¹)

Mégis volt olyan munka, amit engedélyeztek szombaton is. Megengedték például, hogy szombaton a templomi istentiszteletet minden részletével együtt, és a körülmetélés is engedélyezett volt (4Móz 28,9k.; Mt 12,5; Ján 2,22k.²) Ezt anélkül végezték rendszeresen a

munkát ne végezz azon, se te, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálód, se állatod, se a kapuidon belül tartózkodó jövevény. / Mert hat nap alatt alkotta meg az ÚR az eget, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megpihent. Azért megáldotta és megszentelte az ÚR a nyugalom napját;

5Móz 5,12-15: „Tartsd meg a nyugalom napját, és szenteld meg azt, ahogyan megparancsolta neked Istened, az ÚR. / Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat! / De a hetedik nap a te Istenednek, az ÚRnak a nyugalomnapja. Semmiféle munkát ne végezz azon, se te, se fiad, se lányod, se szolgád, se szolgálód, se ökröd, se szamarad és semmiféle állatod, se a kapuidon belül tartózkodó jövevény. Hadd pihenjen szolgád és szolgálód hozzád hasonlóan! / Emlékezzél arra, hogy szolga voltál Egyiptomban, de kihozott onnan Istened, az ÚR, erős kézzel és kinyújtott karral. Ezért parancsolta neked Istened, az ÚR, hogy tartsd meg a nyugalom napját.”

¹ Lk 5,21: „Erre az írástudók és a farizeusok elkezdtek tanakodni: „Kicsoda ez, aki így káromolja az Istent? Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?;”

Ján 9,16: „Erre a farizeusok közül néhányan ezt mondták: „Nem Istentől való ez az ember, mert nem tartja meg a szombatot.” Mások így szóltak: „Hogyan tehetne bűnös ember ilyen jeleket?” És meg hasonlítás támadt közöttük;”

Mt 26,63b-66.: „A főpap ekkor azt mondta neki: „Az élő Istenre kényszerítelek, mondd meg nekünk, vajon te vagy-e a Krisztus, az Isten Fia!” / Jézus ekkor így felelt: „Te mondtad. Sőt azt mondom nektek: mostantól fogva meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőin.” / A főpap erre megszaggatta ruháját, és így szólt: „Istent káromolta. Mi szükségünk van még tanúkra? Íme, most hallottátok az istenkáromlást. / Mit gondoltok?” Azok így feleltek: „Méltó a halálra!””

² 4Móz 28,9k.: „A nyugalom napján két hibátlan egyesztendő bárányt mutass be, ahhoz ételáldozatul kéttized véka finomlisztet, olajjal gyúrva, meg a hozzá tartozó italáldozatot. / Ezt a nyugalomnap i é g ő á l d o z a t o t b e k e l l m u t a t n i m i n d e n n y u g a l o m n a p j á n a z á l l a n d ó é g ő á l d o z a t o n é s a h o z z á t a r t o z ó i t a l á l d o z a t o n k í v ü l ;”

Mt 12,5: „Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombaton a papok a templomban megszegik a szombatot, mégsem vétkeznek?;”

zsinagógai előjárók és a farizeusok, hogy aggódtak volna, vajon helyes-e ez Isten előtt? Mivel a vallási felelősség-hordozók saját törvényük mögé rejtőztek, hogy elhárítsák a szeretet kötelességeit, azt mondja nekik Jézus: „Képmutatók vagytok!”

Továbbá Jézus egy másik tevékenységre utal, amit szokás szerint szombaton is végeztek: ezen a napon is mindenki úgy gondoskodott az állatairól, ahogy kellett. Ha már most így gondját viselik a munka során alkalmazott állatoknak, mennyivel inkább törődni kell az ember meggyógyításával, ami segíti, sőt, megjobbítja az életet!

Egy másik esemény keretében megjegyezte Jézus: „Az ember pedig mennyivel többet ér a juhnál! Szabad tehát jól tenni szombaton!” (Mt 12,12). (Vö. Lk 14,5; Lk 12,24¹).

7./ Tanúsítsunk szeretetet mások iránt.

Lk 13,6: „Hát Ábrahámnak ezt a leányát, akit tizennyolc éve megkötözött a Sátán, nem kellett-e feloldani ebből a kötelékből szombaton?”;

2Kor 6,2: „Mert ő mondja: „A kegyelem idején meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!”

Újabb részletet tudunk meg az asszony betegségéről: Jézus a Sátánra vezeti vissza a súlyos testi fogyatékoságot (2Kor 12,7²). Egyetlen egy nap se teljen tovább a sátáni megkötözöttség okozta kínokkal. (Vö. Lk 8,29; Mk 9,20-22³)!

Ján 2,22k.: „Minthogy a körülmetélést Mózes rendelte el nektek - nem mintha Mózesről volna, hanem az atyáktól van -, és szombaton is körülmetéletek az embert. / Ha körülmetéletek az embert szombaton, hogy ne sértsék meg Mózes törvényét, akkor miért haragusztok énám, hogy egy embert teljesen meggyógyítottam szombaton?”

¹ Lk 14,5: „Hozzájuk pedig így szólt: „Vajon, ha közületek valakinek a fia, vagy ökre szombaton esik a kútba, nem húzza-e ki azonnal?”

Lk 12,24: „Nézzétek meg a hollókat: nem vetnek, nem is aratnak, nincsen kamrájuk, sem csűrük, Isten mégis eltartja őket. Mennyivel értékesebbek vagytok ti a madaraknál!”

² 2Kor 12,7: „Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam.”

Nem arról van szó, hogy még mindig nem jött el az ideje, hanem a legfőbb ideje annak, hogy újra érvényesüljön életünkben Isten dicsősége, amit a Sátán hatalma megsemmisített bennünk.

Az Emberfia jog és törvény fölött áll. Ő legteljesebb mértékben betöltötte a törvényt (vö. Mt 5,17k.; Lk 6,9.¹)

Jézus életével mutatta meg, mi ténylegesen emberséges és irgalmas, sőt azt is, hogyan kívánja kifejezésre juttatni Isten szeretetét.

Keresztényekként mi is vagyunk olyan helyzetekben, amikor elsősorban az érvényes, hogy merészen cselekedjünk és szeretetet tanúsítsunk mások iránt: egy ország kormányzata megtagadta, hogy védelmet nyújtson a szomszédos ország menekültjeinek.

Erre egyik keresztyén szervezet a határ régióban kiépített egy hálózatot és minden tőlük telhetőt megtették, hogy segítsenek a menekülteknek. Több menekültet segítő házban kaptak orvosi segítséget és ételt alultáplált, gyakran beteg emberek.

Sokan keresztyének lettek közülük a felebaráti szeretet megnyilvánulása nyomán. Többen teológiai képzésben is részt vettek, és néhányan misszionáriusokként tértek vissza hazájukba.

Milyen fontos megkedveltetni az emberekkel Isten szavát, mert ez az egyetlen lehetőség arra, hogy Üdvözítőjükként ismerhessék meg Jézust.

Egy másik segélyakcióban bajba jutott asszonyokat támogattak. A szervezet munkatársnői közösen tanulmányozták velük a Bibliát, és arra tanították őket, hogy lelkigondozva segítsenek más asszonyoknak.

Fontoljuk meg: hogyan tehetjük láthatóvá és érzékelhetővé életünkben Isten szeretetét és irgalmasságát mások számára?

„Uram, azt parancsoltad, hogy szeressük egymást,

³ Lk 8,29: „Jézus megparancsolta ugyanis a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki ebből az emberből. Mivel az régóta tartotta megszállva, láncokkal és bilincsekkel kötözték meg, úgy őrizték, de ő elszaggatta a köteléseket, a gonosz lélek meg a pusztába hajtotta;”

Mk 9,20-22: „Odavitték hozzá, és amikor meglátta őt a lélek, azonnal megrázta a fiút, úgyhogy az a földre esve fetrengett és tajtékzott. / Jézus megkérdezte a fiú apjától: „Mennyi ideje, hogy ő így van?” Mire ő ezt válaszolta: „Gyermekekora óta. / Sokszor vetette tűzbe is, meg vízbe is, hogy elpusztítsa, de ha valamit lehet tenned, szánj meg minket, és segíts rajtunk!”

¹ Mt 5,17k.: „Ekkor kérni kezdték Jézust, hogy távozzék el a határukból. / Amikor azután beszállt a hajóba, kérlette őt az előbb még megszállott ember, hogy mellette maradjon;”

Lk 6,9: „Jézus pedig így szólt hozzájuk: „Megkérdezem tőletek: szabad-e szombaton jól tenni, vagy rosszat tenni, életet menteni vagy kioltani?”

Elevenítsd meg kérünk a halott, tunya lelkeket!”

(Nikolaus Ludwig Graf von Zinzendorf). (Vö. Lk 10,30-37; Róm 13,8-10¹).

8./ Az örök szombat nyugalma.

Lk 13,16: *„Hát Ábrahámnak ezt a leányát, akit tizennyolc éve megkötözött a Sátán, nem kellett-e feloldani ebből a kötelékből szombaton?”;*

1Móz 2,1-3: *„Így készült el a menny és a föld és minden seregiük. / A hetedik napra elkészült Isten a maga munkájával, amelyet alkotott, és megpihent a hetedik napon egész alkotó munkája után. / Azután megáldotta és megszentelte Isten a hetedik napot, mivel azon pihent meg Isten egész teremő és alkotó munkája után.”*

Ennek az asszonynak a meggyógyítása Jézus számára nem a szombat megtörését, megszüntetését, sokkal inkább a szombat betöltését jelenti. Isten lehetővé akarja tenni nektek, akik Isten szövetséges népéhez tartoztok („Ábrahám leánya”), hogy Jézus megszabadítson benneteket: hogy teljes szívből magasztaljátok Istent.

A szombaton történt gyógyítás mély értelme, hogy ez az utalás az idők végén érvényesülő örök szombati nyugalmat ábrázolja. *„Mi, akik hiszünk, bemegyünk abba a nyugalomba”* (Zsid 4,3²).

¹ Lk 10,30-37: *„Történetesen egy pap ment azon az úton, de amikor meglátta, elkerülte. / Hasonlóképpen egy lévita is odaért arra a helyre, és amikor meglátta, ő is elkerülte. / Egy úton lévő samaritánus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta; / odament, olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat. Aztán feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és ápolta. / Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadónak, és azt mondta neki: Viselj rá gondot, és ha valamit még ráköltesz, amikor visszatérek, megadom neked. / Mit gondolsz, e három közül ki volt a felebarátja a rablók kezébe esett embernek?” / Ő így felelt: „Az, aki irgalmas volt hozzá.” Jézus erre ezt mondta neki: „Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj.”*

Róm 13,8-10: *„Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt. / Mert azt, hogy ne paráználkodj, ne ölj, ne lopj, ne kívánd, és minden más parancsolatot ez az ige foglalja össze: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” / A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A szeretet tehát a törvény betöltése.”*

² Zsid 4,1-11: *„Mivel még nem teljesedett be az ő nyugalma való bemenetel ígérete, gondosan ügyeljünk arra, hogy közülünk senki le ne maradjon erről. / Mert nekünk is hirdették az evangéliumot, mint azoknak is; de nekik nem használt a hirdetett ige, mivel nem párosult hittel azokban, akik hallgatták. / Mi, akik hiszünk, bemegyünk abba a nyugalomba, amint megmondotta: „Ezért megesküdtem haragomban, hogy*

Újra és újra értesülünk az evangéliumokban arról, hogy Jézus szombaton gyógyított; talán ez szándékosan történt a nyugalom napján, hogy utaljon vele Jézus az Istennel való nagyszerű jövőre. Ez gyakran vitához vezetett a farizeusokkal (vö. Mk 3,1-6; Lk 14,1-6; Jn 5,16.18; Jn 9,16.¹)

Gyakran segíthet nekünk, ha megkérdezzük: Hogy töltjük el a vasárnapot? Szívesen használjuk-e ezt a napot arra, hogy befejezzük azon feladatainkat, amiket a hét folyamán nem tudtunk elvégezni?

Talán nekünk is újra meg kellene tanulnunk Isten szavára, számunkra elkészített ajándékaira számítani: így istentiszteleten ünnepelni, közösséget ápolni az Urral és egymással. Fellelegezni, kipihenni magunkat, visszatekinteni az elmúlt hétre. Tudatosan szünetet tartani és hálát adni, örvendezni, megcsodálni Isten teremtetését. Valami szép dolgot tenni, amit már régen véghez akartunk vinni, de nem fordítottunk időt erre a tevékenységre, nem érvényesült kötelességtudatunk a tett véghezvitelére... és ösztönözzünk másokat is arra, hogy megünnepeljék „az Úr napját”.

nem mennek be az én nyugalom helyére”. Munkái készen voltak a világ teremtése óta, / és valahol így szól az Írás a hetedik napról: „És megnyugodott az Isten a hetedik napon minden alkotó munkája után.” / Itt viszont ezt mondja: „Nem mennek be az én nyugalom helyére.” / Mivel tehát még várható, hogy némelyek bemennek abba, és akiknek előbb hirdették az evangéliumot, nem mentek be engedetlenségük miatt, / egy napot ismét „mának” jelöl ki. Ekkor Dávid által annyi idő múlva így szól, ahogyan előbb mondtuk: „Ma, ha az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!” / Mert ha Józsue bevitte volna őket a nyugalom helyére, nem szólna azután egy másik napról. / A szombati nyugalom tehát még ezután vár az Isten népére. / Aki ugyanis bement az Isten nyugalomába, maga is megnyugodott a munkáitól, mint Isten is a magáétól. / Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy senki el ne essék az ehhez hasonló engedetlenség következtében.”

¹ Mk 3,1-6: „Ezután ismét a zsinagógába ment. Volt ott egy sorvadt kezű ember; / figyelték Jézust: vajon meggyógyítja-e szombaton, hogy vádat emelhessenek ellene. / Ekkor ezt mondta a sorvadt kezű embernek: „Állj ki középre!” / Hozzájuk pedig így szólt: „Szabad-e szombaton jól tenni, vagy rosszat tenni, életet megmenteni, vagy kioltani?” De azok hallgattak. / Ekkor haragosan végignézt rajtuk, és sajnálta őket szívük keménysége miatt; majd így szólt ahhoz az emberhez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Erre az kinyújtotta, és meggyógyult a keze. / A farizeusok pedig kimenve, a Heródes-pártiakkal együtt azonnal arról tanácskoztak, hogyan végezzenek vele;”

Lk 14,1-6: „Amikor egyszer szombaton bement a farizeusok egyik vezetőjének a házába ebédelni, azok figyelték őt. / Íme, ott egy vízkóros ember került elébe. / Ekkor Jézus megkérdezte a törvénytudóktól és a farizeusoktól: „Szabad-e szombaton gyógyítani vagy nem?” / De ők hallgattak. Erre kézenfogta a beteget, meggyógyította és elbocsátotta. / Hozzájuk pedig így szólt: „Vajon, ha közületek valakinek a fia, vagy ökre szombaton esik a kútba, nem húzza-e ki azonnal?” / Nem tudtak erre mit felelni;”

Jn 5,16.18: „A zsidók ezért üldözni kezdték Jézust, mert szombaton tette ezt.../ Ezért azután a zsidók még inkább meg akarták ölni, mert nemcsak megtörte a szombatot, hanem saját Atyjának is nevezte Istent, és így egyenlővé tette magát az Istennel;”

Jn 9,16: „Erre a farizeusok közül néhányan ezt mondták: „Nem Istentől való ez az ember, mert nem tartja meg a szombatot.” Mások így szóltak: „Hogyan tehetne bűnös ember ilyen jeleket?” És meghasonlás támadt közöttük.”

Így egészen megújult nyugalommal, higgadtsággal tapasztalhatjuk meg Isten beszédét, és azt, hogy Isten elfogadta és szereti életünket, és megfigyelhetjük, hogy ez a tapasztalat hatással van az új hétre vonatkozó terveinkre és igényekre vonatkozóan is. „Ha a nyugalom napját gyönyörűségnek hívod, az ÚR szent napját dicsőségesnek, és azzal dicsőíted, hogy abbahagyod munkáidat, nem keresed kedvteléseidet, és nem tárgyalasz ügyeidről. / akkor gyönyörködni fogsz az Úrban” (Ézs 58,13k.).

9./ Kétféle reakció.

Lk 13,13b. 17: „Nyomban felegyenesedett, és dicsőítette az Istent.../ Amikor ezt mondta, ellenfelei mindnyájan megszégyenültek, de az egész sokaság örült mindazoknak a csodáknak, amelyeket ő vitt véghez;”

Róm 14,17: „Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm.”

A Jézus és a zsinagógai előjáró közti vitára való reakció kettős:

Mindenekelőtt megtapasztaljuk: „Ellenfelei mindnyájan megszégyenültek.” Ez kellemetlen helyzet – mindenekelőtt a zsinagógai előjárónak.

Az idők végén is lesz egy nagy és végérvényes megszégyenülés. Mindnyájan, akik nem hittek Jézusban, mint Megváltójukban, és ehelyett bálványokat imádtak, „szégyent vallanak és gyalázatba esnek, mindnyájan gyalázatra jutnak a bálványkészítők” (Ézs 45,16). (Vö. Ézs 41,11k.; Ézs 45,24b.; Tit 2,8; Mt 25,41-46.¹)

¹ Ézs 41,11k.: „Megszégyenülnek és gyalázatba esnek mindazok, akik gyűlölnek téged. Semmivé lesznek, elpusztulnak, akik veled perbe szállnak. / Keresed, és nem találod azokat, akik téged támadnak. Megsemmisülnek teljesen, akik ellened harcolnak;”

Ézs 45,24b.: „Megszégyenülve mennek hozzá mind, akik gyűlölték őt;”

Tit 2,8: „Beszéded legyen feddhetetlen és egészséges, hogy megszégyenüljön az ellenfél, mivel semmi rosszat sem tud mondani rólunk;”

Mt 25,41-46: „Akkor szól a bal keze felől állókhöz is: Menjetek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre. / Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, / jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattatok meg. / Akkor ezek is így válaszolnak neki: Uram, mikor láttunk téged

Más részről meg arról van szó: „Az egész sokaság örült mindazoknak a csodáknak, amelyeket ő vitt véghez;” Ujjongtak az emberek, kifejezték tetszésnyilvánulásukat Jézus csodatetteiért.

Minden egyes emberhez szól a kérdés: Talpnyaló néző maradok vagy valóban Jézussal akarok élni?

A meggyógyított asszony teljesen Jézusra bízta magát és magasztalta Istent. Lehullottak róla a terhek, Isten felegyenesítette. Most már ő is odafordulhatott másokhoz, és beszélhetett nekik az Isten Fia által történő megváltásról.

Ha engedem, hogy megszabadítson Jézus bűneimtől, és szívből követem őt, akkor rám is érvényes: „Fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet féltitek, és sugarai gyógyulást hoznak” (Mal 3,20). (Vö. Ézs 45,17.22-24a.25; Lk 2,10k.; Mt 25,34.¹)

Milyen sok okunk van arra, hogy örvendezzünk Isten üdvösségének! „Annak örüljete, hogy a nevetek fel van írva a mennyben” (Lk 10,20b.)

Lukács evangélistánál tipikus, hogy evangéliumában hangsúlyozottan úgy beszél Jézusról, aki megörvendezteti az ember szívét, „Isten örömet” hirdeti, és Isten országát hozza közénk. Isten országa az öröm országa.

éhezni vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennek, betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked? / Akkor így felel nekik: Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg.”

¹ Ézs 45,17.22-24a.25: „*Izráelt megszabadítja az ÚR örökké tartó szabadságra. Nem ér benneteket szegény és gyalázat soha, soha többé.../ Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincs más! / Magamra esküdtem, igazság jött ki számon, szavam megmásíthatatlan.../ Az ÚR által boldogul, vele dicsekszik Izráel minden utóda.”*

Lk 2,10k.: „*Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: / Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában;”*

Mt 25,34: „*Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.”*

32./ AZ IMÁDSÁG – MINT EGÉSZ ÉLETEN ÁT TARTÓ GYAKORLÓPÁLYA –

EIN LEBENSLAGES ÜBUNGSFEND – DAS GEBET

Zeit mit Gott

Diakonissenmutterhaus Aidlingen - BLZ Januar 2002

<http://www.bibel.com/BLZ/index-25.html>

a./ Uram, taníts minket imádkozni!

Lk 11,1: „Történt egyszer, hogy valahol imádkozott, és mikor befejezte, így szólt hozzá egyik tanítványa: „Uram, taníts minket imádkozni, mint ahogy János is tanította a tanítványait.”

Zsolt 65,3: „Te hallgatod meg az imádságot, hozzád fordul minden ember.”

A technikai haladásra és korunk sok változására tekintettel újra és újra előfordul, hogy azt mondják: sohasem fejezzük be a tanulást. Igen, folyamatosan tanulnunk kell, ha tartani akarjuk a vonalat. Nekünk, keresztyéneknek is gyakorlóterünk, és ne mindegy, hogy vállaljuk-e a küzdelmet vagy túltekintünk rajta (Zsid 4,1k.; 1Kor 9,24.¹)

Foglalkozunk néhány gyakorlópályával, különösen is imaéletünkre vonatkozóan.

Az imádkozás Isten gyermekei ismertetőjele. Akár az Ótestamentumot, akár az Újtestamentumot olvassuk, találkozunk olyan személyekkel, akik imádkoznak. Tanuljunk tőlük, mert igencsak tanulásra szorulunk különösen is az imádságra tekintettel.

¹ Zsid 4,1k.: „Mivel még nem teljesedett be az ő nyugalmaiba való bemenetel ígérete, gondosan ügyeljünk arra, hogy közülünk senki le ne maradjon erről./ Mert nekünk is hirdették az evangéliumot, mint azoknak is; de nekik nem használt a hirdetett ige, mivel nem párosult hittel azokban, akik hallgatták;”

1Kor 9,24: „Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.”

„Uram, taníts minket imádkozni!” Először a tanítványoknak ezt a rövid kérést sajátítsuk el. „Az imaszolgálat Jézus gyülekezete és minden egyes keresztyén legfontosabb hivatása és előjoga” (G. Meier).

Az imádkozó bízik Isten szeretetében, és számol az Úr korlátlan hatalmával. (Vö. Zsolt 115,3; Ef 3,20k.; 1Jn 5,14k.¹)

A Bibliában különböző imádkozókkal találkozunk, olyanokkal, akik egészen egyszerűen adnak hálát Istennek, és másokkal, akik egész életük folyamán Isten hatalma alatt állnak. Felfedezünk olyan imádkozókat, akik győzelemért imádkoznak harci helyzetekben, másokat, akik kudarok után bűnbánati imádságot mondanak. Olyan imádkozó is található, aki szent elégedetlenségét fejezi ki imádságában Isten előtt. Vannak olyan imák, amiket haláluk óráján mondanak el az imádkozók, vagy olvasható a hívők közös imádsága is.

Az ima nagyszerű segítség az Isten követése útján. Nem tudjuk milyen helyzetekbe kerülünk, de imádkozva akarjuk ezeket megélni. A zsoltáros vallja: „De én imádkozom” (Zsolt 109,4). (Vö. Zsolt 138,3; Jer 29,13-14a; Jn 16,23k.²).

b./ Kérni és elfogadni.

Mt 7,7-11: „Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek. / Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik. / Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, / vagy ha halat kér, kígyót ad

¹ Zsolt 115,3: „A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart!;”

Ef 3,20k.: „Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: / azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen;”

1Jn 5,14k.: „Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket. / Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kértünk tőle.”

² Zsolt 138,3: „Énekelni fogok az ÚR útjairól, mert nagy az ÚR dicsősége;”

Jer 29,13-14a: „Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám. / Megtaláltok engem - így szól az ÚR -, jóra fordítom sorsotokat, összegyűjtelek benneteket minden nép közül és minden helyről, ahová szétszórtalak - így szól az ÚR;”

Jn 16,23k.: „És azon a napon nem kérdeztek éntőlem semmit.” „Bizony, bizony, mondom néktek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. / Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjete és megkapjátok, hogy örömetök teljes legyen.”

neki? / Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?;"

Jn 14,23: „Jézus így válaszolt: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítenk magunknak nála;”

Jn 15,7: „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.”

Az imádság Istentől adott eszköz arra, hogy elfogadjunk tőle valamit. „Kérjétek, és adatik nektek... / Mert aki kér, mind kap...” (Mt 7,7k.) Válasz ez arra a kérdésre, hogy miért gyötrődnek olyan gyakran keresztyéneket hiányosságok és erőtlenségek miatt. Jakab írja: „Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek” (Jak 4,2).

Miért van az, hogy kevés Isten szerinti változást állapítok meg önmagam vonatkozásában? Miért nem vagyok hajlamos az Úrhoz alkalmazkodni, de hajlok tévtanításokra és hitetlenségre? Hogy mindig sötétben látom a dolgokat, és nem vagyok merész Isten vonatkozásában?

Nem egyszerűen arról van-e szó: hiányzik az imádság? „Ha ezt mondod: Járuljatok színem elé! - szívem így válaszol: Színed elé járulok, URam!” (Zsolt 27,8¹). (Vö. 2Móz 32,7-14; 1Móz 33,12-23; Jób 5,8k.; Zsolt 50,15.²)

¹ Zsolt 27,8: „Helyetted mondja a szívem: Az én orcámat keressétek! A te orcádat keresem, oh Uram!” (Károli fordítás.;

„Ha ezt mondod: Járuljatok színem elé! - szívem így válaszol: Színed elé járulok, URam! (A Magyar Biblia Tanács által készített fordítás.)

² 2Móz 32,7-14: „Ekkor így szólt az ÚR Mózeshez: Indulj, menj le, mert elromlott a néped, amelyet kihoztál Egyiptomból. / Hamar letértek arról az útról, amelyet megparancsoltam nekik. Borjúsobrot készítettek maguknak, az előtt borulnak le, annak áldoznak, és ezt mondják: Ez a te istened, Izráel, aki kihozott Egyiptom földjéről. / Még ezt is mondta az ÚR Mózesnek: Látom, hogy ez a nép kemény nyakú nép. / És most hagyd, hogy fellángoljon ellenük haragom és végezzek velük! De téged nagy néppé teszek. / Mózes azonban esedezett Istenéhez, az Úrhoz, és ezt mondta: Miért gerjedsz haragra, URam, néped ellen, amelyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál ki Egyiptomból? / Ne mondassák az egyiptomiak: Vesztükre vitte ki őket az Isten, megölte őket a hegyek között, és eltörölte őket a föld színéről. Múlják el izzó haragod, szánd meg népedet, és ne hozz rá bajt! / Emlékezz szolgálidra, Ábrahámra, Izsákra és Izráelre, akiknek önmagadra esküdtél, és ezt ígérted: Úgy megsokasítom utódaitokat, amennyi az égen a csillag, és örökké birtokukban lesz az az egész föld, amelyről azt mondtam, hogy utódaitoknak adom. / Az ÚR szájalomra indult, és nem hozta rá népére azt a bajt, amit mondott;”

Mielőbb eltávozott Jézus tanítványaitól, még hangsúlyozottan rámutatott az imádság fontosságára: „Bizony, bizony, mondom néktek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. / Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömötök teljes legyen” (Jn 16,23k.)

Pál sokat remélt az imádságtól, különösen is a közbenjáró imától, amiről ezt írta az Efézusi levélben: „Minden imádságokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért; / és énértem is, hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát, / amelynek követe vagyok a bilincsben is, hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogyan kell” (Ef 6,18-20).

Ha szenvedésben van részünk, különösen is szükségünk van Isten kegyelmére, hogy kitartsunk, mellette maradjunk az ő dicsőségére. Jó ilyenkor, ha újra és újra gyakoroljuk magunkat abban, hogy bizalommal és nem aggodalmaskodva imádkozzunk az Úrhoz. „Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok” (1Pét 1,5-7).

Az imádság segít, hogy békességre jussunk. (Vö. Zsolt 55,23; Fil 4,6k.¹)

2Móz 33,12-23: „Majd ezt mondta Mózes az ÚRnak: Lásd, te azt mondod nekem, hogy vezessem ezt a népet. De nem adtad tudtomra, kit küldesz velem. Pedig azt mondtad: Név szerint ismerlek téged, és megnyerted jóindulatomat. / Ha valóban megnyertem jóindulatodat, ismertesd meg velem a te utadat, hadd tudjam meg tőled, hogy megnyertem jóindulatodat. Nézd, ez a nép mégiscsak a te néped! / Az ÚR így felelt: Megnyugtató téged, ha az orcám megy veletek? / Mózes azt mondta: Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket! / Mi másból tudnánk meg, hogy én és a te néped megnyertük jóindulatodat, ha nem abból, hogy velünk jössz? Ez különböztet meg engem és a te népedet minden más néptől a föld színén. / Az ÚR így szólt Mózeshez: Megteszem ezt is, amiről beszéltél, mert megnyerted jóindulatomat, és név szerint ismerlek. / Mózes pedig ezt mondta: Mutasd meg nekem dicsőségedet! / Az ÚR így felelt: Elvonultatom előtted egész fenségemet, és kimondom előtted az ÚR nevét. Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok. / Orcámat azonban nem láthatod - mondta -, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon. / És ezt mondta az ÚR: Van itt hely nálam, állj a kősziklára! / És amikor elvonul dicsőségem, a kőszikla hasadékába állítalak, és kezemmel betakarlak, amíg elvonulok. / Azután elveszem kezemet, és megláthatsz hátulról, mert orcámat senki sem láthatja meg.”

Jób 5,8k.: „De én az Istenhez fordulok, Istenre bízom ügyemet, / aki hatalmas dolgokat művel, kikutathatatlanul, csodás dolgokat, megszámlálhatatlanul; „

Zsolt 50,15: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”

¹ Zsolt 55,23: „Vesd az ÚRra terhedet, és ő gondot visel rád! Nem engedi sohasem, hogy ingadozzon az igaz;”

Fil 4,6k.: „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; / és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”

1./ HÁLAADÓ IMÁDSÁG

Próbáld meg hálaadással!

Zsolt 28,7: „Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízok szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát;”

Ef 5,20: „Adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.”

Dávid sok zsoltárában található hálaadó imádság. Nem volt könnyű Dávid élete sem fiataalként, sem Izráel királyaként. Mi ösztönözte arra, hogy mégis hálát adjon? Tudta, hogy „az Úr ...nem hagyja el híveit” (Zsolt 37,28), és ezért adott gyakran hálát Istennek. „Hálát adok az Úrnak teljes szívemből, elbeszélem minden csodatettedet... Mert igazságot szolgáltatnál ügyemben” (Zsolt 9,2.5). (Vö. Zsolt 9,2-5; Zsolt 30,9-13¹).

Mit teszünk, ha rosszra fordulnak életkörülményeink? Nem tapasztaltuk-e már meg néhányszor nehéz időkben az Úr jelenlétét és csodálatos tetteit? „Ne feledd el, mennyi jót tett veled!” (Zsolt 103,2).

Nagyon fontos, hogy az erőtlenesség óráiban ne akadjunk el gyengeségünkben, sokkal inkább számoljunk Isten ígéreteivel és erejével, és valljuk mi, is mint Dávid: „Mindig benned reménykedem” (Zsolt 25,5).

Egy misszionárius – aki nehéz időket élt át és igen elbátortalanodott – néhány pihenőnapot töltött el egy vendégházban, ahol az egyik falon függött egy tábla ezzel a felirattal: „Próbáld meg hálaadással!” Ez döntő segítség lett számára. „Áldott az ÚR, mert

¹ Zsolt 9,2-5: „Hálát adok az Úrnak teljes szívemből, elbeszélem minden csodatettedet. / Örülök és vigadok neked, zengem nevedet, ó Felséges! / Mert meghátráltak ellenségeim, elbuktak, és semmivé lettek előtted. / Mert igazságot szolgáltatnál ügyemben, trónodra ültél mint igaz bíró.”
Zsolt 30,9-13: „Hozzád kiáltok, URam! Így esedezem az ÚRhoz: / Mit használ neked a vérem, ha leszállok a sírgödörbe? Hálát ad-e neked, aki porrá lett, hirdeti-e hűségedet? / Hallgass meg, URam, kegyelmesen, légy segítségemre, URam! / Gyászomat örömmé fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, és örömbé öltöztettél. / Ezért szüntelen zeng neked a szívem, örökké magasztallak, URam, Istenem!”

meghallgatta esedező hangomat. / Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízok szívem. Ő megsegített” (Zsolt 28,6k.). (Vö. Zsolt 52,11; 57,8-12; 92,2-6; 107,1.2.19-22.¹)

Dávid hálát adott Istennek az életéért is, amit mi olyan magától értetődőnek veszünk: „Magasztallak téged, mert félelmes és csodálatos vagy; csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt” (Zsolt 139,14). Sokan ismerik közülünk ezt az énekét: „El ne feledd: Napfényed ő teneked! Őt áldjad örökké! Ámen (264. ének, 5. vers. Református Énekeskönyv).

Nem lehetne-e ez a mai nap hálaadás napja? (Vö. Zsolt 100,1-5; Zsolt 106,1k.²).

A hála közel von Istenhez, a neheztelés elsodor tőle.

Zsolt 42,6.12: „Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért!... Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!;”

¹ Zsolt 52,11: „Hálát adok neked mindenkor, mert te munkálkods. Nevedben reménykedem, mert jó vagy híveidhez;”

Zsolt 57,8-12: „Kész a szívem, Istenem, kész a szívem arra, hogy énekeljek és zengedezzek! / Ébredj, lelkem, ébredj, lant és hárfa, hadd ébresszem a hajnalt! / Magasztallak, URam, a népek közt, zsoltárt zenek rólad a nemzetek közt, / mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig. / Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!;”

Zsolt 92,2-6: „Milyen jó hálát adni az ÚRnak, és zengeni neved dicséretét, ó Felséges, / hirdetni reggel szeretetedet, hűségedet minden éjjel / tízhúrú hangszeren és lanton, zengő hárfán! / Mert megörvendeztetettél tetteiddel, URam, kezéd alkotásainak ujjongok. / Mily nagyok alkotásaid, URam! Igen mélyek gondolataid!”

Zsolt 107,1.2.19-22: „Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! / Így szóljanak az ÚR megváltottai, akiket megváltott az ellenség kezéből,... De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és megszabadította őket szorult helyzetükből./ Elküldte igéjét, meggyógyította, és a sír mélyéről kimentette őket./ Adjatok most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, / mutassanak be hálaáldozatot, beszéljék el ujjongva tetteit!”

² Zsolt 100,1-5: „Hálaadó zsoltár. Ujjongjatok az ÚR előtt az egész földön! / Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé! / Tudjátok meg, hogy az ÚR az Isten! Ő alkotott minket, az övéi vagyunk: az ő népe és legelőjének nyája. / Menjetek be kapuin hálaénekekkel, udvaraiba dicsérettel! Adjatok hálát neki, áldjátok nevét! / Mert jó az ÚR, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre;”
Zsolt 106,1k.: „Dicsérjétek az URat! Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! / Ki tudná elmondani, milyen hatalmas az ÚR, ki beszélhetné el minden dicső tettét?”

Zsolt 43,4k.: „Hogy eljussak Isten oltárához, Istenhez, akinek ujjongva örülök. Hadd magasztaljalak hárfával, Isten, én Istenem! / Miért csüggedsz el, lelkem, és miért háborogsz bennem? Bízál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!”

Dávid megtapasztalta, hogy Isten gyakran egyedülálló segítő, ezért bátorítja magát, hogy számoljon Istennel a szomorúság és levertség idején is: „Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!” (Zsolt 42,12). Már akkor hálát ad az Úrnak, mielőtt még megtapasztalta segítségét. Hálás volt Istennek a szomorúságból az Úrhoz vezető útért, aki örömet és gyönyörűséget szerzett neki (vö. Róm 15,13; Zsolt 25,1-5¹).

Egy anglikán teológus tette fel a kérdést: „Ki a legjobb keresztyén a világon? Nem az, aki legjobban imádkozik vagy böjtöl, nem is az, aki legtöbbet adakozik. Hanem az a legjobb keresztyén, aki mindig hálás Istennek. Aki minden vonatkozásban azt akarja, amit Isten akar. Aki mindent Isten jósága bizonyítékaként fogad, és akinek szívből fakadó igénye, hogy Istent magasztalja és áldja mindenért.” (Vö. Kol 3,15; 1Thess 5,18.²)

A háládatosság az olaj, ami Istennel való életünket, imaéletünket is súrlódás nélküli mozgásban tartja. A hálaadás közvetíti azt az erőt, ami által meg lehet birkózni csalódásokkal és problémákkal.

Többnyire kicsiny, előre nem látott dolgok foglalkoztatnak minket: Mivel bármikor előfordulhat például, hogy elromlik egy mosógép, leereszt egy gépkocsi keréka broncs, váratlan vendég érkezik, s mindez felborítja terveinket. Az ilyen eseményekkel szembeni belső tartásunktól függ, hogy közelebb kerülünk Istenhez vagy elsodródunk tőle.

A hála közel von hozzá, a neheztelés elsodor tőle, és megkeserít.

¹ Róm 15,13: „A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békeséggel, hogy bővölködjetek a reménységben a Szentlélek ereje által;”

Zsolt 25,1-5: „Dávidé. URam, hozzád emelkedem lélekben! / Benned bízom, Istenem, ne szégyenüljek meg, ne nevéssenek ki ellenségeim! / Senki se szégyenüljön meg, aki benned reménykedik, azok szégyenüljenek meg, akik ok nélkül elpártolnak tőled! / Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! / Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem.”

² Kol 3,15: „És a Krisztus békesége uralkodjék a szívetekben, hiszen erre vagytok elhíva az egy testben. És legyetek háládatosak;”

1Thess 5,18: „Mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.”

A hálaadás olyan lelki légfrissítő, ami a kedvetlenség és keserűség áporodott szagát a bizalom és hit friss illatára cseréli fel. (Vö. Zsolt 103,1-13; Zsid 13,15.¹)

2./ BŰNBÁNATI IMÁDSÁG

Zsolt 51,3-6.12-14: „Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! / Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! / Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. / Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted.../ Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! / Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! / Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen;”

Zsolt 79,9: „Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te neved dicsőségéért! Ments meg minket, és nevedért bocsásd meg vétkeinket!”

Dávid, az Isten szíve szerinti ember *bűnös lett, mivel házasságtörést, csalást és gyilkosságot követett el* (2Sám 11,1-17²). A Tízparancsolat öt parancsát hágtá át a kísértés folyamatában.

¹ Zsolt 103,1-13: „Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. / Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé. / Minden elnyomottal törvényesen és igazságosan bánik az ÚR. / Megismertette útjait Mózes-szel, cselekedeteit Izráel fiaival. / Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. / Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. / Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. / Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket. / Amilyen irgalmas az apa fiához, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz;”

Zsid 13,15: „Általa vigyünk Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevére vallást tévő ajkaink gyümölcsét.”

² 2Sám 11,1-17: „Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, elküldte Dávid Jóábot szolgálóival meg egész Izráellel együtt. Pusztították az ammóniakat, és körülzárták Rabbát. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt. / Egyszer estefelé, amikor Dávid fölkelt a fekhelyéről, és a királyi palota tetején sétált, meglátott a tetőről egy asszonyt, aki éppen fürdött. Az asszony igen szép termetű volt. / Dávid elküldött, és kérdezősködött az asszony felől. Ezt mondták neki: Betsabé ez, Eliám

Az első parancsolat: „*Én, az ÚR, vagyok a te Istened, ...Ne legyen más istened rajtam kívül!*” (5Móz 5,6k.) Dávid nem hagyta, hogy Isten legyen élete Ura, sokkal inkább tudatosan magát és kívánságait ültette az első helyre.

A hetedik és tizedik parancsolatot a szép Betsabé megpillantásakor szegte meg: „*Ne paráználkodj!*” (5Móz 8,12); „*Ne kívánd felebarátod feleségét.*” (5Móz 8,21.)

Semmibe vette a nyolcadik parancsolatot, amikor Uriásnak, Betsabé férjének hamis ürügyre hivatkozott bűne eltitkolása érdekében: „*Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen!*” (5Móz 5,20).

Végül áthágta a hatodik parancsolatot: „*Ne ölj!*” (5Móz 5,17.)

Megrendülve kérdezhetjük: Lehet bűnbocsánatot adni ennyi törvényszegésre? (Vö. Zsolt 51,9; Ézs 1,18.¹)

El kell tűnődnünk azon: Hogy viszonyulunk Isten parancsolataihoz? Ezek szerint élünk? Bűnnek valljuk törvényszegéseinket (Mt 5,21-48.)

Dávid sokáig próbálta eltitkolni a bűnét. Isten azonban ezt nem tűrte el neki.

Azért nem tűri el ezt az Úr övéinél, mivel szereti őket, és szeretné megáldani őket. A bűn azonban blokkolja Isten áldását (Ézs 59,1k.²)

leánya, a hettita Uriás felesége. / Akkor követeket küldött Dávid, és magához vitette őt. Az asszony bement hozzá, ő pedig vele hált, aki éppen azelőtt tisztult meg tisztátalanságából. Azután hazament az asszony. / De az asszony teherbe esett. Ezért ezt az üzenetet küldte Dávidnak: Teherbe estem! / Akkor Dávid ezt üzenté Jóábnak: Küldd hozzám a hettita Uriást! Jóáb el is küldte Uriást Dávidhoz. / Amikor Uriás megérkezett hozzá, megkérdezte Dávid, hogy jól van-e Jóáb, jól van-e a hadinép és jól folyik-e a háború. / Azután ezt mondta Dávid Uriásnak: Menj haza, és mosd meg a lábadat! Uriás kiment a királyi palotából, és utána vitték a király ajándékát. / De Uriás a királyi palota bejárata előtt feküdt le urának a többi szolgájával együtt, és nem ment haza. / Amikor jelentették Dávidnak, hogy Uriás nem ment haza, ezt mondta Dávid Uriásnak: Hiszen útról jöttél! Miért nem mentél haza? / Uriás így felelt Dávidnak: A láda, meg Izráel és Júda sátrakban laknak; az én uram, Jóáb és uramnak a szolgálói pedig a nyílt mezőn táboroznak. Hogyan mehetnék akkor én haza, hogy egyem, igyam, és feleségemmel háljak? Az életedre, a lelkedre mondom, hogy nem teszem ezt! / Akkor ezt mondta Dávid Uriásnak: Maradj itt még ma, és holnap elbocsátlak! Ott maradt tehát Uriás Jeruzsálemben aznap és másnap is. / Azután hívatta őt Dávid, hogy vele egyék és igyék, és leitatta őt. De este urának a szolgálival ment ki lefeküdni a fekvőhelyére, és nem ment haza. / Reggel azután levelet írt Dávid Jóábnak, melyet Uriással küldött el. / Ezt írta a levélben: Állítsátok Uriást az arcvonalba, ahol legerősebb a harc, azután húzódjatok vissza, hogy levágják, és meghaljon! / Így történt a város ostrománál, hogy Jóáb Uriást arra a helyre állította, amelyről tudta, hogy ott kemény harcosok vannak. / Amikor kitörtek a városbeli férfiak, és megütköztek Jóábbal, néhányan elestek a hadinép közül, Dávid szolgálói közül. Meghalt a hettita Uriás is.”

¹ Zsolt 51,9: „Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó;”

Ézs 1,18: „Jöjjetek, szálljunk vitába! - mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehérekké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehérekké lehettek, mint a gyapjú.”

² Ézs 59,1k.: Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, / hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetekről, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg.”

Amikor Nátán bement Dávidhoz, közölte vele, hogy látja őt Isten: „Te vagy az az ember!” – aki vétkeztl – (2Sám 12,7), többé nem tért ki a kérdés elől, azonnal megvallotta bűnét és bűnbánatot tartott (2Sám 12,1-13¹).

A bűnbánat gyakorlásának ilyen szituációi a mi Krisztust követői utunkon sem hiányozhatnak. Semmi sem maradhat életünkben sem elrejtve, sem titokban.

Ha Isten Lelke meggyőz bennünket, mondjuk azonnal: „Uram, neked van igazad! Nincs igazam. Bocsásd meg bűnömet.” Nincs olyan bűn és vétke, amit Jézus ne tudna eltörölni. (Vö. Péld 28,13k.; Ézs 43,24k.²)

„Vétkeztem az Úr ellen...”

Zsolt 32,1-11: „*Dávid tanítókölteménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. / Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. / Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. / Mert éjjel-*

¹ 2Sám 12,1-13: „Az ÚR elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. / A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. / A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránkjája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. / Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember báránját, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett. / Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő Úrra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette! / A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt. / Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek fel Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből. / Neked adtam uradnak a házát, és a te öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. / Miért vetetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével! / Ezért nem távozik el soha a fegyver a te házadtól, mivel megvetted engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen. / Ezt mondja az ÚR: Éppen a saját házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára veszem el, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálalni. / Mert te titokban cselekedtél, de én egész Izráel előtt és napvilágnál cselekszem ezt! / Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg.”

² Péld 28,13k.: „Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer. / Boldog ember, aki mindig istenfélő, de a kemény szívű bajba esik;”

Ézs 43,24k.: „Nem nekem vettél pénzért illatos nádat, nem engem árasztottál el véresáldozataid kövérjével. Hanem te voltál az, akinek én szolgáltam vétkeid miatt, te voltál az, akiért fáradoztam bűneid miatt. / Én, én vagyok az, aki eltörölöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.”

nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. (Szela.) / Megvallottam neked vétkeket, bűnemet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az Úrnak, és te megbocsátottad bűnemet, amit vétettem. (Szela.) / Ezért hozzád imádkozzék minden hívő, amíg megtalálhat. Ha nagy vizek áradnak is, nem érik el őt. / Te vagy az oltalmam, megóvsz a bajtól, körülveszel a szabadulás örömeivel. (Szela.) / Bölccsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem. / Ne legyetek olyan okatlanok, mint a ló vagy az öszvér, amelynek kantárral és zablával kell fékezni szilajságát, másképpen nem közelít hozzád. / Sok fájdalom éri a bűnöst, de aki bízik az Úrban, azt ő szeretettel veszi körül. / Örüljete az Úrnak, ujjongjatok, ti igazak! Vigadjatok mind, ti igaz szívűek!;

Zsolt 34,19: „Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti.”

Ne akadályozzon bennünket semmiféle hamis büszkeség abban, hogy megvalljuk bűnünket Isten és egy lelkigondozó előtt. Legyen példa ebben is Isten Igéje: „Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen!” Erre azt mondta neki Nátán: „Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg.” (2Sám 12,13). „Vétkeztem, mert görbévé tettem az egyenest, de Isten nem eszerint fizetett meg nekem./ Megváltott engem, hogy ne jussak a sírba, és életem a világosságban gyönyörködjek” (Jób 33,27k.). (Vö. Mik 7,18k.¹).

„Bűnbánatot tenni azt jelenti, visszatérni Isten kitárt karjaiba. Ehhez hozzátartozik, hogy megvalljuk a bűnt Isten előtt és bizonyos esetekben emberek előtt is. Bánjuk meg, gyűlöljük és hagyjuk el a bűnünk, és Jézusba vetett hitben folytassunk új életet” (M. Luther).

Egy rövid, de igaz bűnbánati imát közölt Jézus egy apáról és két fiáról szóló példázatban. Az egyik fiú, aki kicsapongó életfolytatása után nyomorúságba jutott, ilyen elhatározásra jutott: „Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. / Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek...” (Lk 15,18k.)

A bűnbánat több mint megbánás: de elhatározás a bűn megtagadására és megtérésre, Jézus Krisztusba vetett hittel való új életfolytatásra. Aki bűnbánatot gyakorol, sóvárog arra, hogy ismét rendeződjön az élete Istennel. De azt is tudja, hogy ezen Isten kegyelméből

¹ Mik 7,18k.: „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad. / Újra irgalmas lesz hozzánk, eltápossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétküinket!”

valósulhat meg. Erről az új életlehetőségről volt szó, amikor így kiáltott Jézus haldoklásakor: „Elvégeztetett” (Jn 19,30).

A bűnbánat következménye: van esély új életre. (Vö. Róm 3,22b-26; 1Pt 1,18.19; 1Pét 2,24.¹)

A személyes megbocsátás hitünk lényege. Nélküle minden inog, és könnyen felüti a fejét bennünk a kétkedés.

Milyen gazdagság, ha tudjuk: „Ő megbocsátja minden bűnöd” (Zsolt 103,2). Ez nagy öröm számunkra azért, mivel így szabad a pálya bennünk a kiteljesedő Isten szerinti életre (vö. Zsolt 103,1-4²).

3./ AZ ISTENNEK ÁTADOTT ÉLETŰ EMBER IMÁDSÁGA

ApCsel 22,1-11: „*Atyámfiaim, férfiak és atyák, hallgassátok meg védekezésemet, amelyet most hozzátok intézek.*” / Mikor hallották, hogy héber nyelven szól hozzájuk, még jobban elcsendesedtek. Aztán így folytatta: / „*Én zsidó ember vagyok, a ciliciai Tarzuszban születtem, de ebben a városban növekedtem fel; Gamáliél lábainál kaptam nevelést az ősi törvény szigora szerint, és én is így rajongtam Istenért, ahogyan ma ti mindnyájan. / E tanítás követőit halálra üldöztem, megkötöztem, és börtönbe juttattam férfiakat is, meg nőket is. / Tanúm erre a főpap és a vének egész tanácsa, akiktől levelet is kaptam a testvérekhez, és elmentem Damaszkuszba, hogy az odavalókat is megkötözve hozzam Jeruzsálembe, hogy*

¹ Róm 3,22b-26: „*Mert nincs különbség: / mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. / Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. / Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte / türelme idején, hogy e mostani időben mutassa meg igazságát: mert ahogyan ő igaz, igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz;*”

1Pt 1,18.19: „*Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, / hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a véréen;*”

1Pét 2,24: „*Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg.*”

² Zsolt 103,1-4: „*Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnöd, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg.*”

megkapják büntetésüket. / Történt pedig, hogy útközben, amint déltájban közeledtem Damaszkuszhoz: hirtelen vakító fényesség sugárzott le rám az égből. / A földre estem, és hangot hallottam, amely így szólt: Saul, Saul, miért üldözöl engem? / Én pedig megkérdeztem: Ki vagy, Uram? És ő így szólt: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözöl. / Akik velem voltak, a fényt ugyan látták, de a velem beszélő hangját nem hallották. / Ezt kérdeztem akkor: Mit tegyek, Uram? Az Úr pedig azt felelte nekem: Kelj fel, menj Damaszkuszba, és ott megmondják neked mindazt, amit tenned kell, amit Isten felőled elrendelt. / Mivel pedig annak a fényességnek a ragyogása miatt nem láttam, a velem levők kézen fogva vezettek; úgy mentem be Damaszkuszba;”

1Tim 1,12-17: *„Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt. / Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem. / De bőségesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. / Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok. / De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus elsősorban énrajtam mutassa meg végtelen türelmét példaként azoknak, akik majd hisznek benne, és így az örök életre jutnak. / Az örökkévalóság királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan egy Istennek tisztelet és dicsőség örökkön-örökké. Ámen.”*

„Mit tegyek, Uram? (ApCsel 22,10). Ami a damaszkuszi kapuk előtti pillanatban történt, nem csak egy ember életét, de az egész világot megváltoztatta. Amikor ezt mondta Saul: „Ki vagy, Uram?” (ApCsel 22,8), legyőzöttként feküdt a földön.

Röviddel ezt megelőzően a Nagytanács meghatalmazott küldöttje volt, a Jeruzsálemben lévő teológiai iskola kiválósága, a zsidó vezetőség reménysége, a keresztyén gyülekezet rettegett üldözője. Vakbuzgalmában dühöngött abban a téves felfogásban, hogy Jézus nem Isten Fia, és hogy joggal ítélték a Golgotán történő kivégzésre. Az „égből vakító fényesség” és a hang, amit hallott, meggyőzték elvakultságáról, és megmutatták neki, hogy ki az „Úr”.

Nem tehetett mást, mint hogy ennek az Úrnak adta át az életét. Ezért mondja ki döntő kérdésként: „Mit tegyek, Uram?” (ApCsel 22,10). Ezzel a rövid kérdéssel bizalommal helyezte életét Jézus kezébe. Hozzá akart tartozni, neki akart szolgálni! Ezt a magatartását Pál élete

végéig megőrizte: „Nekem az élet Krisztus” (Fil 1,21). „Mert én meghaltam a törvény által a törvénynek, hogy Istennek éljek. / Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem” (Gal 2,19k.).

Istennek sok lehetősége van arra, hogy utunkba álljon, felnyissa a szemünket, és helyrehozzon minket.

„Íme, imádkozik” (ApCsel 9,11). Ezekkel a szavakkal utalt az Úr a Damaszkuszban húzódozó Hanániásnak a gyülekezet eddigi olyan önkényes üldözője megváltozására, akit fel kellett keresnie. És nem csak ebben az órában imádkozott Saul Damaszkuszban, akit később Pálnak hívtak. Rövid imádságok az élet Jézusnak való átadása kezdetén hangzanak el. Nekem csak egy fontos, hogy „Krisztust megnyerjem, / És találtsam Ő benne” (Fil 3,8k. Károli fordítás). (Vö. Fil 3,7-14; 2Tim 4,6-8.¹)

Krisztus követése

Mt 16,24-26: „Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem. / Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja. / Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért?;”

¹ Fil 3,7-14: „Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltam a Krisztusért. / Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. / Hogy kitűnjék rólam őáltala: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján, / hogy megismerjem őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben való részesedést, hasonlóvá lévén az ő halálához, / hogy valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra. / Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. / Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, / de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért;”

2Tim 4,6-8: „Mert én nemsokára feláldoztatom, és elérkezett az én elköltözésem ideje. / Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, / végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.”

ApCsel 20,24: „De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.”

Ezzel a kéréssel – „Mit tegyek, Uram?” (ApCsel 22,10), ami sajátos imádság volt –, kiszolgáltatta Pál az életét Krisztusnak, hogy egészen hozzá tartozzon. Ezzel teljes uralkodó–csere történt.

Odaszánt életről beszélt Jézus tanítványainak, amikor elmagyarázta nekik, mit jelent az ő követése: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem. / Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja (Mt 16,24k.)

Válaszaink különbözőek a Krisztus követésére való tekintettel, azonban ez olyan következménnyel jár, amit Fr. R. Havergal így fogalmazott meg énekében:

„Vedd át az életemet Jézus,
Átadom neked örökre.”

Ha van valami, amit nem merünk kiszolgáltatni az Úrnak, vagy azt hisszük, hogy képtelenek vagyunk rá, akkor imádkozzuk: ’Uram, készíts fel arra, hogy életem teljesen és korlátozás nélkül átadhassam neked.’ Ő, aki olyan nagyon szeret minket, teljesíti kérésünket” (C.ten Boom). (Vö. Zsolt 143,10; Róm 14,8; 2Kor 5,15¹).

Az Ószövetségben is találunk olyan imádságokat, amik kifejezik a teljesen Isten rendelkezésére való készséget. Isten felszólítására ugyanolyan röviden és tömören válaszolnak emberek, mint ahogy Pál is tette. Gyakran csak két szót mondanak: „Itt vagyok.”

Ábrahám azt mondta: „Itt vagyok”, amikor még egyáltalán nem tudta, mit akar tőle Isten (1Móz 22,1.11-14²).

¹ Zsolt 143,10: „Taníts akaratod teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!;”

Róm 14,8: „Mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk;”

2Kor 5,15: „És azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”

Mózes azt mondta: „Itt vagyok”, és azután hangzott el Isten nagy megbízatása (2Móz 3,1–10¹).

„Itt vagyok, tegye velem, amit jónak lát!” (2Sám 15,26), mondta Dávid akkor, amikor igen nehéz időket kellett átvészelnie. Ezt Isten kezéből fogadta, amikor gyűlölettel viseltettek iránta és átkozódással illették (2Sám 16,5-12²).

Bárcsak az önelkötelezés gyakorlóterére tekintettel mondanánk: Meg akarom tanulni, élni és mindig újra megállapítani, ha lazítás következik be életemben: Jézus tied az életem!

² 1Móz 22,1.11-14: „Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig felelt: Itt vagyok... / kiáltott neki az ÚR angyala a mennyből: Ábrahám! Ábrahám! Ő így felelt: Itt vagyok. / Az angyal így szólt: Ne nyújsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsд őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet. / Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kost, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett. / Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az ÚR gondoskodik. Ma ezt mondják: Az ÚR hegyén a gondviselés.”

¹ 2Móz 3,1–10: „Mózes pedig apósának, Jetrónak, Midján papjának a juhait legeltette. Egyszer a juhokat a pusztán túlra terelte, és eljutott az Isten hegyéhez, a Hórebhez. / Ott megjelent neki az ÚR angyala tűz lángjában egy csipkebokor közepéből. Látta ugyanis, hogy a csipkebokor tűzben ég, de mégsem ég el a csipkebokor. / Akkor ezt mondta Mózes: Odamegyek, és megnézem ezt a nagy csodát: miért nem ég el a csipkebokor? / Amikor az ÚR látta, hogy odamegy megnézni, kiáltott neki Isten a csipkebokor közepéből, és ezt mondta: Mózes! Mózes! Ő pedig így felelt: Itt vagyok! / Isten ekkor azt mondta: Ne jöjj közelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állasz! / Majd ezt mondta: Én vagyok atyádnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Ekkor elrejtette Mózes az arcát, mert félt rátekinteni az Istenre. / Az ÚR pedig azt mondta: Meglátam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam kiáltásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájdalmaikat. / Le is szálllok, hogy kimentsem őket Egyiptom hatalmából és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre: a kánaáni, a hettita, az emóri, a perizzi, a hivvi és jebúsi nép helyére. / Bizony, eljutott hozzám Izráel fiainak segélykiáltása; látom is, hogy mennyire sanyargatják őket az egyiptomiak. / Most azért menj! Elküldelek a fáraóhoz, vezesd ki népemet, Izráel fiait Egyiptomból!”

² 2Sám 16,5-12: „Amikor Dávid király megérkezett Bahúrumba, kijött onnan egy ember, aki Saul rokonságából való volt, név szerint Simei, Géra fia, és amint ment, egyre ócsárolta őket. / Sőt kővel hajigálta Dávidot és Dávid király szolgálait, bár jobbról és balról ott volt az egész hadinép és az egész testőrség. / Így ócsárolta őt Simei: Gyere csak, gyere, te vérengző és elvetemült ember! / Megtorolja rajtad az ÚR Saul házának minden kiontott vérét, aki helyett te király lettél, és odaadta az ÚR a királyságot fiadnak, Absolonnak. Most te kerültél bajba, mert vérengző ember vagy! / Akkor ezt mondta a királynak Abisaj, Cerúja fia: Hogy meri ócsárolni az én uramat, királyomat ez a döglött kutya?! Hadd menjek oda, hogy levágjam a fejét! / A király azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerúja fia. Mert ha ócsárol, és ha az ÚR mondta neki, hogy ócsárolja Dávidot, akkor ki mondhatná neki: Miért tetted ezt? / Majd ezt mondta Dávid Abisajnak és összes szolgájának: Ha még a fiam is az életemre tör, aki pedig az én véremből származik, mennyivel inkább ez a benjámini! Hagyjátok, hadd ócsároljon, hiszen az ÚR parancsolta neki. / Bárcsak rám tekintene nyomorúságomban az ÚR, és javamra fordítaná azt, hogy ma ócsároltak engem!”

4./ SEGÍT-E, HA IMÁDKOZUNK VESZEDELMESEK ELLENSÉG LÁTTÁN?

2Móz 17,8-13: „Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben. / Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. / Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. / És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. / De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. / Így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel;”

Zsolt 125,1: „Zarándokének. Akik az ÚRban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll.”

„Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt” (2Móz 17,8). Az izráeliták a pusztában vonultak, és csodák sokaságát élték át útjuk folyamán. Mindenesetre a szituációkat másként is lehet látni és magyarázni: Mivel egyik bajból a másikba kerültek, azért volt szükség csodákra, különben nem maradtak volna életben.

Sajnos az izráeliták rossz szemléleti irányt választottak, csak a nehézségeket és tehetetlenségüket látták, és ez elégedetlenné tette őket. Így megmentett és éneklő népből zúgolódó néppé lettek (2Móz 15,1-3.20-25; 16,1-3¹).

¹ 2Móz 15,1-3.20-25: „Akkor ezt az éneket énekelte Mózes Izráel fiaival együtt az ÚRnak: Énekelek az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett. / Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ő az én Istenem, őt dicsőítem, atyám Istene, őt magasztalom. / Az ÚR vitéz harcos, az ÚR: ez a neve.../ Ekkor Mirjám próféta, Áron néne, dobos volt a kezében, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobosulva és körtáncot járva. / Mirjám így énekelt előttük: Énekeljétek az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett! / Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet. / Megérkeztek Mára, de nem tudták meginni a vizet Marában, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Mára-nak. / Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk? / Ő pedig az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott a népnek rendelkezéseket és törvényeket, és ott tette próbára őket;”

Más nehézség miatt is bajba kerültek az izráeliták. Ezúttal ellenség támadt rájuk, és harcolni kezdett ellenük. Izráel nem volt felkészülve a harcra. Sok asszony, gyermek és idős ember is volt a nép között. Hogy harcoljanak sikeresen az ellenséggel szemben?

Minket is hasonló kérdések foglalkoztatnak olykor, talán éppen ma is: Hogy végezzem el ezt a munkát? Hogy birkózzak meg azzal, amit a jövő hoz? Hogy tanuljam meg, amit tudnom kell a vizsgán? Hogy viselkedjem, ha nehezen kezelhető emberekkel kell találkoznom?

Milyen könnyen előfordul, hogy mindenekelőtt a nehézségeket látjuk, és elfeledkezünk arról, hogy Isten minket már sokszor csodálatosan megsegített. (Vö. Zsolt 103,1k.¹)

Nekünk előjogunk van arra vonatkozóan, hogy átadhatjuk az Úrnak a nehézségeket és mindent, ami átláthatatlan számunkra: Uram, ezt én nem tudom, segíts kérlek, vezess és ajándékozz meg engem. Nálad nélkül vereséget kell szenvednem.

Amikor az izráeliták szemben álltak az amálekítákkal, attól féltek, hogy legyőzhetik őket a harcban. Azonban Isten csodálatos ígéretei érvényesülnek ilyen szituációkban. (Vö. Zsolt 50,15; 2Móz 14,14; 2Krón 20,15-22; Zsid 13,6.²)

2Móz 16,1-3: „Azután útnak indultak Élímből. Megérkezett Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztába, amely Élím és a Sínai között van, a második hónap tizenötödik napján, azután, hogy kijöttek Egyiptomból. / És zúgolódni kezdett Izráel fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen a pusztában. / Mert azt mondták nekik Izráel fiai: Bárcsak haltunk volna meg az ÚR kezétől Egyiptomban, amikor a húsos fazekak mellett ültünk, és jóllakásig ehettünk kenyeret. Hát azért hoztatok ki bennünket ebbe a pusztába, hogy ezt az egész gyülekezetet éhhalálra juttassátok?”

¹ Zsolt 103,1k.: „Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”

² Zsolt 50,15: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem;”

2Móz 14,14: „Az ÚR harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg!;”

2Krón 20,15-22: „És megszólalt: Figyeljete, egész Júda és Jeruzsálem lakói, meg te, Jósáfát király! Ezt mondja nektek az ÚR: Ne féljete, és ne rettegjete ettől a nagy tömegtől, mert nem a ti háborútok ez, hanem Istené. / Holnap induljatok ellenük! Ők a Cíc-hágón vonulnak majd föl, és a völgy végénél, a Jerúél-pusztá előtt találkoztok velük. / Nektek nem is kell majd harcolnotok, csak veszteg állnotok és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az ÚR. Ne félj, és ne rettegj, Júda és Jeruzsálem! Holnap vonuljatok ellenük, mert veletek lesz az ÚR! / Ekkor Jósáfát arccal a földig hajolt, és Júda meg Jeruzsálem lakói mindnyájan leborultak az ÚR színe előtt, és imádták az URat. / A keháti és kórahi lévíták pedig föllálltak, és egyre hangosabban dicsérték az URat, Izráel Istenét. / Kora reggel fölkeltek és kivonultak Tekóa pusztájába. Amikor kivonultak, előállt Jósáfát, és ezt mondta: Hallgassatok rám, Júda és Jeruzsálem lakói! Higgyetek Istenetekben, az ÚRban, és megmaradtok! Higgyetek prófétáinak, és boldogultok! / Miután tanácsot tartott a néppel, föllállította az ÚR énekeseit, akik szent öltözetben dicsérték őt, és az arcvonalt előtt vonulva így énekeltek: Adjatok hálát az ÚRnak, mert örökké tart szeretete! / Amikor elkezdtek az ujjongást és a dicséretet, az ÚR lázadókat támasztott a Júdára támadó ammóniak, móábiak és a Széír-hegyvidék lakói között, és ezért vereséget szenvedtek.”

Zsid 13,6: „Ezért bizakodva mondjuk: „Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?”

„Istenhez kiáltok, és az ÚR megsegít engem.”

2Móz 17,8-13: „Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben. / Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. / Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. / És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. / De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. / Így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel;”

Zsolt 118,1-16: „Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! / Mondja hát Izráel, hogy örökké tart szeretete! / Mondja hát Áron háza, hogy örökké tart szeretete! / Mondják hát, akik félik az URat, hogy örökké tart szeretete! / Nyomorúságomban az URat hívtam segítségül. Az ÚR meghallgatott, tágas térre vitt engem. / Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem? / Velem van az ÚR, segít engem, és én megvetéssel nézek gyűlölőimre. / Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint emberben bízni. / Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint előkelő emberekben bízni. / Sok nép vett körül engem, de az ÚR nevében szembeszállok velük! / Körülvettek, be is kerítették, de az ÚR nevében szembeszállok velük! / Körülvettek, mint a méhek, de kialszanak, mint az égő bozót. Az ÚR nevében szembeszállok velük! / Durván eltaszítottak, hogy elessem, de az ÚR megsegített engem. / Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. / Ujjongás és győzelem hangja zeng az igazak sátraiban: az ÚR jobbja hatalmasan munkálkodik! / Fölemelte jobbát az ÚR, az ÚR jobbja hatalmasan munkálkodik!”

Amikor az amálekiták közelebb vonultak az izráelitákhoz, Mózes tudta, hogy népe ezzel az ellenséggel szemben csak vereséget szenvedhet. Ezért megparancsolta Józsuénak: vegye fel a harcot az amálekitákkal szemben, miközben ő Áronnal és Húrral felment a hegyre, és mint népéért közbenjáró imádkozó foglalta el a helyét. „Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz (2Móz 17,9).

Miért van ilyen nagy jelentősége van ennek a botnak? Mózes vezetésével összefüggésben ezt a botot újra és újra megemlíti a Szentírásban (2Móz 14,15-22; 2Móz 17,3-7¹).

Nem csodatévő bot volt, hanem sokkal inkább a hit jelképe. A hitetlenek azt mondhatták volna: Nevetségessé tenném magamat a nép előtt, ha a víz fölé tartanám a botot, vagy a sziklára ütnék vele. A hívő ember azonban abban a tudatban végzi feladatát, hogy Isten az, aki cselekszik, és az egyetlen, aki cselekedni is tud. Így tartja magasra a botot Mózes is Isten iránti bizalma jeleként, és Isten ad győzelmet.

Nekünk is gyakran van részünk győzelemben és vereségben is.

Jézus Krisztus követésének útja nem sétával, hanem küzdőtéren való futással hasonlítható össze. (Vö. 1Kor 9,24; Fil 3,14; 2Tim 4,7k.²)

Ha küzdőerőnkre vagy győzelmi esélyeinkre tekintünk, akkor belátjuk, hogy csak vereséget szenvedhetünk a mindennapok sok kihívása közepette. De Isten népe tagjaiként az a

¹ 2Móz 14,15-22: „Akkor ezt mondta Mózesnek az ÚR: Miért kiáltasz énhozzám? Szólj Izráel fiaihoz, hogy induljanak útnak. / Te pedig emeld föl a botodat, nyújtsd a kezedet a tenger fölé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izráel fiai a tenger közepén. / Én pedig megkeményítem az egyiptomiak szívét, hogy menjenek utánuk. Így mutatom meg dicsőségemet a fáraón és egész haderején, harci kocsijain és lovasain. / Majd megtudja Egyiptom, hogy én vagyok az ÚR, amikor megmutatom dicsőségemet a fáraón, harci kocsijain és lovasain. / Ekkor elindult az Isten angyala, aki Izráel tábora előtt járt, és mögéjük ment. Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögéjük állt. / Odament Egyiptom tábora és Izráel tábora közé, és az a felhő, amely világítani szokott éjjel, sötét maradt, ezért nem közeledtek egymáshoz egész éjszaka. / Mózes kinyújtotta kezét a tenger felé, az ÚR pedig egész éjjel visszafelé hajtotta a tengert erős keleti széllel, és szárazzá tette a tengert, úgymint a víz kettévált. / Izráel fiai szárazon mentek be a tenger közepébe, és a víz jobbról-balról falként állt;”

2Móz 17,3-7: „De a nép szomjazott a vízre, ezért tovább zúgolódott a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Azért hoztál föl bennünket Egyiptomból, hogy most szomjúsággal öl meg minket gyermekeinkkel és jószágunkkal együtt?! / Ekkor segítségért kiáltott Mózes az ÚRhoz. Ezt mondta: Mit csináljak ezzel a néppel? Kis híja, hogy meg nem köveznek! / De az ÚR így szólt Mózeshez: Menj végig a nép előtt, és végy magadhoz néhányat Izráel vénei közül, vedd kezébe botodat is, amellyel a Nílusra ütöttél, és menj! / Én majd ott állok előtted a sziklán, a Hóreben. Üss a sziklára! Víz fakad belőle, és ihat a nép. Mózes így cselekedett Izráel vénei előtt. / Azután elnevezte azt a helyet Masszának és Meribának, Izráel fiainak a perlekedése miatt, mert így kísértették az URat: Közöttünk van-e az ÚR vagy sem?”

² 1Kor 9,24: „Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek;”

Fil 3,14: „De egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért;”

2Tim 4,7k.: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, / végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.”

kiváltságunk, hogy kapcsolatban állunk a dicsőség trónjával, és látszólagos kilátástalanságban magasra tartjuk a bizalom botját.

„Én pedig Istenhez kiáltok, és az ÚR megsegít engem” (Zsolt 55,17); „Meghátrálnak majd ellenségeim, amikor hozzád kiáltok. Ebből tudom meg, hogy Isten velem van” (Zsolt 56,10); „Fölemelte jobbját az ÚR, az ÚR jobbjá hatalmasan munkálkodik!” (Zsolt 118,16.) (Vö. Zsolt 57,3k.; Zsolt 118,14-17; Róm 8,37; 1Jn 5,4.¹)

5./ IMÁDSÁG A HATÁROK KISZÉLESÍTÉSÉÉRT.

1Krón 4,9k.: „*Jabéc tekintélyesebb volt testvéreinél. Anyja nevezte el Jabécnak, mert ezt mondta: Bizony fájdalommal szültem őt! / Jabéc segítségül hívta Izráel Istenét, és ezt mondta: Bárcsak nagyon megáldanál engem, és kiszélesítenéd határomat, velem lennél, és megoltalmaznál a bajtól, hogy ne érjen fájdalom! És megadta neki Isten, amit kért;*”

Bír 1,12-15: „*Akkor ezt mondta Káléb: Aki megveri és elfoglalja Kirjat-Széfert, annak adom a lányomat, Akszát feleségül. / Otniél, Káléb öccsének, Kenaznak a fia foglalta el azt, és így neki adta a lányát, Akszát feleségül. / Amikor az asszony hozzáment, a férje rábeszélte, hogy kérjen mezőt az apjától. Amikor leszállt a számárról, Káléb megkérdezte tőle: Mi járatban vagy? / Az asszony ezt felelte neki: Ajándékozz meg engem! Ha a Délvidéken adtál férjhez, akkor adj nekem forrásokat is! És neki adta Káléb a Felső-forrásokat meg az Alsó-forrásokat.*”

¹ Zsolt 57,3k.: „*A felséges Istenhez kiáltok, Istenhez, aki mellém áll. / Segítséget küld nekem a mennyből, csúffá teszi üldözőimet. (Szela.) Isten elküldi szeretetét és hűségét;*”

Zsolt 118,14-17: „*Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. / Ujjongás és győzelem hangja zeng az igazak sátraiban: az ÚR jobbjá hatalmasan munkálkodik! / Fölemelte jobbját az ÚR, az ÚR jobbjá hatalmasan munkálkodik! / Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az ÚR tetteit!*”

Róm 8,37: „*De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket;*”

1Jn 5,4: „*Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.*”

Júda fiai nemzetségi lajstromában található Jabéc. Néhány vers alapján megtudunk valamit élete titkáról. Jabéz olyan ember volt, aki világosan körülhatárolt kéréseket tárt Isten elé.

Nem mondhatjuk, hogy szegény lett volna, nem elégedett meg kevéssel. Számolt az Úrral, „aki bőkezű mindenkihez, aki segítségül hívja” (Róm 10,12).

Vajon mire gondolt Jabéz, amikor ezt kérte Istentől: „Bárcsak nagyon megáldanál engem, és kiszélesítenéd határomat”?

Vannak, akik tiltakoznak az ellen, hogy kijelölt határok között kell élniük. De hát nem jobb-e, ha helyesljük ezt a tényt, és megelégszünk vele akkor is, ha nehezünkre esik?

Mi is ismerjük saját határainkat, és naponként megtapasztaljuk, mit jelent korlátai között létezni. Ismerjük erőnk határait, képességünk határait, és azokat a határokat is, amik az életkor következményei, s teljesen új módon kell számolni velük, mivel korábban nem léteztek.

Az ilyen határok esetében, amiket másokkal összehasonlításban és feladataink láttán igen komolyan érzékelünk, sok ember sebesre lehorzsolja magát, ami aztán külsőleg békétlenség és keserűség formájában mutatkozik meg. Azonban áldássá is válhatnak azok határok, amik között élnünk kell, ha helyeseljük azokat, és engedjük, hogy formáljon Isten általuk (vö. 2Kor 12,7-10¹).

De nem kell mindig korlátok között élnünk. Jabéz azt kérte Istentől, hogy szélesítse ki határait. Vajon azért kérte ezt, mivel nem volt megelégedve lelki életével? Vagy azt akarta, hogy ne legyen átlagos a lelki élete? Többet akart, mivel többre igyekezett, ezért teljesen és egészen ki akarta meríteni, amit Isten elkészített neki? (Vö. 1Kir 3,5-13; Jer 33,3; 2Kor 9,8; Fil 4,19.²)

¹ 2Kor 12,7-10: „Még a kinyilatkoztatások különleges nagysága miatt sem. Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam. / Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. / De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. / Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.”

² 1Kir 3,5-13: „Akkor éjjel megjelent Gibeónban az ÚR Salamonnak álmában, és ezt mondta Isten: Kérj valamit, én megadom neked! / Salamon ezt felelte: Te nagy szeretettel bántál szolgáloddal, Dáviddal, az én apámmal, ahogyan ő is hűségesen, igazán és egyenes szívvel élt előtted. Ezt a nagy szeretetet megtartottad iránta, és fiút adtál neki, aki a trónján ül ma is. / És most URam, Istenem, te királlyá tetted szolgálodat az én apám, Dávid után. De én még egészen fiatal vagyok, nem értek a kormányzáshoz. / És a te szolgálód választott néped között van, amely olyan nagy nép, hogy nem lehet számba venni; nem számlálható meg a sokasága miatt. / Adj azért szolgálódnak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget

*Uram, adj többet életedből, természetedből, Lelkedből;
Hozzád emeljük szívünk és kezünk, mivel megengedted, hogy kérjünk Téged.
Köszönjük Neked, hogy szeretsz, és mindenkinek adsz, aki kér tőled.*

Szorosságból tágasságba

1Krón 4,9k.: *Jabéc tekintélyesebb volt testvéreinél. Anyja nevezte el Jabécnak, mert ezt mondta: Bizony fájdalommal szültem őt! / Jabéc segítségül hívta Izráel Istenét, és ezt mondta: Bárcsak nagyon megáldanál engem, és kiszélesítenéd határomat, velem lennél, és megoltalmaznál a bajtól, hogy ne érjen fájdalom! És megadta neki Isten, amit kért;”*

Ézs 55,1: *„Ti szomjazók mind, jöjjetek vízért, még ha nincs is pénzetek! Jöjjetek, vegyetek és egyetek! Jöjjetek, vegyetek bort és tejet, nem pénzért és nem fizetségért!”*

Jabéc kérése Isten szíve szerint való kérés volt. Más fordítás szerint: „Ó, gyarapítsd területemet”, vagy „bárcsak kiszélesítenéd...”

Túl szorosak voltak Jabéc határai, amik között élt, ezért kérte, hogy a szorosságból tágasságba vezesse az Úr. Bizonyára felismerte az Isten nagyságát és az Úr ígéreteit, és most fájdalmasan érzékelte ezzel összehasonlítva korlátozott belső életét!? Isten áldás-ígéretei nagyobbak voltak attól, amivel eddig rendelkezett.

téve a jó és a rossz között, különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet?! / Tetszett az Úrnak, hogy ezt kérte Salamon. / Azért ezt mondta neki Isten: Mivel ezt kérted, és nem kértél magadnak hosszú életet, nem kértél gazdagságot, és nem kérted ellenségeid életét, hanem értelmet kértél, hogy nekem engedelmeskedve tudj kormányozni, / ezért teljesítem kérésedet: olyan bölcs és értelmes szívet adok neked, hogy hozzád fogható nem volt előtted, és nem támad utánad sem. / Sőt azt is megadom neked, amit nem kértél: olyan gazdagságot és dicsőséget is adok egész életedben, hogy nem lesz hozzád fogható senki a királyok között;”

Jer 33,3: *„Kiáltls hozzám, és válaszolok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!;”*

2Kor 9,8: *„Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárássa rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségesséssel rendelkeztek, és bőségben éljete minden jó cselekedetre;”*

Fil 4,19: *„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségéteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.”*

Megszegényedést jelent belső életünkre vonatkozóan, ha megelégettek és elteltek vagyunk. De valami nagy dolog az, ha felismerjük lelki határainkat, szenvedünk korlátai miatt, és beszélgetést kezdeményezünk erről mennyei Atyánkkal, „*aki bőkezű mindenkihez, aki segítségül hívja*” (Róm 10,12). Azt akarja, hogy előre haladjunk a hitben, hogy birtokba vegyünk, amit nagy áron szerzett meg nekünk Jézus. Egyik példázatban azt mondta az apa elégedetlen fiának: „Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied” (Luk 15,31).

Ismerjük-e ezt a szent elégedetlenséget? Az elégedetlenségnek ez a fajtája tetszik az Úrnak, és megajándékoz azzal, hogy kiszélesíti határainkat.

Ha elégedetlenek vagyunk lelki életünkkel, mivel nem felel meg annak, amit Isten lehetővé tett számunkra, akkor kérjünk tőle határbővítést: „*bárcsak kiszélesítenéd határomat!*”

Pál közölte az Efézusban élő keresztyénekkel, mit kért nekik Istentől: „*Képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; / és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig* (Ef 3,18k.) (Vö. Ef 3,14–21; Jel 3,14–19¹.)

6./ KÖZÖS IMÁDSÁG.

ApCsel 4,23-31: „*Amint elbocsátották őket, elmentek övéikhez, és elbeszélték, miket mondtak nekik a főpapok és a vének. / Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez, és így szóltak: „Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a*

¹ Ef 3,14–21: „*Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, / akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: / adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; / hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva / képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; / és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig. / Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: / azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen;*”

Jel 3,14–19: „*A laodiceai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, Isten teremtésének kezdete: / Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! / Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból. / Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen: / tanácsolom neked, végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged; és végy gyógyító irt, hogy bekend a szemed, és láss. / Akit én szeretek, megfeddem és megfenyíttem: igyekezz tehát, és térj meg!*”

tengert és mindent, ami bennük van, / te mondtad atyánknak, a te szolgádnak, Dávidnak szájával a Szentlélek által: Miért zúdultak fel a pogányok, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot? / Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen. / Mert a te szent Szolgád, Jézus ellen, akit felkentél, valóban megegyezett Heródes és Poncius Pilátus ebben a városban a pogányokkal és Izráel népével, / hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezed és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék. / Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgáidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet; / te pedig nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által.” / Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét;”

Mt 18,19k.: „Bizony, mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. / Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.”

„Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez” (ApCsel 4,23). Valami bátorító üzenetet hallott a Jeruzsálemben lévő gyülekezet? Nem – a két apostollal közölték a Nagytanács parancsát, hogy „egyáltalán ne beszéljenek és ne tanítsanak Jézus nevében” (ApCsel 4,18). Ez egyértelmű parancs volt. Nem kellett-e elfogadniuk a vallási többségnek ezt az utasítását?

A hit dolgaira vonatkozóan Péter és János magasabb illetékességi hatósággal számolt, akinek engedelmességgel tartoztak. „Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek” (ApCsel 5,29).

A legmagasabb helyről kaptak megbízatást arra, hogy feltámadott Uruk tanúi legyenek. Jóllehet nekik és a gyülekezetnek is ismerniük kellett a következményeket – mert Jézust magát állították vádlottként a Nagytanács elé, és a vádlók elérték, hogy kivégeztessék –, mégsem hátráltak meg gyáván: „Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk” (ApCsel 4,20).

Határozott magatartásukkal nem állt egyedül a két apostol, egységben voltak a gyülekezettel. Szabadlábba helyezésük után a hívők: „egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez” (ApCsel 4,24a).

Először imádták az Urat: „Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van” (ApCsel 4,24b.) Nem lett volna most indokolt másfajta imádság?

Most nem kérni kellett volna, sürgetően imádkozni? Hiszen a helyzet több, mint komoly. Nem, imádták Istent, szükségleteiken és ínségükön túl, reá néztek, és dicsérték megfontoltságáért és hatalmáért.

Csak ezután kértek több hitbeli bátorságot Isten Igéje további hirdetésére.

Azok a keresztyének, akik Urukban bíznak, nem az őket elnyelni akaró szakadékba bámulnak. Jézusra néznek, aki elfoglalta helyét a mennybe, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön. Számolnak tetteivel. (Vö. 1Kir 8,22-26; Zsolt 95,3-7a; Zsolt 113,5-7a; Zsolt 146,5k.¹)

„Egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat Istenhez...”

ApCsel 4,23-31: „Amint elbocsátották őket, elmentek övéikhez, és elbeszélték, miket mondtak nekik a főpapok és a vének. / Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez, és így szóltak: „Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, / te mondtad atyánknak, a te szolgádnak, Dávidnak szájával a Szentlélek által: Miért zúdulnak fel a pogányok, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot? / Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen. / Mert a te szent Szolgád, Jézus ellen, akit felkentél, valóban megegyezett

¹ 1Kir 8,22-26: „Azután odaállt Salamon az ÚR oltára elé, Izráel egész gyülekezetével szemben, kiterjesztette kezét az ég felé, / és ezt mondta: URam, Izráel Istene! Nincs hozzád hasonló Isten sem fent az égből, sem lent a földön! Hűségesen megtartod a szolgálóiddal kötött szövetséget, ha teljes szívűekkel előtted járnak. / Megtartottad, amit ígértél szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak. Amit megígértél, hatalmaddal be is teljesítetted a mai napon. / Most azért, URam, Izráel Istene, tartsd meg, amit szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak ígértél, amikor ezt mondtad: Nem vesznek ki szíнем elől utódaid, aki Izráel trónján ülnek, de csak akkor, ha fiaid ügyelnek útjukra, és előttem járnak, ahogyan előttem jártál te is. / Most azért Izráel Istene, váljék valóra ígéreted, amit szolgálódnak, Dávidnak, az én apámnak tettél!;”

Zsolt 95,3-7a: „Mert nagy Isten az ÚR, nagy király minden isten fölött. / Kezében vannak a föld mélységei, a hegyek ormai is az övéi. / Övé a tenger, hiszen ő alkotta, a szárazföldet is az ő keze formálta. / Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt! / Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk.”

Zsolt 113,5-7a: „Ki hasonlítható Istenünkhöz, az ÚRhoz, aki a magasban lakik, / és a mélybe néz, az égre is, a földre is? / Fölemeli a porból a nincstelent...”

Zsolt 146,5k.: „Boldog az, akinek Jákób Istene a segítsége, és Istenében, az ÚRban van a reménysége, / aki az eget és a földet alkotta, meg a tengert, és ami csak bennük van; ő meg is tart hűségesen mindenkor.”

Heródes és Poncius Pilátus ebben a városban a pogányokkal és Izráel népével, / hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezed és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék. / Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet; / te pedig nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által.” / Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét;”

1Pét 3,22: „Aki miután felment a mennybe, az Isten jobbján van, és alávettettek neki angyalok, hatalmasságok és erők.”

A Jeruzsálemben élő keresztyének tekintetüket Urunk nagyságára és dicsőségére irányították.

Ha imádkozásunk folyamán a személyes kérés a legfontosabb, akkor könnyen csüggedten, kishitűen imádkozunk, problémánk nagyságának megfelelően.

Ellenben várakozással tele imádkozhatunk, Urunk nagyságának megfelelően, mivel „Bajod megmentődnél nagyobb nem lehet...” (C. Malan: Bízz az Úrban lelkem..., 2. vers). „De Isten megsegít engem, az Úr megtartja életemet” (Zsolt 54,6).

Meghatározó tekintetiünk iránya a kísértés és ínség idején. Ezért: „Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, a ki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült / Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetekek lelkeitekben elalélván” (Zsid 12,2k.) (Vö. Zsolt 16,8; Zsolt6 118,7; Ézs 50,7¹).

A jeruzsálemi keresztyének nem sopánkodtak a nagy veszély miatt, nem is tartottak hosszadalmas tanácskozást, hanem egy szívvel és lélekkel felemelték szavukat az Úrhoz.

Azért imádkoztak, hogy feloldják a beszédtilalmat, vagy hogy Isten zöld lámpát adjon, hogy elmenekülhessenek Jeruzsálemből? Nem! Hhanem azért imádkoztak közösen, ami feltehetően még jobban megkeseríti majd életüket, mint eddig. De nem akartak meghátrálni, hanem előre haladni.

¹ Zsolt 16,8: „Az ÚRra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van;”

Zsolt 118,7: „Velem van az ÚR, segít engem, és én megvetéssel nézek gyűlölőimre;”

Ézs 50,7: „De az én Uram, az ÚR, megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban. Olyanná tettem arcomat, mint a kovakő, mert tudom, hogy nem vallok szégyent.”

Együtt keresték az Urat és segítségét kérték, hogy azt tehessék, amit tulajdonképpen nem tettek, és nem is tehettek volna. (Vö. ApCsel 20,24; 2Kor 5,14-16¹).

Az Úr válaszolt gyülekezete imádságára, Megrendült a hely, és mindnyájan megteltek Szentlélekkel. Nem új pünkösdtől éltek át, de újjáéledést.

Nem kivételes eset volt, amit megtapasztalt Jeruzsálemben a gyülekezet.

Talán olykor feltesszük a kérdést: Miért mozdulatlan nálam, nálunk minden? Nem imádkozunk-e túl keveset egymással, vagy nem engedjük igazán, hogy Úr legyen az Úr?

Hűségesek vagyunk a hittel tele imádságban?

Hűségesek vagyunk abban, hogy Isten trónja elé lépjünk?

Ő pompásan kinyilvánítja hatalmát, csodálatosabban,

Mint valaha gondoltad volna.

7./ EGY IMÁDKOZÓ, AKIT BETÖLTÖTT JÉZUS KRISZTUS SZEMÉLYE.

ApCsel 6,1-15: „Azokban a napokban pedig, mivel nőtt a tanítványok száma, zúgolódás támadt a görögül beszélő zsidók között a héberek ellen, hogy mellőzik a közülük való özvegyasszonyokat a mindennapi szolgálatban. / Ekkor összehívta a tizenkettő a tanítványok egész gyülekezetét, és ezt mondták nekik: „Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál. / Hanem válasszatok ki magatok közül, atyámfiai, hét férfit, akikről jó bizonysgot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába; / mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett.” / Tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek, és kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfi volt, valamint Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánórt, Timónt, Parmenászt és

¹ ApCsel 20,24: „De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonysgot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról;”

2Kor 5,14-16: „Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; / és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt. / Úgyhogy mi mostantól fogva senkit nem ismerünk test szerint: ha ismertük is Krisztust test szerint, most már őt sem így ismerjük.”

Nikoláoszt, az antiókhiai prozelitát; / az apostolok elé állították őket, és miután imádkoztak, rájuk tették kezüket. / Az Isten ígéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben, sőt igen sok pap is engedelmeskedett a hitnek. / István pedig - kegyelemmel és erővel telve - nagy csodákat és jeleket tett a nép között. / Megjelentek azonban néhányan a szabadosok, a ciréneiek és az alexandriaiak zsinagógájából, valamint néhányan a ciliciaiak és ázsiaiak közül, és vitatkoztak Istvánnal; / de nem tudtak szembeszállni azzal a bölcsességgel és Lélekkel, amellyel beszélt. / Ekkor felbújtottak embereket, akik ezt mondták: „Hallottuk, amikor káromolta Mózes és az Istent.” / Ezzel fellázították a népet, a véneket és az írástudókat, rárohanva elfogták őt, és a nagytanács elé hurcolták. / Hamis tanúkat is állítottak, akik ezt mondták: „Ez az ember állandóan e szent hely és a törvény ellen beszél. / Hallottuk is, amikor azt mondta, hogy az a názáreti Jézus lerombolja ezt a helyet, és megváltoztatja azokat a szokásokat, amelyeket Mózes hagyott ránk.” / Ekkor a nagytanácsban ülők mind rátekintettek, és látták, hogy az arca olyan, mint egy angyalé;”

ApCsel 7,54-60: *„Amikor ezeket hallották, haragra gerjedtek szívükben, és fogukat csikorgatták ellene. / Ő azonban Szentlélekkel telve az égre függesztette a tekintetét, és látta Isten dicsőségét és Jézust, amint az Isten jobbjára felől áll. / Ekkor így szólt: „Íme, látom az eget megnyílván, és az Emberfiát, amint az Isten jobbjára felől áll.” / Erre hangosan kiáltoztak, bedugták a fülüket, és egy akarattal rárohantak; / azután kiűzték a városon kívülre, és megkövezték. A tanúk pedig felsőruháikat egy Saul nevű ifjú lába elé tették le. / Amikor megkövezték Istvánt, az így imádkozott: „Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!” / Azután térdre esett, és hangosan felkiáltott: „Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt!” És amikor ezt mondta, meghalt.”*

„István, a hittel és Szentlélekkel teljes férfi” egyike volt annak a hét diakónusnak, akiket gyakorlati szolgálatok végzésére iktattak be a gyülekezetben. Életének egyetlen célja volt: abszolút elkötelezte magát Jézus Krisztus iránt. Ez határozta meg gyakorlati szolgálatát is.

Keresztyénként sok minden töltheti meg a szívünket: félelem, aggodalmaskodás, gondterheltség, becsvágyunk érdekében, de elégedetlenség és keserűség, gyűlölet és neheztelés is helyet talál bennünk.

Ami belsőleg megtölt, az formál minket, és ez megmutatkozik külsőleg is.

Istvánnak Jézussal volt tele az élete. Mi történik akkor, ha Jézus tölti meg egy ember életét?

Georg Steinbergnek úgy látszik teljesen egyszerű volt a válasz erre a kérdésre: „Az Úr iránti engedelmesség teszi lehetővé, hogy egyre több teret nyerjen bennünk.” (Vö. Ján 14,23; Ef 5,15-20; Kol 1,9.¹)

Gyakorlati szolgálata mellett István rendszeresen járt a zsidók zsinagógáiba, hogy ott felolvasson az Írásból és magyarázza. Így került nagy veszélybe. De számára is érvényes volt: „nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk” (ApCsel 4,10).

Akkor sem hallgathatott Jézusról, ha ezzel veszélyben forgott az élete.

Mi sokkal inkább hallgatunk, mint beszélünk Jézusról. Mi ennek az oka? Mt 12,34-ben olvassuk: „Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.”

István életét teljesen Jézus lénye töltötte be.

Túl kevésnek tartjuk mi ehhez önmagunkat? Vagy túl sok más dolog tölti be a szívünket? Vagy szívesen beszélénk Jézusról, ha nem rettenénk vissza a következményektől?

Istvánt a városon kívül kövezték meg. Utolsó szavaival imádkozott: „Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!” Aki így imádkozik, az tudja, hogy Jézushoz érkezik. (Vö. Zsolt 73,24; Lk 23,43; Jn 14,3; Fil 1,20-24.²)

¹ Jn 14,23: „Jézus így válaszolt: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítnék magunknak nála;”

Ef 5,15-20: „Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, / kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. / Éppen azért: ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata. / Ne részegeskedjétek, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljétek meg Lélekkel, / mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljétek és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak, / és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.”

Kol 1,9: „Ezért tehát, attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén.”

² Zsolt 73,24: „Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségbe fogadsz;”

Lk 23,43: „Erre ő így felelt neki: 'Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban;”

Jn 14,3: „És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is;”

Fil 1,20-24: „Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok. /

„Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!”

ApCsel 7,54-59: „Mikor ezeket hallották, haragra gerjedtek szívükben, és fogukat csikorgatták ellene. /

Ő azonban Szentlélekkel telve az égre függesztette a tekintetét, és látta Isten dicsőségét és Jézust, amint az Isten jobbjára felől áll. / Ekkor így szólt: „Íme, látom az eget megnyílván, és az Emberfiát, amint az Isten jobbjára felől áll.” / Erre hangosan kiáltoztak, bedugták a fülüket, és egy akarattal rárohantak; / azután kiűzték a városon kívülre, és megkövezték. A tanúk pedig felsőruháikat egy Saul nevű ifjú lába elé tették le. / Amikor megkövezték Istvánt, az így imádkozott: „Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!”

Lk 23,32-46: „Két gonosztevőt is vittek, hogy vele együtt végezzék ki őket. / Amikor arra a helyre értek, amelyet Koponya-helynek hívtak, keresztre feszítették őt, és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. / Jézus pedig így könyörgött: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Azután sorsvetéssel osztzkodtak ruháin. / A nép ott állt és nézte. A főemberek pedig velük együtt így csúfolódtak: „Másokat megmentett, mentse meg magát, ha ő az Isten választott Krisztusa!” /

Kigúnyolták a katonák is, odamentek hozzá, ecetet vittek neki, / és így szóltak: „Ha te vagy a zsidók királya, mentsd meg magadat!” / Felírás is volt a feje fölött görög, latin és héber betűkkel írva: EZ A ZSIDÓK KIRÁLYA. / A megfeszített gonosztevők közül az egyik így káromolta őt: „Nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is.” / De a másik megróttá, ezt mondva neki: „Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy! / Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el.” / Majd így szólt: „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.” / Erre ő így felelt neki: „Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.” / Tizenkét órától egészen három óráig sötétség lett az egész földön. / A nap elhomályosodott, a templom kárpitja pedig középen kettéhasadt. / Ekkor Jézus hangosan felkiáltott: „Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!” És ezt mondva meghalt.”

Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség! / Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom. / Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; / de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.”

István teljes mértékben Jézusért élt, és így halálában is egészen átadta magát az Úrnak: „Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!”(ApCsel 7,59). Utolsó szavaival pedig ellenségeiért imádkozott.

Jézus is így cselekedett, aki halálakor nem magára gondolt, hanem így imádkozott: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek”(Lk 23,34). Ahogy éltek, úgy haltak meg.

Meg lehet ezt tanulni és lehet-e gyakorolni, hogy mik lesznek utolsó szavaink, és mi lesz végső imádságunk? Lehet-e tennivalónk ilyenkor ezen a gyakorló pályán az előző gyakorlathoz és sok minden más egyébhez képest, amiket meg sem említettünk témánk folyamán?

Ha imádkozó életet folytattunk, akkor földi létünk végén és nagy gyengeségben is egyértelműen élő és valódi imádkozó élet marad.

Manfred Siebald kérdezi egyik énekében:

„*Mik lesznek utolsó szavaim, szavaid,
Mi jut majd még eszünkbe földi létünk jó lezárásaként?
Vajon visszatükrözik-e akkor utolsó szavaink mindazt,
Ami formálta életünket és szüntelenül foglalkoztatott bennünket?*”

A hálaadó, az önmagunk Istennek való odaszánására mondott, a bűnbánati és a határok kiszélesítéséért mondott imádság, a közös ima, hogy Jézus lényével betöltött életünk legyen, – mindez formál bennünket, és felkészít arra, hogy halálunkkor bizonyos hazamenetelünk legyen.

Megéri időt szakítani arra, hogy még egyszer elgondolkodjunk az imádság különböző gyakorlati területeink: Nem kellene-e teljesen újra késznek lennünk arra, hogy ezt megtanuljunk, és eszerint is éljünk?: „Ezekkel törődj, ezekkel foglalkozz, hogy előrehaladásod nyilvánvaló legyen mindenki előtt” (1Tim 4,15). (Vö. 1Tim 4,14; Ef 5,20; Róm 8,35.37; Zsolt 23,5k.; ApCsel 2,42.¹)

¹ 1Tim 4,14: „Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyet prófécia által kaptál a vének kézrátételével;”

Ef 5,20: „És adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében;”

*Légy éber a mindennapi sürgés-forgás közepette, mikor szorgos munkák sora vár.
Szakíts mindig elég időt arra, hogy csendben maradj, és bízva s imádkozva tekints fel
Jézusra!*

Legyél mindig éber; természetesen ma is.

Róm 8,35.37: „Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver?... / De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket;”

Zsolt 23,5k.: „Áldást nyer az ilyen az ÚRtől, igazságot a szabadító Istentől. / Ilyen az a nemzedék, amely hozzá folyamodik, akik Jákób Istenének orcáját keresik;”

ApCsel 2,42: „Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.”

33./ AZ ETIÓP KINCSTÁRNOK MEGTÉRÉSE

– nagyon segítségre utalva – barátságos szolgálatban részesítve –
– gazdagon megajándékozva –

ApCsel 8,26–40.

SEHR BEDÜRFTIG – FREUNDLICH BEDIENT – REICH BESCHENKT

Bibellesezettel für Januar 2012

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

ZEIT MIT GOTT – 1/2012; S. 63–76

<http://www.bibel.com/BLZ/index10.html>

Bevezetés

ApCsel 8,26–40: „Az Úr angyala pedig így szólt Fülöphöz: „*Kelj fel, és menj Dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen.*” / Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakénak, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, / visszatérőben hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát. / Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: „*Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz.*” / Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: „*Érted is, amit olvasol?*” / Erre az így válaszolt: „*Hogyan érthetném, míg valaki meg nem magyarázza?*” És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé. / Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: „*Amint a juhok levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját.* / A megaláztatásért elvétellett róla az ítélet, nemzetségét ki sorolhatná fel? Mert élete felvitetik a földről.” / Az udvari főember

megkérdezte Fülöptől: „Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról vagy valaki másról?” / Fülöp beszélni kezdett, és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust. / Amint tovább haladtak az úton, valami vízhez értek, és így szólt az udvari főember: „Íme, itt a víz! Mi akadályozza annak, hogy megkeresztelkedjem?” / (Ezt mondta neki Fülöp: „Ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet.” Ő pedig így válaszolt: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.”) / Megparancsolta, hogy álljon meg a hintó, és szálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és az udvari főember, és megkeresztelte őt. / Amikor kijöttek a vízből, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt, és nem látta őt többé az udvari főember, de örvendezve haladt tovább az útján. / Fülöp pedig Azótoszba került, és végigjárva valamennyi várost, hirdette az evangéliumot, míg Cézaréába nem ért.”

Vakáció kezdete előtt olykor a médiában megtudható, hogy ismert személyiségek hol töltik szabadságukat. „A pénzügyminiszter Jeruzsálembe utazik” – ezt közölhette volna a hírszolgálat, amikor a kormánytisztviselő elindult Jeruzsálembe, a mintegy 2000 km-es útra.

Tulajdonképpen a miniszter nem abból az országból indult el, amelyet ma Etiópia néven ismerünk, hanem arról a területről, amely körülbelül a mai Núbiának felel meg, és az Asszuán és Khartum közti területen található¹.

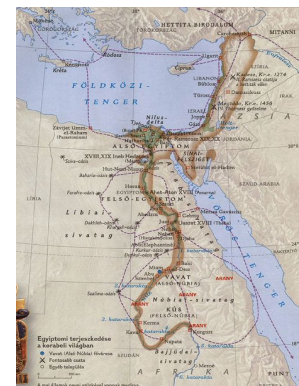
¹A fordító megjegyzése:

<http://www.google.hu/imgres?imgurl=http://m.blog.hu/nubia/image/Nubiai%2520utazas/terkep.jpg>
http://www.google.hu/imgres?imgurl=http://pctrs.network.hu/clubpicture/9/9/_/etiopia_terkepe

Ebben az országban királynők uralkodtak. A „kandaké” szó tisztséget jelöl, olyan ez, mint a „fáraó” is. A királynő udvarában a pénzügyi vezetőnek tekintélyes állása volt.

Nem valószínű, hogy utazását szabadságra való utazásnak nevezhattuk volna. És mégis, megkérdézhették tőle honfitársai: „Ugyan mit akar Jeruzsálemben? Talán arra volt szüksége, hogy egy darabig távol legyen az udvari élettől, vagy egészen egyszerűen az eddigiektől eltérően valami mást akar látni és hallani, vagy egy kis kikapcsolódásra volt szüksége. Esetleg egyfajta kultúra- vagy élményszomja támadt.

Vagy valami teljesen más után sóvárgott. Esetleg belső nyugtalansága támadt, amit Augusztinus egyházatya – egy másik afrikai – , aki 400 évvel később saját tapasztalata nyomán ezt így fejezte ki: „Óh Istenem! Nyugtalan a szívünk mindaddig, amíg meg nem nyugszik benned.” Ha valaki megtalálta ezt a nyugalmat, keresése véget ér. Elgondolható, hogy azért utazott a miniszter a zsidók sokat dicsért szent városába, mivel belőleg megüresedett, és gazdagon beteljesedett életre vágyott (vö. 1Krón 16,10; 5Móz 4,29; Zsolt 69,33¹).

¹ 1Krón 16,10: „Dicsőítsétek szent nevét, szívből örüljenek, akik keresik az URat;”

5Móz 4,29: „De ha keresni fogod ott az URat, a te Istenedet, megtalálod, ha teljes szívvel, lélekkel keresed;”

Zsolt 69,33: „Látják ezt az alázatosak, és örülnek. Ti, Istent keresők, éledjen szívetek!”

Valamiképpen boldogtalannak érezhette magát. Tekintélyes állása és nagy gazdagsága ellenére szegény és *segítségre szorult ember* volt, nem külsőleg, de alapjában véve (vö. Zsolt 107,1–9¹).

1./ Nagyon segítségre utalva.

a./ Mindnyájan vágyakozunk az élő Isten után.

ApCsel 8,27: „Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakének, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni.”

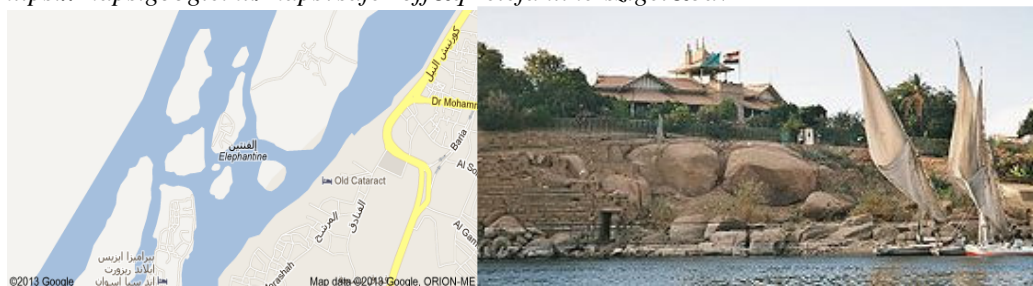
Zsolt 38,10: „Uram, előttem van minden kívánságom, nincs rejtve előttem sóhajvásom.”

Szudán határához közel, Asszuán közelében található Elefantine-sziget², ahol már a perzsa időktől évszázadok óta létezett egy zsidó kolónia. Talán a szomszédság révén támadt érdeklődés a miniszterben a zsidók szent városa, temploma és Istenük iránt. Csupán az

¹ Zsolt 107,1-9: „Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! / Így szóljanak az ÚR megváltottai, akiket megváltott az ellenség kezéből, / és összegyűjtött a különböző országokból; keletről, nyugatról, északról és délről. / Vannak, akik bolyongtak a pusztában, úttalan utakon, nem találtak lakott várost. / Éheztek is, szomjaztak is, elcsüggedt a lelkiük. / De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és kimentette őket szorult helyzetükből. / A helyes útra vezette őket, hogy lakott városba jussanak. / Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetért, az emberekkel tett csodáiért, / mert megítatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket.”

²A fordító megjegyzése:

<https://maps.google.hu/maps?safe=off&q=elefantine-sziget&bav>

érdeklődés azonban túl kevés. Nyilvánvalóan érezte a pénzügyminiszter, hogy a legfontosabb hiányzott az életéből.

„Az Isten utáni kérdés, az igaz, élő Isten utáni vágyakozás – teremtetett létünk alapján – mindnyájunkban bennünk van. A pogány vallások képtelenek csillapítani ezt a vágyat, ezért voltak és vannak kereső emberek minden vallásban és világnézethez tartozók között. Ezt a sóvárgást nem pótolhatja sem gazdagság, sem méltóság, de művészet és ismeret sem” (W. de Boor).

Ezt az afrikai férfit ez ösztönözte Jeruzsálembe akkor is, ha „rászorultságát” szavakkal talán nem is tudta kifejezésre juttatni. Utólag persze mi tudjuk, mi hiányzott neki. Jézus segítségére volt szüksége, és ily módon nagyon segítségre utalt ember volt.

Vajon sejtette-e, hogy csak egy személy tud neki segíteni? Ez a rászorultság nem csak a pogányok és olyan emberek esetében létezik, akik keresztyén jellegű országban élnek Isten nélkül.

Olykor keresztyénekre vonatkozóan is meg kell állapítaniuk, hogy belső üresség és sóvárgás van bennük. Adott esetben sok időbe kerül, amíg ezt keresztyénekként beismerjük. A „kegyes büszkeség” nem engedi meg, nehezünkre esik bevallani, hogy hiányzik belőlünk az öröm és békesség, hogy elfáradtunk, de nem azért, mert alváshiányunk van. A belső üresség ilyen időszakában úgy tűnik, igen távol vagyunk Jézustól.

Akkor segítségre utalt emberekként mi is útra kelhetünk, mint ahogy ez az Afrikából való ember is tette. Ennek során nem kell hosszú utat megtennünk; csak egy imádságra van távol tőlünk a mi Urunk, aki már régóta várakozik ránk. (Vö. Zsolt 50,15; Zsolt 42,1–3.¹)

b./ A Krisztusra mutató élet illata.

2Kor 2,14–16: *„De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. / Mert Krisztus jó illata*

¹ Zsolt 50,15: *„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem;”*

Zsolt 42,1-3: *„A karmesternek: Kórah fiainak tanítókölteménye. / Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! / Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?”*

vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között: / ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre. De ki alkalmas erre?”

Ha az Elefantine-szigeten élő zsidók megfontolásra és keresésre ösztönözték a minisztert, feltehetjük magunknak a kérdést: vajon mi, Jézus Krisztus követői eleven módon irányítjuk Urunkra a környezetünkben élők figyelmét? Vannak szomszédaink és munkatársaink, és sokféle kapcsolatot ápolunk mindennapjaink folyamán. Felelősnek tartjuk-e magunkat értük? Nem arról van szó, hogy megerőltessük magunkat, s „kegyesen” tevékenykedjünk. *Ha azonban Jézus tölti meg és határozza meg életünket, ez nem marad elrejtve. A keresők észreveszik ezt.* (Vö. Mt 5,16; Fil 2,14k.; 1Móz 26,28a.¹)

Az ismert példa teszi ezt érhetővé: egy misszionárius – igen megterhelten igehirdetése szerény visszhangja miatt – annak a vonatnak egyik fülkéjében ült, amelyik éppen befutott az állomásra. Hirtelen felriadt gondolataiból. A peronról zsemlékkal tele tálcákkal fiatalok igyekeztek fel s le a vonaton. Zsömle vásárlásra unszolták az utazókat, de igen szerény eredménnyel. Amikor aztán a vonat ismét elindult, a fiúknak gyorsan le kellett szállniuk még tele tálcákkal. Egy fiú azonban éppen ekkor lépett fel a mozgó vonat lépcsőjére. És már bent is volt a fülkében. Leült az egyik helyre, kiválasztott egy zsemlét, kettétörte és elkezdte enni. A mellette ülő férfi felnézett újságjából, mivel a megkezdett meleg zsemle pompás illatot árasztott. Nem sokáig tartott, mikor vásárolt is egy zsemlét, és elkezdte fogyasztani. Az illat szétáradt a fülkében. Az utasok egymást követően magukhoz hívták a fiút, hogy zsemlét vegyenek tőle. Amikor a fiú a következő állomáson leszállt a vonatról, már üres volt a tálcája. (Vö. Ef 5,15–19; Kol 1,9; Kol 4,5.²)

¹ Mt 5,16: „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat;”

Fil 2,14k.: „Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, / hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban;”

1Móz 26,28a.: „De azok ezt felelték: Meg kellett látnunk, hogy az ÚR van veled.”

² Ef 5,15-19: „Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, / kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. / Éppen azért: ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az ÚR akarata. / Ne részegeskedjétek, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljétek meg Lélekkel / mondjátok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljétek és mondjátok dicséretet szívetekben az Úrnak;”

c./ Hagyta, hogy betöltse az utasfülkét a frissen sült zömlék illata.

1Pt 3,15: „Ellenben az Urat, a Krisztust tartásatok szentnek szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet;”

ApCsel 4,20: „Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.”

A zsemlét kínáló fiú szavak nélküli üzenetet közvetített a misszionáriusnak. Miközben a többi árus hangosan kiáltozott, ő hatékony módszert alkalmazott arra, hogy vásárlásra bírja az utasokat. Egyszerűen leült a közelükbe, és hagyta, hogy betöltse az utasfülkét a frissen sült zömlék illata. Ez zsemlé iránti évágyat gerjesztett, és egyik a másik után megkívánta a ropogós zsemlét. Teljesen ehhez hasonlóan kelthetünk évágyat kortársainkban az élet kenyerére iránt. (Vö. Mt 5,13; 2Kor 9,2; 1Tim 4,12; Jn 6,35.¹)

Azok, akik Jézus áldozata által megengesztelődtek Istennel, kellemes illatuk van az élő Isten előtt. Így Isten elé nem a bűn és halál „búze” száll fel, hanem Krisztus illata. Ő „önmagát adta értünk „áldozati ajándéku, az Istennek kedves illatként” (Ef 5,2). (Vö. 1Jn 1,7; Ézs 53,5.²)

Kol 1,9: „Ezért tehát, attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén;”

Kol 4,5: „Bölcsen viselkedjétek a kívüli állók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel.”

¹ Mt 5,13: „Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek;”

2Kor 9,2: „Hiszen ismerem készségeket, amelyért dicsekszem veletek a macedónoknak, hogy Akhája tavaly óta készen áll, és hogy a ti buzgóságotok magával ragadta a többséget;”

1Tim 4,12: „Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban;”

Jn 6,35: „Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.”

² 1Jn 1,7: „Ez pedig az az üzenet, amelyet tőle hallottunk, és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség;”

Ézs 53,5: „Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.”

Ezért létünkéből is fakadhat az, ami ilyen kellemes illattal összehasonlítható. Talán egyikünk–másikunk olyan illatot áraszt, mint amilyen az érett gyümölcsé, vagy mint pl. a tárolt almáé. Jó gyümölcsnek jó illata van.

Isten ígéjéből tudjuk, hogy azért hozhatunk jó termést, mivel Jézusban élünk. Ha ő életünk Ura, megérzik rajtunk Jézus illatát. Ott van jó illat, ahol Jézus jelen van. Ha Jézus töltötte meg életünket, akkor rádöbbennek a környezetünkben élő megfáradt keresztyének, hogy ők is egészen közel kerülhetnek Jézushoz. Akkor felhívhatjuk a figyelmüket arra, hogy segítségre utaltságukban rábízhatják magukat az Úrra. Segít olykor egy lelkigondozóval folytatott beszélgetés és imádság is. (Vö. Zsolt 91,14–16; Mt 7,7k.¹)

d./ Fejezetről fejezetre olvasta az irattekercset.

ApCsel 8,27k.: „Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakénak, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, / visszatérőben hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát;”

Zsolt 139,1–5: „A karmesternek: Dávid zsoltára. URam, te megvizsgálsz, és ismersz engem. / Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. / Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. / Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam. / Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod.”

Az Etiópiából való miniszter azért utazott Jeruzsálembe, hogy Istent imádjá. Most ismét visszautazik hazájába. A bibliai szövegből semmit sem tudunk jeruzsálemi tartózkodásáról. Vajon kapcsolatot teremtett-e hazája vezető államférfijaként a zsidó vezetőkkel?

¹ Zsolt 91,14-16: „Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. / Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt. / Megelégitem hosszú élettel, gyönyörködhet szabadításomban;”

Mt 7,7k.: „Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitják nektek. / Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitják.”

De a kegyes zsidók őt olyan pogánynak tartották, akivel semmiféle kapcsolatot nem ápoltak. A templom területén is csupán a pogányok udvarába mehetett be. Valószínűleg mindezt teljesen másként képzelte el. Így aztán üres maradt a szíve.

De nem így a keze. Amikor haza felé indult, egy irattekercset tartott a kezében, amit drága pénzen szerzett Jeruzsálemben. Mivel keresett valakit, és tele volt a szíve kérdésekkel, nem sajnálta rá a pénzt.

Hogy belsőleg békességre jusson és válaszokat kapjon kérdéseire, sok ember manapság is nagy árat fizet. De mivel számos esetben rossz helyen keresik a békességet, ezért csalódnak, és még nagyobb lesz a lelkükben lévő üresség. Igen, egyre inkább segítségre vannak utalva, ha a világ üres kútjainál akarnak betelni. (Vö. Ézs 2,3.¹)

Az Afrikából való férfi jó nyomon járt; mert az üdvösség a zsidók közül támad (Jn 4,22b.²). Mégis, ezt nem Jeruzsálemben és nem is az ézsaiási szövegben találta meg, amit maga előtt tartott, amit nem is igen értett. Ez plusz csalódást jelentett számára! De nem tette félre az irattekercset, hanem fejezetről fejezetre olvasta magában. Úgy elmélyült ebben a tevékenységében, hogy észre sem vette az út szélén haladó férfit. De ez hirtelen odafutott a kocsija mellé. Azért jött, mivel Isten akarta kielégíteni lelki szükségletét. (Vö. Dán 2,22; Jn 2,25.³)

2./ Barátságos szolgálatban részesítve.

a./ Istennek itt volt rá szüksége.

ApCsel 8,26–33: „Az Úr angyala pedig így szólt Fülöphöz: „*Kelj fel, és menj Dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen.*” / *Ő felkelt, és elindult. És íme, egy*

¹ Ézs 2,3: „*Eljön a sok nép, és ezt mondják: Jöjjetek, menjünk föl az ÚR hegyére, Jákób Istenének házához! Tanítson minket utaira, hogy az ő ösvényein járjunk. Mert a Sionról jön a tanítás, és az ÚR igéje Jeruzsálemből.*”

² Jn 4,22b.: „*Mert az üdvösség a zsidók közül támad.*”

³ Dán 2,22: „*Ő tárja fel a mélyen elrejtett titkokat; tudja, mi van a sötétségben, és nála lakik a világosság;*”

Jn 2,25: „*És nem volt szüksége arra, hogy bárki tanúskodjék az emberről, mert ő maga is tudta, hogy mi lakik az emberben.*”

etióp férfi, a kandakénak, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, / visszatérőben hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát. / Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: „Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz.” / Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: „Érted is, amit olvasol?” / Erre az így válaszolt: „Hogyan érthetném, míg valaki meg nem magyarázza?” És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé. / Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: „Amint a juhot levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját. / A megaláztatásért elvételét róla az ítélet, nemzetségét ki sorolhatná fel? Mert élete felvitetik a földről.”

Isten angyala Fülöpöt a samáriai zsenge gyülekezetekben folyó virágzó munkából hívta el, és elküldte a Gázába vezető útra. Sivár, unalmas út volt ez! De Istennek itt volt rá szüksége. Fülöp azonban egyáltalán nem tudta, hogy miért. (Vö. Zsolt 86,11; Zsolt 32,8.¹)

Egyszerre rádöbbsent Fülöp, milyen precízen megtervezte Isten a feladatát. Ismét nyilvánvalóvá tette Urunk, hogy milyen szép, nagyon jól kivitelezett a munkája. Találkozás jött létre egy kereső és egy már Isten által megtalált ember között: egyikük nagyon segítségre volt utalva, a másikat meg Isten már gazdagon megajándékozta.

Az Úr azt mondta Fülöpnek: Csatlakozz ehhez a kocsinhoz. Ebben van a dolog magyarázata: Ennek az utazónak az érdekében vagy itt. Fülöp bizonyára csodálkozott, amikor meghallotta, mit olvas ez a férfi az előkelő kocsiban. Azonban világos lett számára: Ennek a személynek „vallásoktatásra” van szüksége.

„Érted is amit olvasol?” A megszólított felfigyelt. Mivel a kérdés láthatóan egészen pontos volt. Erre őszintén és nyíltan megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel mellé a kocsiba.

Werner de Boor hozzáfűzte ehhez: „Azonnal meg kell kedvelnünk ezt a pénzügyminisztert. Nem fejezi ki rosszallását a zavarás miatt, nincs felháborodva az idegen kérdése miatt, hanem őszintén válaszol a kérdésre, és meghívja Fülöpöt.”

„Kérlek, kiről mondja ezt a próféta?” (ApCsel 8,34). Ezzel a kérdéssel az Afrikából való férfi egészen közel került élete legnagyobb és legfontosabb felfedezéséhez, mert az előtte

¹ Zsolt 86,11: „Taníts engem utaidra, URam, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet;”

Zsolt 32,8: „Bölcsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.”

lévő irattekercsben Jézusról volt szó. Bár az Ótestamentum szerzői is szólnak Jézusról, mégis, a Jézusról való beszéd az evangélium lényege (Vö. Ézs 53,1–12¹).

Jézus Isten szenvedő szolgája és „Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!” (Jn 1,29). Adjunk neki hálát ismét ezért.

b./ Az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust.

ApCsel 8,34k.: „Az udvari főember megkérdezte Fülöptől: „Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról vagy valaki másról?” / Fülöp beszélni kezdett, és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust.”

De boldog óra volt ez az országúton. Fülöp „szolgálhatott az afrikainak az evangéliummal”, és elmondhatta, mit tett értünk Jézus. Az evangéliumról szóló tanúságtétel a legfontosabb szolgálat, amit egyik ember a másik érdekében végezhet.

Isten megbízottjaként elmondta az afrikai férfinak Fülöp, hogy Jézus a mennyből a földre érkezett, nem azért, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és életét adja váltságul sokakért. Nincs nagyobb szolgálat annál, és nem tehetünk nagyobb szolgálatot a másik ember érdekében, mint hogy rámutatunk Jézusra, aki szeretetből értünk adta életét; és nincs nagyobb szeretet annál, mint mikor életét adja valaki barátaiért. (Vö. Mt 20,28; Jn 15,13.²)

¹ Ézs 53,1-12: „Ki hitte volna el, amit hallottunk, ki előtt volt nyilvánvaló az ÚR hatalma? / Mint vesszőszál, sarjadt ki előttünk, mint gyökér a szikladt földből. Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhattunk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhattuk volna. / Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalom férfja, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődöttünk vele. / Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza. / Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békecségyünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. / Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért. / Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját. / Fogság és ítélet nélkül hurcolták el, de kortársai közül ki törődött azzal, hogy amikor kiirtják a földön élők közül, népe vétké miatt éri a büntetés?! / A bűnösök közt adtak sírt neki, a gazdagok közé jutott halála után, bár nem követett el gonoszságot, és nem beszélt álnokul. / Az ÚR akarata volt az, hogy betegség törje össze. De ha fel is áldozta magát jóvátételül, mégis meglátja utódait, sokáig él. Az ÚR akarata célhoz jut vele. / Lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz. Igaz szolgám sokakat tesz igazzá ismeretével, és ő hordozza bűneiket. / Ezért a nagyok között adok neki részt, a hatalmasokkal együtt részesül zsákmányban, hiszen önként ment a halálba, hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétkét vállalta magára, és közbenjárta a bűnösökért.”

Csatlakozzunk gondolatban Fülöphöz és az afrikaihoz, és gondoljunk a kereszten történt eseményre. Nem létezhetne a hitünk, ha nem lennénk kapcsolatban a kereszten értünk meghalt Jézussal.

Hans Memling, a festő úgy ábrázolta a kereszten történt eseményt, hogy szabadon hagyott egy részt a keresztet körülvevő emberek közösségében. Oda állsz, megérkeztél ide, a kereszt közelében éled keresztyén életedet? Isten gyermekei helye a kereszt alatt van, mivel abból élnek naponként, amit Jézus szerzett értük a kereszten.

Így élte ezt át gróf Zinzendorf, amit a következő szavakkal vallott meg: „Vannak olyan idők, amikor lélekben az örökkévalóságba jutok. De semmit sem vettem úgy a szívemre, mint amikor megérkeztem a Golgotára – legyen érte áldott Isten!”

Jézus nem csak azért jött, hogy kereszthalált haljon, hanem azért jött, hogy itt maradjon. Hogyan élünk, hogy gyakoroljuk a krisztuskövetés szolgálatát? (Vö. 1Pt 2,21–25.¹)

c./ A kereszt alatt ismerjük fel Isten szeretete csúcspontját.

ApCsel 8,32–35: „Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: „Amint a juhot levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját. / A megaláztatásért elvétellett róla az ítélet, nemzetségét ki sorolhatná fel? Mert élete felvitetik a földről.” / Az udvari főember megkérdezte Fülöptől: „Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról vagy valaki másról?” / Fülöp beszélni kezdett, és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust;”

Jn 3,16: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

² Mt 20,28: „Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért;”

Jn 15,13: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.”

¹ 1Pt 2,21-25: „Hiszen erre hívatottok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek: / ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, / mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. / Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. / Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.”

Amit Fülöp a pénzügyminiszternek mondott, az tartalmilag megegyezik azzal, amit Georg Steinberg írt „Jöjj a kereszthez” című könyvecskéjében: „A kereszthez szeretnék vezetni, hogy meggyógyuljanak sebeid, megnyugodjon lelkiismereted, békesség töltse be a lelkedet, és erő az életedet. A kereszt alatt és csak itt találkozhat egymással a Szentlélek és a bűnös ember; ott kerül sor békeszövetség kötésére aközött a bűnös között, akinek bűnei túl nehéz teherré váltak és a kegyelmes s irgalmas Isten között. Ott helyezi rá az Üdvözítő átszegezett kezét a fájó szívre, ott tisztítja meg a bűnnel terhelt lelkiismeretet az engesztelés vérével.”

Steinberger feltesz néhány kérdést is, amikre Isten Igéje alapján válaszol:

Mit látunk, ha megállunk a kereszt alatt?

1./ A kereszt alatt ismerjük fel Isten szeretete csúcspontját. Ilyen nagy szeretetre volt szükség ahhoz, hogy megváltson minket. Isten azonban odaadta Fiát, és hozzájárult ahhoz, hogy keresztre feszítsék.

Amikor egy misszionárius hirdette az emberek között ezt az üzenetet, örvendező, de fájdalmas hangon megkérdezte egyik hallgató: 'Régóta tudjátok már ezt a hírt?' És a misszionárius 'igen' szavára megkérdezte: 'Hát akkor miért hallgattátok el előlünk ilyen sokáig?'"

Tovább adjuk-e az összes között a legjobb jó hírt Isten feltétel nélküli szeretetéről, és hogy Isten tökéletesen megengesztelődött irántunk? Bizonyára a mai napon is van erre lehetőségünk!

A zenész Danny Plett vallotta a „Látod a sebeidet és meggyógyítod szívemet” kezdetű énekével kapcsolatban: „Nem gyors, közhelyszerű válaszokat szeretnék közölni hallgatóimmal, hanem olyan reménységet akarok közvetíteni, amiben nekem is részem van.” (Vö. ApCsel 4,12.20; Róm 1,14–17; Róm 10,14–17.¹)

¹ ApCsel 4,12.20: „Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk. / Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk;”

Róm 1,14-17: „Görögöknek és barbároknak, bölcsseknek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok. / Azért szívem szerint kész vagyok az evangéliumot hirdetni nektek is, akik Rómában vagytok. / Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is, / mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből fog élni;”

Róm 10,14-17: „De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? / És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el? Így van

d./ Isten Jézusra helyezte minden bűnünket.

Péld 14,34: „Az igazságosság felmagasztalja a népet, a bűn pedig gyalázatukra van a nemzeteknek;”

1Pt 1,18k.: „Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, / hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.”

„Mit látunk, ha a keresztt alatt állunk?”

2./ Látjuk Jézus helyettes áldozatát!

Meg kellett váltani minket, ki kellett szabadítani bűneink uralma alól, amiknek hatalma volt felettünk. Valakinek magára kellett vállalnia a büntetést, hogy szabadok lehessünk. El kellett viselni valakinek a bűneink miatti büntetést, hogy eleget tegyen ezzel a szent Istennek. Ezt azonban kizárólag egyetlenegy személy vehette magára helyettünk, aki bűn nélküli volt: Jézus Krisztus. (Vö. Róm 5,19; 2Kor 5,21.¹) Isten ráhelyezte minden bűnünket.

Mit látunk a keresztt alatt?

3./ Látjuk, hogy milyen következményei vannak a bűnnek.

Nagyon nyilvánvaló ez, ha a fájdalom férfijára tekintünk, aki így kiáltott fel ínségében: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” (Mt 27,46). Az okozta megfeszített Urunk legnagyobb szenvedését, hogy a világ bűnének – amit Isten ráhelyezett – ebben az órában el kellett választania őt az Atyától (G. Steinberger).

megírva: „Milyen kedves azoknak a jövetele, akik az evangéliumot hirdetik!” / Csakhogy nem mindenki engedelmeskedett az evangéliumnak, ahogyan Ézsaiás mondja: „Uram, ki hitt a mi beszédünknek?” / A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által.”

¹ Róm 5,19: „Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmissége által is sokan lettek igazakká.”

2Kor 5,21: „Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”

J. S. Bach Máté passiójában ez így hangzik: „A világ áldása és üdvössége átokként keresztre lett szegezve..., a büntelennek vétkesként kellett meghalnia.”

4./ Egy negyedik tény is látható a keresztnél: Látjuk megváltásunkat.

Hogy megtudjuk, kik és milyenek vagyunk, a Megfeszítettre kell tekintenünk, akivel átokfára szegeztek minket. Ilyen bő mértékben érvényes ránk váltságműve. Ezzel megszabadított minden erőfeszítéstől, hogy megjobbítsuk és megváltoztassuk magunkat. Hitben tudhatjuk és elfogadhatjuk, hogy bűnös énünk, ami olyan sok ínséget okozhat nekünk, halálba adatott a kereszten Jézussal.” (Vö. Gal 2,19b–20; Róm 6,6–12; Róm 7,4–6.¹)

e./ Elvégeztetett

Jn 1,29.36: „Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!... / és rátekintve Jézusra, aki arra járt, így szólt: „Íme, az Isten Báránya!”;

Jn 19,30: „Miután Jézus elfogadta az ecetet, ezt mondta: „Elvégeztetett!” És fejét lehajtva, kilehelte lelkét.”

Georg Steinberger következő kérdése így hangzik:

¹ Gal 2,19b-20: „Hogy Istennek éljek. / Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem;”

Róm 6,6-12: „Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszítettet vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. / Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől. / Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. / Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. / Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. / Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban. / Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedelmeskedjete kívánságainak;”

Róm 7,4-6: „Ugyanígy ti is, testvéreim, meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, s ezért másé vagytok: azé, aki feltámadt a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. / Mert amíg test szerint éltünk, a bűnök törvény által szított szenvedélyei hatottak tagjainkban, amelyek a halálnak termettek gyümölcsöt. / Most azonban, miután meghaltunk annak a számára, ami fogva tartott minket, megszabadultunk a törvénytől, úgyhogy az új életben a Lélek szerint szolgálunk, nem pedig az Írás betűje szerint, mint a régiben.”

„Mit hallunk a keresztt alatt? A legértékesebbet, amit valaha csak elmondhattak: *'Elvégeztetett'*”

Mond meg, mire van még szükséged akkor? Mit óhajtasz még, mióta Jézus mindent tökéletesen véghezvitt? Van-e olyan szükséges szót, amit nem mondtak ki? Van-e olyan szükségszerű vigasztalás, amit nem kaptál meg? Olyan békeüdvözlés, amit nem kaptál ajándékba?” (H. Bezzel)

Jézus Krisztus mindent megszerzett nekünk, amire szükségünk van. Mindent!

*„Nem létezik olyan rossz a Bárány számára,
Hogy ne tudná helyre hozni Istennel való kapcsolatodat,
Amit egyébként senki sem képes elszenvedni, Amit minden ember elkerül,
Te mindezzel hozzá jöhetsz, Mert Jézus elfogad téged.
Krisztus véghezvitte azt, ami minket bűnösöket üdvözít,
Saját ajkáról hangzott a szó, amellyel közölte velünk végakarátát.
Íme, kimondta a szót érted, kimondta mindenkiért,
Kimondta értem: mindent, mindent véghezvitt,
Ami üdvözíti a bűnös ember.”* (L. Hofacker).

Mivel Jézus mindent véghezvitt értünk, mellette maradhatunk.

Ez egészen konkrétan azt jelenti:

- Elfogadni a bocsánatot, valahányszor csak szükségünk van rá (vö. 1Jn 1,7–9¹),
- szabadon élni, megszabadulva énünk béklyóitól (2Kor 5,15²),
- megőrizni a hitbeli bizonyosságot (Róm 8,38k.³),
- gyakran odajárulni a kegyelem trónusához (Zsid 10,19.20.22⁴),

¹ 1Jn 1,7-9: „Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. / Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. / Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól.”

² 2Kor 5,15: „Azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”

³ Róm 8,38k.: „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, / sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”

- tudatosan az Úr tulajdonaként élni, aki nagy árat fizetett értünk (Róm 14,7–9¹),
- nem akarni semmit sem tenni az Úr nélkül (Kol 3,17²),
- hálásan élni, mivel olyan sok mindent elfogadtunk Istentől (vö. Zsolt 103,1–13³).

Fülöp magával vitte az Afrikából való férfit Jézus Krisztus keresztje alá. Azt mondta neki, amit a hiányban szenvedő emberek látni, hallani és elfogadni szeretnének. És a hatalmas miniszter – akinek hazájában bizonyára igen sok mondanivalója volt – ezt vitte magával.

3./ Gazdagon megajándékozva

a./ Az afrikai férfi személyesen találkozott a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztussal

ApCsel 8,36–38: „Amint tovább haladtak az úton, valami vízhez értek, és így szólt az udvari főember: „Íme, itt a víz! Mi akadályozza annak, hogy megkeresztelkedjem?” / (Ezt mondta neki Fülöp: „Ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet.” Ő pedig így válaszolt: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.”) / Megparancsolta, hogy álljon meg a hintó, és leszálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és az udvari főember, és megkeresztelte őt.”

⁴ Zsid 10,19.20.22: „Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, / azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttiünk a kárpit, vagyis az ő teste által;... / járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől.”

¹ Róm 14,7-9: „Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; / mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. / Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőknél uralkodjék.”

² Kol 3,17: „Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala.”

³ Zsolt 103,1-13: „Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. / Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé. / Minden elnyomottal törvényesen és igazságosan bánik az ÚR. / Megismertette útjait Mózes-szel, cselekedeteit Izráel fiaival. / Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. / Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. / Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. / Amilyen messze van napkelet napnyugtától, olyan messzire veti el vétkeinket. / Amilyen irgalmas az apa fiaival, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz.”

Fülöp szavai jól előkészített szív talajába jutottak. Az evangélium meghallása után a főkamrás tudta: megtalálta, amit keresett. Talán sokkal többet, mint amit várt. Mindenekelőtt felfedezte, hogy a kezében lévő írás a Jézus Krisztusban lévő örök üdvösségről tanúskodik.

Jeruzsálemben nem találkozhatott testi értelemben az Úrral, mert Jézus visszatért a mennybe az Atyához. És valószínűleg a tanítványok közül senkivel sem beszélhetett. Az üldözés miatt szétszórta őket. De egy diakónust – aki a diaszpórában munkálkodott – elküldött az Úr misszionáriusként, és ő lett neki az üdvösség követe. (Vö. ApCsel 8,4–8.¹)

A Fülöppel való találkozás által személyesen találkozott a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztussal. Találkozhatnak-e Jézussal azok, akikkel mi találkozunk?

Az afrikai férfi megértette: Jézus meghalt érttem, ezért élhetek. Ehhez az Úrhoz akart tartozni, mert: *„Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.”* Az afrikai embernek ez a hitvallása mindent tartalmazott, ami megmenti az embereket. Aki ezt a tényt elismeri, az elfogadja az Istentől való új életet. Ez az, ami „a fentről való születéskor”, az újjászületéskor történik (Jn 3,3.²).

Egy Istentől távol élő emberből Istenhez közel lévő ember lett, egy bűnösből Isten gyermeke. Az újjászületés ajándék. A keresztyén lét Jézussal való egységben történik.

Nem sokkal később az Etiópiából való férfi ismét egyedül maradt. Mégis, örömmel haladt az úton, mert aki a világban a leghatalmasabb, az vele volt.

Ki tudja azonnal felfogni vagy egyáltalán csak sejteni azt a gazdagságot, amivel megajándékozta őt Isten?

Köszönjük meg újra, hogy minket is ilyen gazdagon megajándékozott Jézus! (Vö. Ef 3,14–21.³)

¹ ApCsel 8,4-8: *„Akik pedig szétszóródtak, elmentek, és hirdették az igét. / Fülöp lement Samária városába, és ott hirdette nekik a Krisztust. / A sokaság egy szívvel és egy lélekkel figyelt arra, amit Fülöp mondott, mivel hallották és látták azokat a jeleket, amelyeket tett. / A tisztátalan lelkek ugyanis sok megszállottból hangosan kiáltozva kimentek, sok béna és sánta is meggyógyult, / és nagy öröm volt abban a városban.”*

² Jn 3,3,7: *„Jézus így válaszolt: „Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.” ./ Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek.”*

³ Ef 3,14-21: *„Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, / akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: / adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; / hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva / képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; / és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig. / Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint*

b./ Miért haladhatott örvendezve az útján az afrikai férfi?

ApCsel 8,39: „Amikor kijöttek a vízből, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt, és nem látta őt többé az udvari főember, de örvendezve haladt tovább az útján;”

Neh 8,10: „Majd ezt mondták nekik: Menjetek, egyetek jó falatokat, igyatok édes italokat, és juttassatok belőle azoknak is, akiknek nincs, mert a mi Urunknak szent napja ez. Ne bánkódjatok, mert az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek!”

„Örvendezve haladt tovább az útján” (ApCsel 8,39.). Aki bízik Jézusban, az számolhat azzal, hogy Isten maradandó örömmel ajándékozza meg a szívében. De olyan sokszor sikerül az ellenségnek kikezdeni az örömünket. Ennek során az Úrban való öröm és Isten közelsége tudata segít minket, hogy ne nyomasszon az utunk folyamán tapasztalt megterhelés, „mert az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek” (Neh 8,10).

Néhány ok arra, hogy az afrikai férfi örömmel haladhatott tovább az útján:

- *Azért haladhatott örvendezve az útján, mivel tudta: Valaki meghalt értem! De Ő él, ismer és szeret engem. Ezt mi is tudjuk. „Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk” (Róm 5,8.)*
- *Azért haladhatott örvendezve az útján, mert kezében tartotta Isten Igéjét és szívébe fogadta az Urat, Jézust. Krisztus hit által él a szívünkben (Ef 3,17¹).*
- *Azért haladhatott örvendezve az útján, mert rendeződött az élete. Hallott Isten bűnbocsánatáról és elfogadta azt. „Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából” (Ef 1,7).*
- *Azért haladhatott örvendezve az útján, mert most már tudta, hogy nyilvántartásba vették a nevét a mennyei polgárok jegyzékében. Örök hazája most már a mennyben van, és éppen oda tart. Jézus mondta: „Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra?”*

ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: / azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen.”

¹ Ef 3,17: „Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva.”

/ És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is” (Jn 14,2k.). (Vö. Fil 3,20k.¹)

c./ A pénzügyi szakértő Isten örömeiben folytathatta életét

Fil 4,4–7: *„Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete. / A ti szelídségeitek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel! / Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; / és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”*

- *A pénzügyi szakértő Isten örömeiben folytathatta életét: mert Isten megváltotta és megszabadította énje diktatúrájától. „Mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől” (Róm 8,2).*
- *Örvendezve haladhatott az útján, mert megígérte Ura, hogy naponta vele lesz és vezeti. Fülöp egyszerre csak már nem volt vele. Tőlünk is elmehetnek olyan emberek, akik segítettek bennünket. De mi is elmondhatjuk hittől Ászáffal együtt: „Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. / Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklaja és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!” (Zsolt 73,25k.)*
- *Az etióp kincstárnok örvendezve haladhatott az útján, mert a jelenlévő Úr kijelentette mindarra vonatkozóan, ami őt szorongatta és félelemmel töltötte el: Ne félj! (Vö. Ézs 43,1²). Ránk is vonatkozik Jézus szava: „Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot” (Jn 16,33).*
- *Az etióp kincstárnok azért haladhatott örvendezve az útján, mert olyan Ura volt, akitől elkérhetett mindent, és aki mindig is tudta, mire van szüksége. „Mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle” (Mt 6,8).*

¹ Fil 3,20k.: *„Nekiünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, / aki az ő dicsőséges testéhez hasonlónak változtatja a mi gyarló testiünket, azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.”*

² Ézs 43,1: *„De most így szól az ÚR, a te teremtető, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”*

- Azért is *haladhatott örvendezve az útján* az etióp férfi, mert jó hírt vitt magával a környezetében lévő emberek számára, akikhez visszatért. A legjobb hírrrel tért haza. Sokan vannak, akik ezt óhajtják. *„De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tetteidet”* (Zsolt 73,28).

d./ Az pénzügyminiszter új cél felé haladt

Ézs 25,9: *„Ezt mondják azon a napon: Itt van a mi Istenünk, benne reménykedtünk, hogy megszabadít minket. Itt van az ÚR, benne reménykedtünk, vigadjunk és örüljünk szabadításának!”*

Hab 3,18: *„De én vigadozni fogok az ÚR előtt, örvendezek szabadító Istenem előtt.*

Az etióp pénzügyminiszter azért utazhatott örvendezve az útján, mert új célja lett életének: a menyei dicsőség. Ezért haladhatunk Isten üdvözült gyermekeiként mi is örömmel. Örömmel élni nem azt jelenti, hogy mindig mosoly van az arcunkon.

Hogy mit jelent a keresztyének öröme, az egy kis történetből is nyilvánvaló.

Johannes Busch lekipásztornak (1905–1956) a háború után nagy családjával egy szűk lakásban kellett élnie és dolgoznia. Ott kellett sok szolgálatára felkészülnie. Íróasztala fölött egyszerű, magakészítette tábla függött. Erre írta fel azt a kérést, ami jelezte, hogy Busch Urával élt – most is, nehéz körülmények között. A táblán ez állt: *„Adj hitbeli jókedélyt a féktelen nyüzsgés közepette is!”* Ezzel a Krisztus rejtettségében való kegyes higgadtságra gondolt.

Ez akkor is kitartott, amikor fájdalmasan korán kellett megállnia felesége sírjánál. Mellette állt hat gyermeke és nagy gyászoló gyülekezet. Feszülten várták az emberek, mi hangzik majd el a gyászszertartáson, ahol ő prédikálta Isten Igéjét.

Ünnepélyes hangon kezdte: *„Sok gyászolónak hirdettem ebben a temetőben az élet üzenetét. Ennek során talán ti magatok is arra gondoltatok: Nem került még rád a sor, egyébként bizonyára másképpen beszélnél. De most rám került a sor. Ezért joggal kérdezitek: Megmaradsz-e ennél az üzenetnél?”*

Néma csendben állt a gyászoló gyülekezet, amikor Busch megvallotta: *„Igen, megmaradok Isten Jézus Krisztusban kijelentett szeretete üzenete mellett.”*

Így tudunk gazdagon megajándékozva élni és szenvedni is. (Vö. Zsolt 33,21; Zsolt 40,17; Zsolt 92,14–16; 5Móz 32,3k.¹)

¹ Zsolt 33,21: „Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk;”

Zsolt 40,17: „Örüljenek, és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek. Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az ÚR!”

Zsolt 92,14–16: „Az ÚR házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain. / Öreg korban is sarjat hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak, / és hirdetik: Igaz az ÚR, kösziklám ő, akiben nincs álnokság!”

5Móz 32,3k.: „Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket! / Köszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő.”

34./ TANÍTVÁNYOK KÉRDEZNEK – JÉZUS VÁLASZOL

JÜNGER FRAGEN – JESUS ANTWORTET

Zeit mit Gott - Mit Gewinn die Bibel lesen

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

BLZ 4/2013 S. 44-54

a./ Bevezetés

Jn 3,1-2: *„Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik vezető embere. / Ő egy éjjel elment Jézushoz, és így szólt hozzá: „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket te teszel, hacsak nincs vele az Isten;”*

Jn 7,14-17: *„Már az ünnepi hét fele elmúlt, amikor Jézus felment a templomba, és tanítani kezdett. / csodálkoztak a zsidók ezen, és ezt kérdezték: „Hogyan ismerheti ez az Írást, hiszen nem is tanulta?” / Jézus erre így válaszolt nekik: „Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki elküldött engem. / Ha valaki kész cselekedni az ő akaratát, felismeri erről a tanításról, hogy vajon Istentől való-e, vagy én magamtól szólok.”*

Sokszor olvassuk az evangéliumokban: *„És Jézus tanította őket”* (pl.: Mt 5,2; Mt 7,29; Mt 13,3; Mt 13,54). Ő a tanító, – mi pedig a diákok. Elfogatásakor mondta: *„Mindennap a templomban ültem és tanítottam”* (Mt 26,55).

Jézus mindenekelőtt tanítványai mestere volt, akitől minden vonatkozásban első kézből értesültek. A Hegyi Beszéd kezdetén olvasható: *„Amikor meglátta a sokaságot, felment a hegyre, és miután leült, odamentek hozzá tanítványai. / Ő pedig megszólalt, és így tanította őket”* (Mt 5,1k.).

A tizenkét tanítvány – akiket azért hívott el Jézus, „*hogy vele legyenek*” (Mk 3,14) – három évig járt Jézus „iskolájába.” Intenzív oktatásban volt részük, amiben lényeges volt az Úr tanítása és az ezen tájékozódó hitélet.

Nem mindig *ült* Jézus hallgatói előtt, ahogy a híres „Hegyi Beszéd” során tette, és ahogy ezt a rabbik is gyakorolták. Gyakran beszélt Jézus útközben tanítványaival.

Ennek során sok alkalom volt a Mester megkérdezésére. A tanítványi lét része a kérdés szabadsága. Ez ránk, Jézus követőire is érvényes, hogy tanulók vagyunk és maradunk, s kérdezhetjük Urunkat. Soha sem kell félnünk attól, hogy ez megterhelő neki. Éppen arra vár Isten, hogy kérdezzenek tőle övéi. (Vö. 2Móz 18,15; 1Sám 10,22; 1Sám 30,8; Lk 7,19; Lk 9,54; ApCsel 1,6k.¹)

Foglalkozzunk a következő napokban Simon Péter tanítvány három kérdésével. Ezek sajátjaink is lehetnének, mivel a keresztyének személyes életére vonatkoznak és nem idegenek tőlünk. Talán egyik-másik kérdés ezek közül éppen most nyugtalanít bennünket. A kérdéshez azonban hozzátartozik az is, hogy az Úr szavára koncentráljunk és órá figyeljünk. (Vö. Zsolt 40,7; Mk 9,7; Zsid 3,7k.²)

¹ 2Móz 18,15: „*Mózes ezt felelte apósának: Mert hozzám jön a nép, hogy megkérdezze Istent;*”

1Sám 10,22: „*Ekkor újból megkérdezték az URat, hogy eljött-e egyáltalán az az ember? És az ÚR ezt felelte: Igen, itt van. Elrejtőzött a holmik között;*”

1Sám 30,8: „*Dávid pedig megkérdezte az URat: Üldözzem-e azt a rablócsapatot? Utolérem-e őket? Ő pedig így felelt neki: Üldözd, mert biztosan utoléred, és még kiszabadíthatod őket;*”

Lk 7,19: „*És elküldte őket az Úrhoz ezzel a kérdéssel: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?;*”

Lk 9,54: „*Látva ezt tanítványai, Jakab és János így szóltak: „Uram, akarod-e, hogy ezt mondjuk: Szálljon le tűz az égből, és égesse meg őket!?”;*”

ApCsel 1,6k.: „*Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: „Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izráelnek?” / Így válaszolt: „Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.”*”

² Zsolt 40,7: „*Véresáldozatban és ételáldozatban nem telik kedved: nyitott fület adtál nekem. Égőáldozatot és vétekáldozatot nem kívánsz;*”

Mk 9,7: „*De felhő támadt, amely beárnyékolta őket, és hang hallatszott a felhőből: „Ez az én szeretett Fiam, reá hallgassatok!;*”

Zsid 3,7k.: „*Ezért, amint a Szentlélek mondja: „Ma, ha az ő szavát halljátok, / ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés napján a pusztában.”*”

1./ Mi lesz a jutalmam?

a./ Mindent megkérdezhetünk Jézustól

Mt 19,16-27: „Odament hozzá valaki, és ezt kérdezte: „Mester, mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” / Ő így válaszolt neki: „Miért kérdezel engem a jóról? Csak egy van, aki jó. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.” / Az megkérdezte: „Melyeket?” Jézus így felelt: „Ezeket: ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, / tiszteld apádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint magadat!” / Az ifjú erre ezt mondta: „Ezt mind megtartottam, mi fogyatkozás van még bennem?” / Jézus így válaszolt neki: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyondodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem.” / Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet, szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt. / Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: „Bizony, mondom néktek, hogy gazdag ember nehezen megy majd be a mennyek országába.” / Sőt azt is mondom nektek: „Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.” / Amikor meghallották ezt a tanítványok, nagyon megdöbbentek, és így szóltak: „Akkor ki üdvözülhet?” / Jézus rájuk tekintett és ezt mondta nekik: „Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.” / Ekkor megszólalt Péter, és ezt kérdezte: „Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, mi lesz hát a jutalmunk?”

Egy gazdag ifjú szomorúan távozott Jézustól. Fontos kérdést tett fel, de túl keménynek tűnt számára a válasz. Túl nagy volt neki az ár, az út meg keskeny. Kegyesen nevelték, és azt akarta, hogy örök élete legyen. De annyira ragaszkodott nagy vagyonnal rendelkező életéhez, hogy nem akarta elhatározni magát arra, hogy mindentől megváljon, és teljesen Jézushoz csatlakozzon.

Ezzel a fiatal emberrel ellentétben Péter kifejezésre jutatta: „Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, mi lesz hát a jutalmunk?” (Mt 19,27).

Talán tőlünk sem idegen ez a kérdés, és jól megértjük Pétert!

Tanítványok kérdezhetik Jézust. A feltett kérdéssel Péter arra utal, mintha közelebből ismerte volna Jézust, és már régen követte őt. Hallotta és elhitte az Isten országáról szóló igehirdetést, és feltétel nélkül engedelmeskedett Jézus hívásának. Erről a Máté és Lukács írása

szerinti evangéliumban olvashatunk (Mt 4,17-22; Lk 5,1-11¹): „*És mindent otthagyva követték őt*” (Lk 5,11).

Mindent elhagyni – ezt tanácsolta Jézus a gazdag ifjúnak;

Péter mindent elhagyott. Minden tanítvány elhatározta, hogy teljes szívből Jézusnak él: Jakab és János nem csak hálóikat hagyták hátra, azaz hivatásukat, de elhagyták apjukat, Zebedeust is. A Péter házasemberként elhagyta házát és családját², amikor Jézus iskolájába ment³. Máté feladta vámszedői tevékenységét és addigi baráti körét (Mt 9,9-13⁴).

Mit kaptak ezért? Péter bátran kimondja a kérdést: „*Mi lesz hát a jutalmunk?*” (Mt 9,27).

¹ Mt 4,17-22: „*Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: „Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa.” / Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátott két testvért, Simont, akit Péternek hívtak, és testvérét, Andrást, amint hálójukat a tengerbe vetették, mivel halászok voltak. / Így szólt hozzájuk: „Jöjjetek utánam, és én emberhalászokká teszek titeket.” / Ők pedig azonnal otthagyták hálóikat, és követték őt. / Miután tovább ment onnan, meglátott két másik testvért, Jakabot, a Zebedeus fiát és testvérét, Jánost, amint a hajóban atyjukkal, Zebedeussal együtt rendezték hálóikat, és őket is elhívta. / Ők pedig azonnal otthagyták a hajót és atyjukat, és követték őt;”*

Lk 5,1-11: „*Amikor egyszer a sokaság hozzá tódult, és hallgatta az Isten igéjét, ő a Genezáret-tó partján állt. / Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálóikat mosták. / Ekkor beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot. / Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: „Evezd a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra!” / Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálókat.” / S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálók; / ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. / Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” / A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és azokat, akik vele voltak és segítettek; / de ugyanígy Jakabot és Jánost, a Zebedeus fiait is, akik társai voltak Simonnak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: „Ne félj, ezen túl emberhalász leszel!” / Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagyva követték őt.”*

² Hogy Péter házasember volt, az kiderül a Mk 1,30-ból: „*Simon anyósa lázasan fekiüdt, és mindjárt szóltak felőle Jézusnak.*”

³ Senki sem gondolja, hogy Péter elvált a feleségétől, amikor elhagyta családját, hanem volt olyan időszak, amikor úgyszólván Jézussal, bibliaiskolájába járt. Később, amikor apostolként állt szolgálatba, legalább is időnként magával vitte a feleségét (1Kor 9,5: „*Nincs-e szabadságunk arra, hogy keresztyén feleségünket magunkkal vigyük, mint a többi apostol, meg az Úr testvérei és Kéfás?*”).

⁴ Mt 9,9-13: „*Amikor Jézus továbbment onnan, meglátott egy embert ülni a vámnál, akit Máténak hívtak, és így szólt hozzá: „Kövess engem!” Az felkelt, és követte őt. / És történt, amikor Jézus asztalhoz telepedett a házban, sok vámszedő és bűnös jött oda, és letelepedtek Jézussal és az ő tanítványaival együtt. / Meglátták ezt a farizeusok, és szóltak tanítványaiknak: „Miért eszik a ti mesteretek vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?” / Ő pedig, amikor ezt meghallotta, így szólt: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. / Menjete, és tanuljátok meg, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot. Mert nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.”*

Az Úrral való személyes kapcsolatban minden kérdést, képtelenségeket is és minden más egyebet kimondhatunk, ami foglalkoztat bennünket. Isten hallja. (Vö. Zsolt 62,9; 1Sám 1,13-20.¹)

b./ Jézus követésére való hívása mindig egyénre szabott.

Mt 19,16-22. 27-30: „Odament hozzá valaki, és ezt kérdezte: „Mester, mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” / Ő így válaszolt neki: „Miért kérdezel engem a jóról? Csak egy van, aki jó. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.” / Az megkérdezte: „Melyeket?” Jézus így felelt: „Ezeket: ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, / tiszteld apádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint magadat!” / Az ifjú erre ezt mondta: „Ezt mind megtartottam, mi fogatkozás van még bennem?” / Jézus így válaszolt neki: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyondodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem.” / Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet, szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt... / Ekkor megszólalt Péter, és ezt kérdezte: „Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, mi lesz hát a jutalmunk?” / Jézus erre ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy ti, akik követtek engem, a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének királyi székébe, ti is tizenkét királyi székbe ültök, és ítéletet tartotok Izráel tizenkét törzse felett. / És mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevemért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet. / De sok elsőből lesz utolsó, és sok utolsóból első;”

¹ Zsolt 62,9: „Bízzatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk! (Szela.);”

1Sám 1,13-20: „Anna magában beszélt, csak ajka mozgott, de hangja nem hallatszott. Ezért Éli azt gondolta, hogy részeg, / és ezt mondta neki: Meddig tart még a részegséged? Jőzanodj ki mámorodból! / Anna azonban így válaszolt: Nem, uram! Bánatos lelkű asszony vagyok. Nem ittam bort vagy szeszes italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az ÚR előtt. / Ne tartsd szolgálólányodat elvetemült asszonynak, mert nagy bánatom és szomorúságom miatt beszéltem ilyen sokáig. / Éli így válaszolt: Menj el békességgel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amit kértél tőle! / Ő pedig ezt mondta: Nézz jóindulattal szolgálólányodra! Azután elment az asszony a maga útjára, evett, és nem volt többé szomorú az arca. / Másnap reggel fölkeltek, imádkoztak az ÚR előtt, majd visszatértek otthonukba, Rámába. Amikor aztán Elkána a feleségével, Annával hált, az ÚRnak gondja volt rá. / Egy idő múlva Anna teherbe esett, fiút szült, és elnevezte Sámuelnek, mert ezt mondta: Az ÚRtól kértem őt.”

Róm 12,1k.: *„Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; / és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.”*

A Jézusnak átadott élet és Urunk követése nem mindig azt jelenti, hogy mindent el kell hagyni úgy, ahogy az első tanítványok tették, és ahogy Jézus tanácsolta a gazdag férfinak. Jézus hívására hallgatni azt is jelentheti, hogy az életkörülmények és külső feltételek úgy maradnak, mint eddig (Vö. Lk 8,38k.¹)

Mikor Jézus azt mondta a gazdag házból való ifjúnak: *„Add el vagyonodat”*, ezzel azt akarta mondani neki: Szabadulj meg attól, ami uralkodik rajtad és megkötözi a szívedet. A szabadság azt jelenti: úgy kezelni a vagyont, hogy Isten van első helyen az életünkben, és tulajdonunk felett is rendelkezhet.

Jézus követésére szóló hívása mindig egyénre szabott. Ez érvényes arra útra is, amelyen Jézus azt akarja, hogy szándéka szerinti lelki személyiségekké érjünk. Van akit kivesz Jézus a családi és szakmai környezetből, mástól meg azt akarja, hogy ott lakjon, hogy hitelesen éljen új egzisztenciát „Krisztusban a régi körülmények között. Így kell ragyognia az evangélium fényének minden körülmények között.

Ehhez tartozik a Jézus iránti szenvedélyünk is. Vannak emberek, akiknek a művészet a szenvedélyük. Vannak, akiknek a hívnév, vannak, akiknek az arany. Az én szenvedélyem: a lélekmentés” (W. Booth).

A Jézusnak való odaszánásunk nem akadhat el az elképzelésünkön, lényeges, hogy ez szívünk és életünk része legyen (vö. Fil 4,8k.; Mt 7,12²).

A gazdag ifjú, aki (még) nem tudott elválni földi javaitól, lemondott – legalább is addig az időpontig – a mennyben lévő kincsről.

¹ Lk 8,38k.: *„Az az ember pedig, akiből kimentek az ördögök, arra kérte, hogy vele maradhasson. De Jézus elküldte, ezt mondván neki: / „Térj haza, és beszéld el, mit tett veled az Isten.” Ő pedig elment, és hirdette az egész városban, hogy milyen nagy jót tett vele Jézus.”*

² Fil 4,8k.: *„Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe! / Amit tanultatok és átvettetek, hallottatok és láttatok is tőlem, azt tegyétek, és veletek lesz a béke Istene!”*

Mt 7,12: *„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény, és ezt tanítják a próféták.”*

És mi van azokkal, akik „mindent elhagytak”? „Jézus megengedi, hogy kérdést intézzenek hozzá a jutalommal kapcsolatban. Nem vág Péter szavába. Sokkal inkább megnevezi a követés jutalmát. A Biblia szerint az emberi cselekvésnek kifizetődő célra van szüksége” (G. Maier). (Vö. Lk 12,13-21. 29-34.¹)

c./ A tanítvány jutalma e földi létben.

Mt 19,27-30: „Ekkor megszólalt Péter, és ezt kérdezte: „Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, mi lesz hát a jutalmunk?” / Jézus erre ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy ti, akik követtek engem, a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének királyi székébe, ti is tizenkét királyi székbe ültök, és ítéletet tartotok Izráel tizenkét törzse felett. / És mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevemért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet. / De sok elsőből lesz utolsó, és sok utolsóból első.”

Jézus először is a tizenkét tanítvány jutalmáról beszél. Ha Urunk dicsősége trónján fog ülni, a tizenkettő is trónon fog ülni, és ők ítélik majd Izráelt. Ezzel elismerését juttatja kifejezésre Jézus. (Vö. Jel 20,4-6; 1Kor 6,2.²)

¹ Lk 12,13-21. 29-34: „Ekkor így szólt hozzá valaki a sokaságból: „Mester, mondd meg a testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget!” / De ő így válaszolt: „Ember, ki tett engem bírónak vagy osztónak köztetek?” / Azután ezt mondta nekik: „Vigyázzatok, és őrizzétek minden kapzsiságtól, mert ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg.” / Aztán példázatot mondott nekik: „Egy gazdag embernek bő termést hozott a földje, / ekkor így gondolkozott magában: Mit tegyek? Nincs hova betakarítanom a termésemet. / Majd így szólt: Ezt teszem: lebontom a csűrjeimet, nagyobbakat építek, oda takarítom be minden gabonámat és javamat, / és ezt mondom a lelkemnek: Én lelkem, sok javad van sok évre félretéve, pihenj, egyél, igyál, vigadozzál! / Isten azonban azt mondta neki: Bolond, még ez éjjel elkéri tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál? / Így jár az, aki magának gyűjt, és nem Isten szerint gazdag.”... Ti se kérdezzétek tehát, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, és ne nyugtalanodjatok. / Mert mindezeket a világ pogányai kérdezzétek. A ti Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van ezekre. / Inkább keressétek az ő országát, és ráadásul ezek is megadatnak nektek. / Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot!” / „Adjátok el vagyonotokat, és adjátok alamizsnául, szerezsetek magatoknak el nem avuló erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem férközhet hozzá, a moly sem emészti meg. / Mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is.”

² Jel 20,4-6: „És láttam trónokat: helyet foglaltak rajtuk, és ítélő hatalmat kaptak azoknak a lelkei, akiknek fejüket vették a Jézusról való bizonyosságtételért és az Isten igéjéért; akik nem imádták a fenevadat, sem az ő képmását, és nem vették fel az ő bélyegét a homlokukra és kezükre: ezek életre keltek, és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig. / A többi halott nem kelt életre, míg el nem telt az ezer esztendő. Ez az első

És amikor aztán százszoros jutalomról beszél, azzal minden követője jutalmáról szól: „És mindenki, aki elhagyta ... az én nevemért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet” (Mt 19,29).

Az ilyen jutalmazás messze felülmúlja minden elképzelésünket.

Állapítsuk meg először: Isten már ebben az életben is sok jót ajándékozik nekünk. Egyszer megkérdezte Jézus tanítványait: „Volt-e hiányotok valamiben?” Azt válaszolták: „Semmiben” (Lk 22,35). (Vö. Jak 1,17¹).

Vessünk most egy pillantást Péter földi életére azzal a kérdéssel, hogy vajon látható-e már valami ebből a gazdag jutalomból. Márk 10,28-30-ban² Jézus alaposan megmagyarázza, hogy valamennyi tanítványát Isten „ebben a világban” (Mk 10,30) jó adományokkal, és különösen is hitbeli barátokkal ajándékozza meg, még súlyos üldöztetések idején is: „Mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek” (Mt 6,8). (Vö. Mt 7,7-11.³)

Olyan Istenünk van, aki szívesen és nagyvonalúan ajándékozza meg családját. Sőt, olyan sokat ad, hogy megoszthatjuk egymással javait. Az Úr Jézus gyülekezete tekintettel és figyelemmel van azokra, akik anyagi nehézségekkel küzdenek (vö. ApCsel 2,44k.⁴). „Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükséget szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete?” (1Jn 3,17).

Köszönetet mondunk-e azért a sok kis és nagy ajándékért, amikkel megajándékozott minket az Úr, és azokért az emberekért is, akiket mellénk rendelt? Ne gyengeségeikről és

feltámadás. / Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem az Isten és a Krisztus papjai lesznek, és vele fognak uralkodni ezer esztendeig;”

1Kor 6,2: „Vagy nem tudjátok, hogy a szentek a világ felett fognak ítélni? És ha ti ítéltetek a világ felett, arra talán méltatlanok vagytok, hogy jelentéktelen ügyekben ítéltessetek?”

¹ Jak 1,17: „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása.”

² Mk 10,28-30: „Péter megszólalt, és ezt mondta neki: „Íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk.” / Jézus így szólt: „Bizony, mondom néktek: senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért.”

³ Mt 7,7-11: „Kérjetelek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek. / Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik. / Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, / vagy ha halat kér, kígyót ad neki? / Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?”

⁴ ApCsel 2,44k.: „Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. / Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá.”

hiányosságairól beszéljünk, hanem adjunk hálát értük Istennek, és nekik is mondjunk köszönetet. (Vö. Fil 1,3k; Filem 4-7; 1Thess 5,18.¹)

d./ Isten legnagyobb ajándéka az örök élet.

Mk 8,36: „Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?”

Mk 10,30: „És ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövő világban pedig örök életet.”

Isten legnagyobb ajándéka „a jövő világban az örök élet” (Mk 10,30). „Akié a Fiú, azé az élet” (1Jn 5,12). Ezenkívül azonban az is érvényes: Aki Jézusé, nehézségekben is lesz része ebben az életben. Az Úr józanul beszél erről a tényről: Mt 10,34-39².

Bizonyos, hogy Jézus békességet hozott a földre (Lk 2,14³). Mindenekelőtt az Istennel való békességet. Aki ezt megtalálta, az újra és újra konfliktusba kerül a világgal, sőt, olykor családjával is. Ez akár halálhoz is vezethet. Péter apostol is mártírhálált halt.

¹ Fil 1,3k.: „Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor megemlékezem rólatok, / és mindenkor minden könnyörgésemben örömmel imádkozom mindnyájatokért;”

Filem 4-7: „Hálát adok mindenkor az én Istenemnek, amikor megemlékezem rólad imádságaimban, / mert hallok a te hitedről és szeretetedről, amely az Úr Jézus és minden szent iránt van benned, / és imádkozom azért, hogy a hitünkben való közösséged eljuttasson téged mindannak a jónak a megismerésére, amely Krisztusért van bennünk. / A te szeretetedben sok örömünk és vigasztalásunk volt, mert a szentek szíve felüdült általad, testvérem;”

1Thess 5,18: „Mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.”

² Mt 10,34-39: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot. / Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyét anyósával, / és így az embernek ellensége lesz a háza népe. / Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám; / és aki nem veszi fel keresztyét, és nem követ engem, nem méltó hozzám. / Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt.”

³ Lk 2,14: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.”

De a „jutalmat” tartotta szeme előtt. A diaszpórában élő keresztyéneknek írt első levelében olvasunk erről. Mielőtt Péter tulajdonképpen a „szenvedésről” szól, Isten felülmúlhatatlan adományáról és szabadításáról beszél. Eközben jut el Isten magasztalására és imádására. Csatlakozzunk mi is Isten imádásba: 1Pét 1,3-9¹!

Isten irgalmassága, az új élet, az élő reménység, az elmúlhatatlan örökség, Isten megőrzése és ereje nem állnak arányban a földi javakkal. „Mi jellemzi az élet javait? Olyan ez, mint egy marék por, amik miatt sokat aggodalmaskodunk. De ott vannak az értékes ajándékok, ahol Krisztus, a pásztorom végtelenül felüdít” (P. Gerhardt).

Paul Gerhardt énekében így fejezte ki Istenbe vetett bizonyosságát:

*„Örökkévaló javakkal pótolod ki életünk hiányait,
És mennyei hajlékba vezetsz, ha eltávoztunk e földről.
Nos hát, énekelj és ujjongj szívem vidáman!
Istened, a mindenség Teremtője javadat akarja.
Ő a te kincsed, örökséged, örökrészed,
Fényed és boldogságod, oltalmad és pajzsod,
Segítséged és üdvösséged, aki tanácsol és nem hagy el.”²*

¹ 1Pét 1,3-9: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, / arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra. / Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben. / Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszorodtatok különféle kísértések között, / hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranyból, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicsőretek, dicsőségre és tisztességre. / Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, / mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét.”

² Ha nem tudja Istent magasztalni, vagy nincsenek saját szavai, amikkel köszönetet mondhatna Istennek, akkor kitűnő minta Önnek Paul Gerhardt „Szívvel és lélekkel énekelek” kezdetű éneke. (Vö. <http://www.scherfl.de/pg027.html> - a fordító megjegyzése.)

2./ „Hányszor vétkezhetsz ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki?”

a./ „Hetvenszer hétszer is.”

Mt 18,21k.: *„Akkor Péter odament hozzá, és ezt kérdezte tőle: „Uram, hányszor vétkezhetsz ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is?” / Jézus így válaszolt: „Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.”*

Minden embernek fontos a sikeres együttélésre vonatkozó kérdés. Gyakran nem sikerül jó együttélés házasságban, családban, munkahelyen, de Jézus gyülekezetében sem.

Jézus és Péter beszélgetésében a hitbeli testvérekről van szó. Sok baj van keresztyének között. Rosszat beszélnek egymásról, állításként közölnek feltevést, haragot tartanak, ragaszkodnak saját, jónak vélt igazukhoz, a többieket hibáztatják.

Péter ismerte a Miatyánk kérését: *„És bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”* (Mt 7,12).

Az egymással való közösség gyakorlása azonban komplikált. Gyakran megsértjük egymást.

Hirdetjük a megbocsátást. Csak hát milyen gyakran kell „megbocsátani felebarátomnak, aki ellenem vétkezett?” Háromszor? Ezt tanították a farizeusok.

Péter tovább megy: Hétszer? – jól tudva, hogy a hetes Isten száma. A megbocsátás összefüggésben van az Atyával a mennyben. Olvassuk el ehhez, hogy magyarázta Jézus a Miatyánk ötödik kérését: Mt 6,14k.¹

Milyen szigorú mérce! Ilyenkor félelem támadhat bennünk. Tőlünk teszi függővé bocsánatát az Atya? És van-e Jézusnak más ilyen szigorú követelménye is a Péterrel folytatott beszélgetése elején, ami így elcsüggeszthet bennünket?

Teljesen igaza van Péternek a hetes számmal kapcsolatban, ugyanakkor helytelenül jár el.

Abból kell kiindulnunk, hogy Jézus az Ószövetség egyik eseményére emlékeztet a „hetvenszer hétszer” követelménnyel. Ez az 1Móz 4,23k.-ban található¹.

¹ Mt 6,14k.: *„Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát mennyi Atyátok. / Ha pedig nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.”*

Lámek a végtelen bosszú prototípusa. Egyetlen sértésre gyilkossággal reagál. A bosszú törvénye azóta meghódította a világot. És ez rejtőzik a mi szívünkben is. Ezt a tényt mindenekelőtt fel kell ismernünk és el kell viselni a feszültséget. De csak az helyes, ha Jézushoz megyünk vele, aki szembeállítja a bosszú törvényét Isten megbocsátó szeretetével. (Vö. Róm 12,19k.²)

b./ Jézus a megbocsátással összekapcsolja a rendreutasítást és megbánást.

Lk 17,3k.: „Vigyázzatok magatokra!” *Ha vétkezik ellened atyádfia, figyelmeztessd, és ha megbánja, bocsáss meg neki. / És ha naponta hétszer vétkezik ellened, és hétszer tér vissza hozzád ezt mondva: Megbántam - bocsáss meg neki.”*

1Jn 1,7–9: „*Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. / Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság.”*

A gyűlölet törvényével Jézus Isten örök szeretetét állítja szembe, sőt inkább megsemmisíti azt. A határtalan gyűlöletet a határtalan szeretet győzi le, amely megbocsát. Egyszerűen így? Csendben? Szó nélkül? Bizonyára nem.

Jézus a megbocsátással összekapcsolja a rendreutasítást és megbánást. Nem az Úr kedve szerint való hevesen közölni másokkal a véleményünket. Ehelyett figyelj magadra, mielőtt kinyitod a szádat. Te sem vagy jobb a Deákné vásznánál. Te is bűnös ember vagyok. Ne a másik személyére támadj, hanem közöld vele a tényállást. Mond el neki alázatosan, mit vétett ellened. A bűnt minden esetben komolyan kell venni. Ezért is helyénvaló komoly figyelmeztetés alkalmazása. Erre sokan nem figyelnek, mert önfejük és magyarázkodnak.

¹ 1Móz 4,23k.: „Egyszer ezt mondta Lámek a feleségeinek: Ádá és Cillá, hallgassatok szómra! Lámek asszonyai, figyeljetek mondásomra! Embert ölök, ha megsebez, gyermeket is, ha megüt. / Ha hétszeres a bosszú Kainért, hetvenhétszeres az Lámekért!”

² Róm 12,19k.: „Ne álljatok bosszút önmagatokért, szerettem, hanem adjatok helyet az ő haragjának, mert meg van írva: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek” - így szól az Úr. / Sőt, „ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia; mert ha ezt teszed, parazsat gyűjtesz a fejére.”

Mit tegyünk? Még egyszer megpróbálhatjuk, hogy figyelmeztetjük őket, és ennek során újra és újra az egész ügyet Isten elé tárjuk imádságban. Imádkozhatunk a Szentlélek munkálkodásáért; hiszen mi nem tudunk embereket megváltoztatni. Isten Szentlelke viszont képes erre. Mindenesetre senkit sem rohan le.

Mindenki a maga tetteért felelős.

Hozzá tartozik a megbocsátáshoz a megbánás is. Ez – aminek első fázisa a bűn felismerése, ami bűnvalláshoz vezet – kapcsolódik ahhoz az elhatározáshoz, hogy elfordulok a bűntől: „Sajnálom. Kérlek bocsáss meg. Isten segítségével másként akarok élni.”

Bűnvallás nélkül megbocsátásra sem kerülhet sor. Ahol azonban őszintén megbánják a bűnt, fenntartás nélkül bocsánatot kell adni, valahányszor kéri.

Gondoljunk arra: Jézus keresztfán történt szenvedése és halála által tökéletes bűnbocsánatot szerzett nekünk. Ő, a bűntelen életével fizetett bűneinkért. Nekünk bűnvallásba, illetőleg a megbocsátásra való készségbe kerül a bűnbocsánat. Mivel Jézus bocsánatából élhetünk, ezért testvéreinknek is megbocsáthatunk. (Vö. Ef 4,26-28; Kol 3,13.¹)

c./ „Miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek.”

Mt 18,23-35: *„Ezért hasonló a mennyek országa egy királyhoz, aki számadást akart tartani szolgálóival. / Amikor hozzákezdett, vittek eléje egy szolgát, aki tízezer talentummal volt adósa. / Mivel nem volt miből fizetnie, megparancsolta az úr, hogy adják el őt és feleségét, gyermekeit és mindenét, amije van, és fizessen. / A szolga erre leborult előtte, és így esedezett: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked. / Az úr pedig megszánta a szolgát, elbocsátotta, és elengedte az adósságát. / Amikor azonban eltávozott az a szolga, összetalálkozott egyik szolgatársával, aki száz dénárral tartozott neki. Megragadta, fojtogatni kezdte, és ezt mondta neki: Fizesd meg, amivel tartozol! / Szolgatársa ekkor leborult előtte, és így kérlelte: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked. / De az nem engedett, hanem elmenve börtönbe vettette őt, amíg meg nem fizeti tartozását. / Amikor szolgatársai*

¹ Ef 4,26-28: *„Ha haragusztok is, ne vétkezzetek”: a nap ne menjen le a ti haragotokkal, / helyet se adjatok az ördögnek. / Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek;”*

Kol 3,13: *„Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is.”*

látták, hogy mi történt, nagyon felháborodtak. Elmentek, és jelentették uruknak mindazt, ami történt. / Akkor magához hívatta őt ura, és így szólt hozzá: Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat, mivel könyörögtél nekem. / Nem kellett volna-e neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, amint én is megkönyörültem rajtad? / Ekkor haragra lobbant ura, és átadta őt a hóhéroknek, amíg meg nem fizeti neki az egész tartozást. / Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok, mindenki az ő atyjafiának;”

Jak 2,13: *„Mert az ítélet irgalmatlan ahhoz, aki nem cselekedett irgalmasságot, az irgalmasság viszont diadalmaskodik az ítéleten.”*

Jézus példázattal szemlélteti a megbocsátás központi témáját. A szituáció világos: Egy király elszámolásra rendeli birtokait igazgató szolgálait. Azonnal a példázat elején egy abszolút fizetéseképtelen szolgának kell felelnie a király előtt. A szigorú királyi parancs szerint el kell adni az adós családját, ami rádöbbeníti a szolgát annak a felismerésére, hogy megfizethetetlenül nagy a tartozása. Egyedül – ha egyáltalán – az segíthetne a helyzetén, ha amnesztiáért folyamodna. De a szolga saját maga akar megszabadulni az adósságtól. Rosszul ítéli meg a helyzetét. És mégis szabadon bocsátja Ura, elengedi neki ezt a hihetetlenül nagy kölcsönt. Merő irgalomból! Érthetetlen.

Aztán meg tehetetlenül áll mindenki az előtt a tény előtt, hogy ez a szolga kőkemény, brutális, erőszakos intézkedéseket foganatosít, amikor egyik kollegája rendkívül csekély tartozása behajtása kerül szóba. Ez azt jelenti: „Óriási nagy Istennel szembeni bűnünk nekünk, embereknek, sokkal nagyobb, mint felebarátainkkal szembeni bűnünk; ez váltja ki Isten ítéletét; de kegyelmet kérhetünk Istentől; ő minden értelmet meghaladóan irgalmas; de nem hagyja, hogy ne törődjünk vele; tőlünk is irgalmasságot vár; ha ez elmarad, akkor ítéletével sújt.

A példázat azt mutatja meg nekünk, hogy vagy a kegyelem útján járhatunk, vagy jogi útra léphetünk Istennel szemben. A kegyelem útján megvalljuk bűnünket, és teljesen Isten irgalmában bízunk. Jogi út esetében mindent felszámíthatunk. Akkor azonban nekünk is mindent felrónak” (G. Maier).

Nem retten-e meg Ön is a példázat rettenetes vége hallatán? Az jó jel, ha még megrémülhetünk. Isten Lelke szól itt lelkiismeretünkhöz és figyelmeztet minket, hogy

fogadjuk el Isten számunkra elkészített bocsánatát, és bocsássuk meg az ellenük vétkezők bűnét is. (Vö. Zsolt 103,2-5. 8-14; Lk 6,36k.; Róm 4,7k.¹)

3./ Mi lesz velem?

a./ „Jobban szeretsz-e engem, mint ezek?”

Jn 21,15-17: „Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” Ő pedig így felelt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én bárányaimat!” / Másodszor is megszólította: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Ő ismét így válaszolt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus erre ezt mondta neki: „Őrizd az én juhaimat!” / Harmadszor is szólt hozzá: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én juhaimat!”

Hogy alakul tovább az életem? A harmadik kérdést, amit Péter vetett fel, tulajdonképpen nem is fejezte ki nyomatékosan. Csak Jézus válasza áll rendelkezésünkre, ami Péter jövőjére vonatkozott.

Nagypéntek éjszaka élte át Péter élete legsötétebb óráit. Nem sokkal ezelőtt Jézus iránti feltétlen hűségével dicsekedett: „Ha mindenki meg is botránkozik benned, én soha meg nem botránkozom... Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg” (Mt 26,33.35).

¹ Zsolt 103,2-5. 8-14: „Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. / Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé... / Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. / Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. / Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. / Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket. / Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz. / Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk;”

Lk 6,36k.: „Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.” / „Ne ítéltetek, és nem ítéltettek. Ne kárhoztassatok, és nem lesz kárhoztatásotok. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsáttatik;”

Róm 4,7k.: „Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik. / Boldog az az ember, akinek az Úr nem tulajdonít bűnt.”

Mégis néhány órával később Péter egyáltalán nem bizonyult erős férfinak. Életéért való félelemből letagadta, hogy Jézushoz tartozik: „*Nem ismerem őt!*” „*Nem vagyok.*” „*Nem tudom, mit beszélsz.*” (Lk 22,57k.60.)

Háromszor mondta ki határozottan, merő félelemből, hogy nem. (Vö. Lk 22,54-62.¹)

Mégis, akkor rettent meg Péter önmaga miatt azért, amit csak úgy kijelentett! Bűnbánat vett erőt rajta és keservesen sírt.

Mi lesz most? Minden teljesen véget ért? Jézus meghal, és mi lesz ezután? Ezzel a teherrel kell élnie egyszer s mindenkorra?

Jézus azonban feltámadt a halottak közül. És Simon ezt képtelen volt felfogni, csak csodálkozni tudott (Lk 24,9-11²).

Nem sokkal később azonban két tanítvány is tanúsította Jézusról: „*Valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak*” (Lk 24,34³). (Vö. 1Kor 15,3-5.⁴)

Talán az volt a célja Jézus ezen megjelenésének, hogy ezzel készítse elő Péternek a Feltámadottal való „nyilvános” találkozását Genezáret tavánál. Simon nyilvánosan megtagadta Urát, most tehát Jézus nyilvánosan, a többi tanítvány jelenlétében érdeklődik a szeretetéről.

És Péternek mások előtt kell vallania arról, hogy mi van a szívében. Tanúk között Péter hitvallástételének és pásztori szolgálatra való megbízatásának jelentős súlya volt. Most tudhatja már Péter: Jézus megbocsátotta bűnomet. (Vö. Ézs 43,25; Ézs 44,22; Zsolt 103,12; 1Pét 2,24k.⁵)

¹ Lk 22,54-62: „*Miután pedig elfogták őt, elvitték és bekísérték a főpap házába. Péter pedig távolról követte. / Mikor az udvar közepén tüzet raktak, és körülülték, Péter is leült közéjük. / Amint ott ült a tűz világánál, meglátta őt egy szolgáló, szemügyre vette, és így szólt: „Ez is vele volt.” / Ő azonban letagadta, ezt mondván: „Asszony, nem ismerem őt!” / Röviddel ezután más látta meg, és rászólt: „Te is közülük való vagy!” De Péter így válaszolt: „Ember, nem vagyok!” / Körülbelül egy óra múlva másvalaki is bizonygatta: „De bizony, ez is vele volt, hiszen ő is Galileából való.” / Péter azonban ismét tagadta: „Ember, nem tudom, mit beszélsz.” Még beszélt, amikor hirtelen megszólalt a kakas. / Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: „Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” / Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt.”*

² Lk 24,9-11: „*És visszatérve a sírtól, híriül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek. / A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, / de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik.*”

³ A négy evangélista közül csak Lukács utal erre.

⁴ 1Kor 15,3-5: „*Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. / Eltemették, és - ugyancsak az Írások szerint - feltámadt a harmadik napon, / és megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek.*”

b./ Péter elkövetkező szolgálata jellemzése.

Ézs 53,11k.: *„Lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz. Igaz szolgám sokakat tesz igazzá ismeretével, és ő hordozza bűneiket. / Ezért a nagyok között adok neki részt, a hatalmasokkal együtt részesül zsákmányban, hiszen önként ment a halálba, hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétkét vállalta magára, és közbenjárt a bűnösökért;”*

Jn 21,18k.: *„Bizony, bizony, mondom néked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarsz.” / Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal dicsőíti meg majd Istent. Miután ezt mondta, így szólt hozzá: „Kövess engem!”*

Jézus nem csak Péter tanítványa szolgálatra szóló megbízatását újítja meg. Jellemzi az ezt követő időben történő szolgálatát is.

– (1.) Fontos, hogy ez Isten vezetésével történjen. A Jézus követésére vonatkozó minden szolgálatkésztség során Péter eddig saját mértéke szerint járt el. De meg kell tanulnia, hogy Isten akarata szerint tudakozódjon és éljen. Újra itt az ideje, hogy csendben legyen az Úr előtt, kitárja előtte a kezét és így imádkozzon: *„Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”* (ApCsel 9,6¹)

⁵ Ézs 43,25: *„Én, én vagyok az, aki eltörölöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem;”*

Ézs 44,22: *„Eltörölöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!;”*

Zsolt 103,12: *„Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket;”*

1Pét 2,24k.: *„Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. / Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.”*

¹ ApCsel 9,6: *„Remegve és ámulva monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj be a városba, és majd megmondják néked, mit kell cselekedned.” (Károli fordítás.)*

Ebből következik: engedelmeskedni az Úr utasításának. Ez nem mindig könnyű. (Vö. ApCsel 10,9-23.¹)

A Jézusért vállalt szolgálatban nincs kiiktatva saját akaratunk. De be kell tagolódnia Isten akaratába: akkor meg kell szabadulni az önfejűségtől, háttérbe kell szorítani esetleg személyes kívánságainkat, korrigálni kell elképzeléseinket.

– (2.) A szolgálati megbízatást az Úrért vállalt szenvedések között is teljesíteni kell. „*De amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod*” (Jn 21,18). Természetes módon félünk a szenvedéstől, mert ez rendkívüli fájdalommal járhat. De imádkozhatunk a szenvedés enyhítéséért, és a szenvedéstől való megszabadulásért – mások vonatkozásában is.

És egyúttal ragaszkodjunk ahhoz a tényhez, hogy Isten egyáltalán nem követ el hibát.

A szenvedés Krisztus követésével jár – amíg nem érkezünk meg dicsőségébe. De Urunk olyan közel van hozzánk fájdalmaink során, hogy ebben nyilvánvaló dicsősége, és mi is megtapasztalhatunk valamit „a minden fájdalomban lévő örömből.” És ezentúl szolgálatunk által embereket hív el Jézus Krisztus a maga követésére és gyülekezete építésére. (Vö. ApCsel 5,40-42; ApCsel 6,7; ApCsel 12,1-3.24; Mt 5,10-12.²)

¹ ApCsel 10,9-23: „Másnap, amíg ők úton voltak, és a városhoz közeledtek, Péter déltájban felment a ház tetejére imádkozni. / Közben azonban megéhezett, és enni kívánt. Amíg az ételt készítették, révületbe esett, / és látta, hogy az ég megnyílik, és leszáll valami nagy lepedőhöz hasonló, amely négy sarkánál fogva ereszkedett le a földre. / Benne volt ebben a föld mindenféle négylábú és csúszómászó állata, és az ég mindenféle madara. / Ekkor hang hallatszott: „Kelj fel, Péter, öld és egyél!” / Péter azonban így szólt: „Semmiképpen nem, Uram, mert soha nem ettem semmi közönségest vagy tisztátalant.” / De másodszor is szólt hozzá a hang: „Amit az Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak.” / Ez pedig három ízben is így történt, és azután az egész azonnal felemelkedett az égbe. / Amint pedig Péter azon tűnődött magában, hogy mi lehet az a látomás, amelyet látott, azok a férfiak, akiket Kornéliusz küldött, Simon háza után kérdezősködve megálltak a kapu előtt, / és bekialtva érdeklődtek, hogy ott van-e szálláson Simon, akit Péternek is hívnak. / Amíg Péter a látomásról elmélkedett, ezt mondta neki a Lélek: „Íme, három férfi keres téged: / kelj fel, menj le, és eredj el velük. Semmit ne tévovázz, mert én küldtem őket!” / Péter tehát lement a férfiakhoz, és így szólt hozzájuk: „Íme, én vagyok az, akit kerestek. Milyen ügyben jártok itt?” / Azok így feleltek: „Kornéliusz százados, igaz és istenfélő ember, aki mellett bizonyosságot tesz az egész zsidó nép, egy szent angyaltól azt az utasítást kapta, hogy hívasson téged a házába, és hallgassa meg, amit te mondasz.” / Erre Péter behívta, és vendégül látta őket. Másnap aztán velük együtt útra kelt, és a joppéi testvérek közül is vele tartottak néhányan.”

² ApCsel 5,40-42: „Előhívták az apostolokat, megverették őket, azután megparancsolták nekik, hogy ne szóljanak Jézus nevében, és azzal elbocsátották őket. / Ők pedig örömmel távoztak a nagytanács színe elől, mert méltónak bizonyultak arra, hogy gyalázatot szenvedjenek az ő nevéért; / és nem hagytak fel a naponkénti tanítással, és hirdették a Krisztus Jézust a templomban és házanként;”

ApCsel 6,7: „Az Isten igéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben, sőt igen sok pap is engedelmeskedett a hitnek;”

Már most örülhetünk annak, hogy az Úr betölti ígését: „*És letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak.*” / A trónuson ülő ezt mondta: „*Íme, újjáteremtek mindent*” (Jel 21,4-5a).

c./ Te kövess engem!

Jn 21,19-22: „*Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal dicsőíti meg majd Istent. Miután ezt mondta, így szólt hozzá: „Kövess engem!” / Péter ekkor megfordult, és látta, hogy követi az a tanítvány, akit Jézus szeretett, aki a vacsorán ráhajolt a keblére, és megkérdezte: „Uram, ki az, aki elárul téged?” / Őt látta tehát Péter, és megkérdezte Jézustól: „Uram, hát vele mi lesz?” / Jézus pedig így szólt hozzá: „Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem!”*”

Zsolt 32,8: „*Bölcsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem;*”

Zsolt 48,15: „*Bizony, itt van Isten, a mi Istenünk örökkön örökké, ő vezet minket mindhalálig.*”

Péter már most tudja, mi vár rá. A részleteket nem ismeri. Jézus nem direkt közli vele, hogy mártírhallal fog meghalni.

Fontos, hogy Péter Ura nyomdokában maradjon. Ezért hangsúlyozza Jézus egyértelműen – szó szerint fordítjuk: „*Te kövess engem!*” (Jn 21,22). Haladj Péter azon az úton, amit mutatok neked!

ApCsel 12,1-3. 24: „Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival. / Jakabot, János testvérét pedig karddal kivégeztette. / Amikor látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, azzal folytatta, hogy elfogatta Pétert is. Akkor éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak... / Az Úr igéje pedig növekedett és terjedt;”

Mt 5,10-12: „Boldogok, akiket az igazságért üldöznek, mert övék a mennyek országa. / Boldogok vagytok, ha éniattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok. / Örüljete és ujjongjatek, mert jutalmatok bőséges a mennyekben, hiszen így üldözték a prófétákat is, akik elöttetek éltek.”

És mi lesz Jánossal? Simon tudni akarja, mit tervez Jézus a másik tanítvánnyal? Itt van a harmadik, tanításunkra szolgáló üzenet.

– (3.) Ne hasonlítsd össze magadat másokkal, és szolgálati megbízatásodat másokéval! Jézus mindenkit egyformán szeret. Az Úr mindenkit személyesen vezet, és olyan feladatokkal látja el, amilyenekkel akarja.

Ez nem azt jelenti, hogy nem tudhatunk egymásról és a különböző szolgálatokról és adományokról. Egyet azonban kerülünk el az Úr Jézus Krisztus követése örömeiben és ereje vonatkozásában: a negatív összehasonlítást. „Ha másokkal hasonlítod össze magadat, megkeseredhetsz és jelentéktelennek érezheted magadat; mert mindig lesznek olyanok, akik jelentősebbek és szerényebbek, mint te vagy” (J. Joubert; francia esszéista).

Az összehasonlításból féltékenység és irigység támad. Ezek szabályosan megbetegíthetnek: „Az indulat ... rothasztja a csontokat (Péld 14,30b¹). A gyulladás terjed, olykor igen gyorsan: Jak 3,16².

Az Úr éles rendreutasítása, akaratára való utalás és ismételt felszólítása – „*Te kövess engem!*” – Péternél elérte a célját. Nem sokkal később Jánossal közösen végezték feladatukat az evangélium szolgálatában (ApCsel 3,1-11³).

Péter megtanulta a döntően fontos dolgokat.

Gyakorlati ösztönzés: A legjobb orvosság irigység ellen a háládatosság azért, hogy Isten alakítja életünket, személyes adományainkért és felebarátainkért.

¹ Péld 14,30b: „A szelíd szív a testnek élete; az irigység pedig a csontoknak rothadása” (Károli fordítása); „A féltékenység olyan, mint gennyesedés a csontokban” (Luther Márton fordítása). (A fordító megjegyzése.)

² Jak 3,16: „Mert ahol irigység van, és viszálykodás, ott zűrzavar és mindenféle gonosz tett található.”

³ ApCsel 3,1-11: „Péter és János felment a templomba, a délutáni imádkozás idejére, délután három órára. / Arra vittek egy születése óta sánta férfit, akit napról napra letettek a templomnak abba a kapujába, amelyet Ékes-kapunak hívtak, hogy alamizsnát kérjen a templomba menőktől. / Amikor meglátta, hogy Péter és János be akar menni a templomba, alamizsnát kért tőlük. / Péter pedig Jánossal együtt rátekintett, és azt mondta: „Nézz ránk!” / Ő felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit. / Péter ekkor így szólt hozzá: „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel, és járj!” / És jobb kezénél fogva felemelte, annak pedig azonnal megerősödött a lába és a bokája, / felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent. / Látta őt az egész nép, amint járkál, és dicséri az Istent. / Felismerték, hogy ő az, aki alamizsnáért szokott ülni a templom Ékes-kapujában. És félelemmel telve csodálkoztak azon, ami vele történt. / Mivel ez az ember feltartóztatta Pétert és Jánost, az egész nép megdöbbenve futott össze hozzájuk a Salamon csarnokába.”

CHR. VON VIEBAHN

35./ MIRJÁM – KESERŰSÉG! MIRJÁM – ISTEN IMÁDÁSA!

MIRJAM – BITTERNIS! MIRJAM – ANBETUNG!

Bibellesezettel für das Vierteljahr 1975.

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

BLZ I/1975 S. 18-25

Bevezetés

2Móz 2,1-3: *„Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. / Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. / De amikor már nem tudta tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé;”*

2Móz 15,20-21: *„Ekkor Mirjám prófétanő, Áron néneje, dobott a kezébe, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobolva és körtáncot járva. / Mirjám így énekelt előttük: Énekeljete az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!;”*

4Móz 12,1-15: *„Egyszer Mirjám és Áron Mózes ellen beszélt a kúsi asszony miatt, akit feleségül vett. Mert Mózes kúsi asszonyt vett el. / Ezt mondták: Vajon csak Mózes által beszélt az ÚR? Nem beszélt-e miáltalunk is? De az ÚR meghallotta. / Ez a Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb. / Az ÚR mindjárt ezt mondta Mózesnek,*

Áronnak és Mirjámnak: Menjete ki mindhárman a kijelentés sátrához. Ki is mentek mindhárman. / Akkor az ÚR szállt felhőoszlopban, megállt a sátor bejáratánál, és szólította Áront és Mirjámot, ők ketten pedig odamentek. / Az ÚR ezt mondta: Halljátok meg beszédemet: Ha van az ÚRnak prófétája köztetek, azzal látomásban ismertetem meg magam, álomban beszélek hozzá. / De nem ilyen Mózes, a szolgám! Őrá az egész házam van bízva! / Szemtől szemben beszélek vele, világosan, nem rejtélyesen, az ÚR alakját is megpillanthatja. Hogy mertetek hát beszélni szolgám, Mózes ellen?! / Az ÚR haragra gerjedt ellenük, és elment. / Amikor a felhő eltávozott a sátorról, Mirjám egyszerre poklos lett, olyan, mint a hó. Áron Mirjám felé fordult, és látta, hogy poklos. / Akkor ezt mondta Áron Mózesnek: Kérlek, uram, ne ródd föl nekünk ezt a vétet, hogy esztelenül vétkeztünk! / Ne legyen olyan Mirjám, mint a halvaszületett, akinek a teste félig már oszlásnak indult! / Ezért így kiáltott Mózes az ÚRhoz: Istenem, gyógyítsd meg őt! / Az ÚR azonban ezt mondta Mózesnek: Ha csak az apja köpte volna is arcul, akkor is szégyenkeznie kellene hét napig. Zárják ki a táborból hét napra, és csak azután fogadják vissza. / Ki is zárták Mirjámot a táborból hét napra. A nép nem indult tovább addig, amíg vissza nem fogadták Mirjámot.”

Ha Mirjámra, Mózes testvérére gondolunk, elképzeljük a fiatal lányt a Nílus partján, vagy amint énekel, dobol, körtáncot jár, esetleg gondolunk a pusztában féltékenyen viselkedő Mirjámra is.

Úgy vélem, valójában csak most ismertem meg jobban Mirjámot és megváltozása folyamatát. Aki megkeseredett, szomorú lányból, éneklő, hálaadó, Istent imádó nő lett.

Minél tovább foglalkoztam vele, annál jelentősebb lett számomra ez a csoda, és annál többet tudtam meg róla.

Olykor Máriának is hívják, ami a neve másik formája.

Milyen sok keserűség volt Mária, Jézus anyja életében Jézus születése előtt és után. Már a gyermek bemutatásakor, akit Isten a világ üdvözítőjének rendelt, kijelentette az úr Máriának: „A te lelkedet is éles kard járja majd át!” (Lk 2,35) Ő nem őrizhette a fiát, mint ahogy Mirjám a testvérét, sőt, látta meghalni a kereszten (vö. Lk 2,34k; Jn 19,25-30¹).

¹ Lk 2,34k.: „Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta anyjának, Máriának: „Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jeliül, amelynek ellene mondanak, / - a te lelkedet is éles kard járja majd át -, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata.”

Ha a többi bibliai Máriára gondolunk, tudjuk, hogy mindnyájuknak része volt abban, hogy keserűséget hordozzanak – felebarátaik vagy a tanítványok értetlensége, kritikája és megvetése odaszánt életük és fáradozásuk miatt (vö. Mt 26,6-13; Lk 10,38-42¹).

Naomi jelenik meg lelki szemeim előtt az elhagyott Ígéret Földje utáni sóvárgásával: „Nagyobb az én keserűségem, mint a tiétek,... / Ne hívjatok engem Naominak, hívjatok inkább Márának, mert nagyon megkeserített engem a Mindenható” (Ruth 1,13.20).

1./ Anna keserűsége

a./ Vetélytársa bosszantotta és ingerelte

1Sám 1,1-2: „Volt egy Rámátaim-Cófimból, az Efraim hegyvidékéről való ember, akinek Elkána volt a neve; efrátaai volt, Jeróhámnak a fia, aki Elihú fia, aki Tóhú fia, aki Cúf fia volt. / Két felesége volt; egyiknek a neve Anna, másiknak a neve Peninná volt. Peninnának voltak gyermekei, de Annának nem voltak gyermekei.”

Jn 19,25-30: „Jézus keresztyénél ott állt anyja és anyjának nővére, Mária, Klópás felesége, valamint a magdalai Mária. / Amikor Jézus meglátta ott állni anyját, és azt a tanítványt, akit szeretett, így szólt anyjához: „Asszony, íme, a te fiad!” / Azután így szólt a tanítványhoz: „Íme, a te anyád!” És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány. / Jézus ezek után tudva, hogy már minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás, így szólt: „Szomjazom.” / Volt ott egy ecettel tele edény. Egy szivacsot ecettel megtöltve izsópra tűztek, és odatartották a szájához. / Miután Jézus elfogadta az ecetet, ezt mondta: „Elvégeztetett!” És fejét lehajtva, kilehelte lelkét.”

¹ Mt 26,6-13: „Amikor Jézus Betániában a leprás Simon házában volt, / odament hozzá egy asszony, akinél egy alabástrom tartóban drága kenet volt, és ráöntötte az asztalnál ülő Jézus fejére. / Amikor látták ezt a tanítványai, bosszankodtak, és ezt mondták: „Mire való ez a pazarlás? / Hiszen el lehetett volna ezt adni sok pénzért, és azt a szegényeknek juttatni.” / Amikor Jézus észrevette, ezt kérdezte tőlük: „Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jól tett velem, / mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek. / Mert amikor ezt a kenetet a testemre öntötte, temetésemre készített elő. / Bizony, mondom néktek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére!;”

Lk 10,38-42: „Amikor továbbhaladtak, betért egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony a házába fogadta. / Volt ennek egy Mária nevű testvére, aki leült az Úr lábához, és hallgatta beszédét. / Márta pedig teljesen lefoglalta magát a sokféle szolgálattal. Ezért előállt Márta, és így szólt: „Uram, nem törődsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a szolgálatban? Mondd hát neki, hogy segítsen!” / Az Úr azonban így felelt neki: „Márta, Márta, sok mindenért aggodsz és nyugtalanokodsz, / pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.”

Anna személyében is találkozunk Mirjámmal. „Vetélytársa is sokat bosszantotta őt, hogy felfingerelje, mivel az ÚR bezárta a méhét. / Így történt ez évről évre, valahányszor fölment az ÚR házába, így bosszantotta őt. Ő meg csak sírt, és nem evett semmit.../ Az asszony lelke mélyéig elkeseredve könyörgött az ÚRhoz, és keservesen sírt”(1Sám 1,6-7.10).

Anna azonban minden piszkálódás, szidalmazás és szíve nehéz megfontolásai során sem keseredett meg, hanem kiöntötte szívét az Úr előtt. Ez volt öröme vezető útja titka.

Aztán ő is, mint Mária és Mirjám énekkel magasztalta az Urat: „Örvendez szívem az ÚRban... Felnyílt a szám ellenségeim ellen, mert örülhetek szabadításodnak” (1Sám 2,1).

Keserűség és szomorúság elkeseredéshez, megkeseredéshez vezethet, de nem kell feltétlenül így lennie. Vezessen a keserűség és szomorúság a szabadulás megtapasztalásához és Istent magasztaló énekléshez (vö. Zsolt 57; 71; Róm 5,3¹).

¹ Zsolt 57,1-12: „A karmesternek: A „Ne veszíts el” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor Saul elől a barlangba menekült. / Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam, mert nálad keres oltalmat a lelkem! Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, míg elvonul a veszedelem. / A felséges Istenhez kiáltok, Istenhez, aki mellém áll. / Segítséget küld nekem a mennyből, csúffá teszi üldözőimet. (Szela.) Isten elküldi szeretetét és hűségét. / Oroszlánok között fekszem, amelyek felfalják az embereket. Foguk lándzsa és nyíl, nyelvük éles kard. / Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön! / Hálót vetettek lábaim elé, megalázták lelkemet. Vermet ástak nekem, de maguk estek bele. (Szela.) / Kész a szívem, Istenem, kész a szívem arra, hogy énekeljek és zengedezzek! / Ébredj, lelkem, ébredj, lant és hárfá, hadd ébresszem a hajnalt! / Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt, / mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig. / Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!;”

Zsolt 71,1-24: „Hozzád menekülök, Uram, ne szégyenüljek meg soha! / Ments meg, szabadíts meg irgalmasan! Fordítsd felém füledet, és segíts meg! / Légy erős kősziklám, ahova mindig mehetek, melyet segítségemre rendeltél, mert te vagy az én sziklaváram. / Istenem, ments meg a bűnösök kezéből, az álnok és erőszakos emberek markából! / Mert te vagy, Uram, reménységem, te vagy, Uram, bizodalمام ifjúkorom óta. / Te voltál támaszom születésem óta, te hoztál ki anyám méhéből, téged dicsérlek szüntelen. / Sokan csodálkoznak rajtam, mert te vagy erős oltalmam. / Szám dicséreteddel van tele, dicsőítlek mindennap. / Öregkoromban se vess el engem, ha elfogy az erőm, ne hagyj el! / Mert ellenségeim azt mondják rólam, akik életemre törnek, így tanácskoznak: / Elhagyta őt Isten, üldözzétek, fogjátok meg, mert nincs, aki megmentsen! / Ó Isten, ne légy távol tőlem, Istenem, siess segítségemre! / Megszégyenülve vesszenek el, akik ellenem támadnak! Borítsa szégyen és gyalázat azokat, akik vesztetre törnek! / Én pedig szüntelenül remélek, és folyton dicsérlek téged. / Igazságodról beszél a szám és szabadító tetteidről mindennap, bár nem tudom felsorolni őket. / Az ÚRnak, az én Uramnak nagy tetteit hirdetem, egyedül a te igazságodat emlegetem. / Istenem, te tanítóttál ifjúkorom óta, mindmáig hirdetem csodáidat. / Istenem, ne hagyj el késő vénségemben sem, míg csak hirdethetem hatalmadat, nagy tetteidet a jövő nemzedéknek. / Istenem, igazságod a magas égig ér, mert hatalmas dolgokat vittél véghez. Van-e hozzád hasonló, Istenem? / Sok nyomorúságot és bajt láttattál velem, de újra meglelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem. / Igen nagygyá teszel, hozzám fordulsz, és megvigasztalsz. / Én is magasztallak hárfával, hűségedért, Istenem! Lantot pengetve éneklek neked, Izráel Szentje! / Ujjong az ajkam, ha tenéked zenghet, lelkem is, amelyet megváltottál. / Nyelvem is mindennap emlegeti igazságodat, mert szégyen és gyalázat érte azokat, akik vesztetre törtek;”

Ma is vannak megkeseredett életek – keserűséget hordoznak személyes életükben, keserves terheket olyan emberek, akiket ismerünk és szeretünk, keserű szenvedéseket Keleten, és más módon Nyugaton.

Mit érzünk keserűnek saját életünkben? Kis csipkelődéseket, amiket a többiek át se gondolnak, amik keserű ízt adhatnak az életnek. Elkésérítő, ha jogtalanságot követnek el velünk szemben. Keserves némelyeknek, ha mások sikeresebbek tőlük. Talán ugyanaz a szolgálati megbízatásuk, amit rendkívüli erőbevezetéssel végeznek, és mégis egyesek úgy vélik, úgy látják, hogy a többieknek könnyebb, sikeresebben oldják meg a feladatokat. Az Úr azonban csak engedelmes odaszánást kíván tőlünk (vö. 1Kor 3,8; 1Kor 4,2; Lk 19,17¹)!

b./ „Ha elesem is, fölkelek!”

1Sám 1,15-18: *„Anna azonban így válaszolt: Nem, uram! Bánatos lelkű asszony vagyok. Nem ittam bort vagy szeszes italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az ÚR előtt. / Ne tartsd szolgálólányodat elvetemült asszonynak, mert nagy bánatom és szomorúságom miatt beszéltem ilyen sokáig. / Éli így válaszolt: Menj el békességgel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amit kértél tőle! / Ő pedig ezt mondta: Nézz jóindulattal szolgálólányodra! Azután elment az asszony a maga útjára, evett, és nem volt többé szomorú az arca;”*

Ézs 63,9: *„Nem követ vagy angyal, hanem ő maga szabadította meg őket: szeretetével és könyörületével ő váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ősidőktől fogva.”*

„...A lelkemet öntöttem ki az ÚR előtt... nagy bánatom és szomorúságom miatt beszéltem ilyen sokáig... Azután elment az asszony a maga útjára, evett, és nem volt többé szomorú az

Róm 5,3: *„De nem csak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is, mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot.”*

¹ 1Kor 3,8: *„Aki ültet, és aki öntöz: egyek, és mindegyik majd a maga jutalmát kapja fáradozásához méltóan;”*

1Kor 4,2: *„Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségesebb legyen;”*

Lk 19,17: *„Az erre így szólt: Jól van, jó szolgám, mivel hű voltál a kevésen, legyen hatalmad tíz város fölött.”*

arca.” (1Sám 1,15-16.18). Az Úr rokonszenves módon akarja elvégezni, hogy ne gyötrődjünk gonosz dolgok miatt, hanem öntsük ki a szívünket előtte! „*Kiöntöm előtte panaszomat, elmondom neki nyomorúságomat*” (Zsolt 142,3). (Vö. Zsolt 62,9; Zsolt 102,1-2; Zsolt 142,2-3; Jer. Sir. 2,19¹.)

Sikertelenségek és csalódások keserű tapasztalatok, amik miatt beteg állapotba kerülhetünk. Le kell győzni ezeket. „*Ha elesem is, fölkelek!*” (Mik 7,8).

Ha hozzászoktunk ahhoz, hogy felelősen együtt gondolkodjunk és alkalmaznak, majd pedig hirtelen félreállítanak, más véleményét kérdezik és őt alkalmazzák, milyen elkésérítő dolog ez. És mégis, senki sem veheti el tőlünk azt az értéket, ami Istennél van elrejtve. (Vö. Ézs 43,4; Jer 31,3; Mt 6,26b; Mt 10,30k.²)

Megkeserítheti az életet egy betegség, a fizikai erők csökkenése, mikor már nem tudunk úgy dolgozni, mint a többiek. Határok, korlátozások is fájdalmasan érintenek. És aztán az Isten nélkül élő emberek tömege, a világban – a vallási világban is – végbemenő szerény fejlődés is csak keserű bánattal szemlélhető. Mi gyakran túl keveset látunk mindebből, de a 2Kir 14,26-ban ez olvasható: „*Meglátta az ÚR Izráel igen keserves nyomorúságát, hogy végét járja már apraja-nagyja egyaránt, és nincs segítője Izráelnek.*”

Mindig tudhatjuk, akár kicsi, akár nagy a szomorúság, Isten látja. Ezért felsóhajthatunk. Mi nem maradhatunk mindig talpon a teherrel, ínséggel, szomorúsággal szemben,

¹ Zsolt 62,9: „*Bízzatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk!* (Szela.);”

Zsolt 102,1-2: „*A nyomorult imádsága, amikor elcsügged, és kiönti panaszát az ÚR előtt. / Hallgasd meg, URam, imádságomat, jusson hozzád kiáltásom!*;”

Zsolt 142,2-3: „*Hangosan kiáltok az ÚRhoz, hangosan könyörgök az ÚRhoz. / Kiöntöm előtte panaszomat, elmondom neki nyomorúságomat;*”

Jer. Sir. 2,19: „*Kelj föl, jajgass az éjszakában, az örökös kezdetén! Öntsd ki szívedet, mint a vizet, az Úr színe előtt! Emeld föl hozzá kezeidet gyermekeid életéért, akik elalélta az éhségtől minden utcasarkon.*”

² Ézs 43,4: „*Mivel drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek, azért embereket adok helyetted, életedért nemzeteket;*”

Jer 31,3: „*A messzeségben is megjelent az ÚR: Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen;*”

Mt 6,26b: „*Nem vagytok-e ti sokkal értékesebbek náluk?;*”

Mt 10,30k.: „*Nektek pedig még a hajatok szálai is mind számon vannak tartva. / Ne féljeteek tehát: ti sok verébnél értékesebbek vagytok.*”

Isten ellenében azonban semmi sem állhat meg! (Vö. Zsolt 31,8; Jób 23,10a; Jób 28,23k.; Ézs 43,2.¹)

2./ Isten célja: népe megmentése

2Móz 1,6-22: „Azután meghalt József és valamennyi testvére, meg az az egész nemzedék. / Izráel fiai pedig szaporodtak, gyarapodtak, megsokasodtak, nagyon megerősödtek, és megtelt velük az ország. / Új király került azonban Egyiptom élére, aki már nem ismerte Józsefet. / Az pedig ezt mondta népének: Lám, az izráeli nép nagyobb és erősebb, mint mi. / Bánjunk csak okosan vele, hogy még többen ne legyenek, mert ha háború támad, ő is ellenségeinkhez csatlakozik, ellenünk harcol, és kivonul az országból. / Ezért munkafelügyelőket rendeltek fölénk, hogy kényszermunkával sanyargassák őket. Raktárvárosokat kellett építeniük a fáraó számára: Pitómot és Ramszeszt. / De mennél jobban sanyargatták őket, annál inkább szaporodtak és terjeszkedtek, úgyhogy félni kezdtek Izráel fiaitól. / Ezért kegyetlenül dolgoztatták az egyiptomiak Izráel fiait. / Kemény munkával keserítették az életüket: sárkeveréssel, vályogvetéssel és mindenféle mezei munkával; sokféle munkával kegyetlenül dolgoztatták őket. / Azután parancsot adott Egyiptom királya a héber bábáknak, akik közül az egyiknek Sifrá, a másiknak Púá volt a neve. / Ezt mondta: Amikor a héber asszonyok szülésénél segédkeztek, figyeljétek a szülés lefolyását: ha fiú lesz, öljétek meg, ha leány, hagyjátok életben! / De a bábák félték az Istent, és nem cselekedtek úgy, ahogyan Egyiptom királya meghagyta nekik, hanem életben hagyták a fiúgyermeket. / Ezért Egyiptom királya magához hívatta a bábákat, és ezt mondta nekik: Miért teszitek ezt, miért hagyjátok életben a fiúgyermeket? /

A bábák pedig ezt felelték a fáraónak: Mert a héber asszonyok nem olyanok, mint az egyiptomiak, hanem életerősek. Mire a bába odaér hozzájuk, már meg is szültek. / Ezért jót tett Isten a bábákkal. A nép pedig szaporodott, és igen megerősödött. / És mivel a bábák félték

¹ Zsolt 31,8: „Ujjongva örülök hűségednek, mert látod nyomorúságomat, ismered lelkem szorongásait;”

Jób 23,10a: „Csak ő tudja, milyen úton járok;”

Jób 28,23k.: „Isten ismeri az ahhoz vezető utat, ő tudja annak lelőhelyét. / Mert ő ellát a föld széléig, mindent lát az ég alatt;”

Ézs 43,2: „Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg.”

az Istent, Ő tovább szaporította Izráel házát. / Ekkor megparancsolta a fáraó egész népének: Minden újszülött héber fiút dobjatok a Nílusba, csak a leányokat hagyjátok életben!”

Róm 4,20k.: *„Isten ígéretét sem vonta kétségbe hitetlenül, sőt megerősödött a hitben dicsőséget adva Istennek, / és teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni.”*

Nem azért foglalkozunk az élet keserőségeivel, hogy megállapítsuk létezésüket, hanem hogy megismerjük az Istentől való utat, aminek során elérjük céljukat. *A célt tehát nem keserűség, hanem szabadulás, Isten magasztalása.*

Hogy találta meg az utat Mirjám keserűségéből az éneklésre, hálaadásra és Isten imádására?

Ezt azért kérdezzük, mivel magunk is ezen az úton akarunk járni, amin mások segítségére lehetünk, és Istent magasztaljuk: *„Mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok”* (Fil 1,20).

Olvassuk el, amit a Biblia állapított meg Mirjámról. Azt a korszakot, amiben élt, szülői házát, fiatalságát a 2Móz 1,14 így jellemzi: Az egyiptomiak *„kemény munkával keserítették az életüket.”*

Amikor nevet akartak neki adni, a Mirjám nevet kapta, ami azt jelenti: keserűség. Tulajdonképpen akkor keletkezett ez a név, amikor az egész élet keserű volt? Izráel keserű szegénységben élt, kényszermunkát kellett végeznie, megvetették, elnyomták, fenyegették, pusztulásra ítélték. *„Ekkor megparancsolta a fáraó egész népének: Minden újszülött héber fiút dobjatok a Nílusba, csak a leányokat hagyjátok életben!”* (2Móz 1,22). (Vö. 2Móz 2,1-8.¹)

Mózes szülőházában mégsem voltak elcsüggedve, hanem hittek, nyitottak voltak Isten iránt. Erről vall számunkra Mózes édesanyja szilárd hitből fakadó cselekedete, és ezt erősíti meg az éber, bátor lány is a Nílus partján.

¹ 2Móz 2,1-8: *„Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. / Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. / De amikor már nem tudta tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé. / A gyermek nénje pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele. / A fáraó leánya éppen odament, hogy megfürödjék a Nílusban, szolgálói meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpillantotta a kosarat a sás között, odaküldte a cselédjét, és kihozatta azt. / Fölnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez. / A kisfiú nénje pedig ezt mondta a fáraó leányának: Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja a gyermeket? / A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda.”*

Aztán szembeötlő az is, hogy jelentette ki magát Isten később a Hóreben: „*Én vagyok atyádnak Istene*” (2Móz 3,6). Amrám, Mózes édesapja beszélt gyermekeinek Istenről, és minden keserőséggel szemben ez tartotta az egész családot az ígélet beteljesedésébe vetett hitben. (Vö. 1Móz 15,13-16; 1Móz 50,24k.; Zsolt 27,13k; Zsid 6,12.¹).

3./ Mirjám, mint prófétanő

2Móz 2,1-8: „*Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. / Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. / De amikor már nem tudta tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé. / A gyermek nékje pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele. / A fáraó leánya éppen odament, hogy megfürödjék a Nílusban, szolgálói meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpillantotta a kosarat a sás között, odaküldte a cselédjét, és kihozatta azt. / Fölnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez. / A kisfiú nékje pedig ezt mondta a fáraó leányának: Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja a gyermeket? / A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda.*”

Zsolt 25,15-22: „*Szemem állandóan az ÚRra néz, mert ő szabadítja ki lábamat a csapdából. / Fordulj felém, és könyörülj rajtam, mert magányos és nyomorult vagyok. / Enyhítsd szívem*

¹ 1Móz 15,13-16: „*Ekkor az ÚR azt mondta Abrámnak: Tudd meg, hogy a te utódaid jövevények lesznek egy olyan országban, amely nem az övék: rabszolgákká teszik, és nyomorgatják őket négyszáz évig. / De ítéletet tartok azon a népen is, amelyet szolgálnak, és azután nagy vagyonnal jönnek ki. / Te pedig békességgel térsz őseidhez, és késő vénségedben temetnek el. / Csak a negyedik nemzedék tér vissza ide, mert az emóriak gonoszsága még nem telt be;*”

1Móz 50,24k.: „*Azután József ezt mondta testvéreinek: Én meghalok, de Isten bizonyosan rátok tekint, és majd elvezet benneteket ebből az országból arra a földre, amelyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. / Meg is eskette József Izráel fiait, és azt mondta: Bizonyosan rátok tekint Isten, és akkor vigyétek el innen az én csontjaimat;*”

Zsolt 27,13k.: „*De én hiszem, hogy még meglátom az ÚR jóságát az élők földjén. / Reménykedj az ÚRban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az ÚRban!*”

Zsid 6,12: „*Ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklik az ígéreteket.*”

szorongását, szorult helyzetemből szabadíts ki! / Lásd meg nyomorúságomat és gyötrődésemet, és bocsásd meg minden vétkeket! / Nézd, mennyi ellenségem van! Gyűlölnek kegyetlen gyűlölettel. / Tartsd meg életemet, ments meg, ne szégyenüljek meg, mert hozzád menekültem! / Feddhetetlen becsület őrizzen engem, mert benned reménykedem. / Szabadítsd ki, ó Isten, Izráelt minden nyomorúságából!”

1. kép: Mirjám neve jellemzi családja helyzetét és állapotát. Olyan néphez tartozott, amelynek megkeserítették az életét. Mégis hitt Istenben az egész család.

2. kép: Mirjám kosárába rejtve őrizi testvérét a Nílus partján, és megtapasztalja Isten csodáját. Hitére és merészségére Isten csodával válaszolt.

3. kép: A 2Móz 15,20 ábrázolja Mirjámot, mint prófétanőt¹.

A Nílus partján átélt csoda nyomán lett Mirjámól igehirdető? Bizonyára nem nagy létszámú gyülekezetek előtt prédikált, de bizonyágtétele nyomán szájról szájra terjedt: Ábrahám Istene ma is tesz csodát! Nem hagyott el bennünket. Velünk van a keserűségben. Nem feledkezett el ígéretéről!

Volt mersze Mirjámnak ahhoz is, hogy ismét hangoztassa az Ábrahámnak és a népnek adott ígéretet. És sokan merítettek erőt ebből, sok édesanya is, aki a hit útjára tanította gyermekeit. (Vö. Zsolt 33,8-22; Zsolt 66,16-20.²)

¹ Ekkor Mirjám prófétanő, Áron néneje, dobott a kezébe, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobolva és körtáncot járva.”

² Zsolt 33,8-22: „Féljen az ÚRtól az egész föld, rettegjen tőle a világ minden lakója, / mert amit ő mondott, meglett, és amit parancsolt, előállott. / Semmivé teszi az ÚR a nemzetek tervét, megghiúsítja a népek szándékait. / De az ÚR terve örökké megmarad, szívének szándéka nemzedékről nemzedékre. / Boldog az a nemzet, amelynek Istene az ÚR, az a nép, amelyet örökségül választott. / Letekint a mennyből az ÚR, és lát minden embert. / Lakóhelyéből rátekint a föld minden lakójára. / Ő formálta mindnyájuk szívét, ismeri minden tettüket. / Nem a nagy sereg segíti győzelemre a királyt, nem a nagy erő menti meg a hőst. / Csalódik, aki lovaktól vár segítséget, mert nagy erejük nem ment meg. / De az ÚR szeme ügyel az istenfélőkre, akik szeretetében bíznak. / Megmenti őket a haláltól, éhínség idején is megtartja életüket. / Lelkiünk az URat várja, ő a mi segítségünk és pajzsunk. / Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk. / Maradjon velünk, URam, szereteted, mert mi is benned reménykedünk!;”

Zsolt 66,16-20: „Jertek, halljátok, ti istenfélők mind, hadd mondjam el, mit tett velem! / Szám hozzá kiáltott, nyelvem őt magasztalta. / Ha álnok szándék lett volna szívemben, nem hallgatott volna meg az Úr. / De Isten meghallgatott, figyelt imádságom szavára. / Áldott legyen Isten, mert nem utasította el imádságomat, szeretetét nem vonta meg tőlem.”

a./ Isten szabadítása hírnöke

ApCsel 7,20-35: „Amikor pedig kitették, a fáraó leánya felvette, és saját fiaként neveltette. / Megtanították Mózes az egyiptomiak minden bölcsességére, és kiváló volt mind szavaiban, mind tetteiben. / Amikor pedig betöltötte a negyvenedik életévét, az a gondolat támadt szívében, hogy meglátogatja testvéreit, Izráel fiait. / Amikor meglátta, hogy az egyiket bántalmazták, védelmére kelt, bosszút állt az elnyomottért, és leütötte az egyiptomit. / Azt gondolta, megértik a testvérei, hogy Isten az ő keze által szabadítja meg őket. De nem értették meg. / Másnap éppen veszekedtek, amikor megjelent közöttük, békességre intette őket, és ezt mondta: Férfiak, testvérek vagytok, miért bántjátok egymást? / De aki bántalmazta felebarátját, elutasította őt, és ezt mondta: Ki rendelt fölénk téged fejedelemmé és bíróvá? / Talán meg akarsz ölni bennünket, mint ahogyan tegnap megölted az egyiptomit? / Mózes ezt a beszédet meghallva elmenekült, és jövevény lett Midján földjén, ahol két fia született. / Negyven esztendő elteltével a Sínai-hegy pusztájában megjelent neki egy angyal csipkebokor tüzének lángjában. / Amikor Mózes meglátta, csodálkozott a látomáson, de amint feléje tartott, hogy megnézzé, megszólalt az Úr hangja: / Én vagyok a te atyáid Istene, Ábrahám, Izsák és Jákób Istene. Mózes megrémült és nem mert odanézni; / az Úr pedig ezt mondta: Oldd le a sarut a lábadról, mert ez a hely, amelyen állsz, szent föld. / Látván láttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam sóhajtozását, le is szálltam, hogy megszabadítsam őket. És most jöjj, elküldelek Egyiptomba. / Ezt a Mózes, akit megtagadtak, amikor ezt mondták: Ki tett téged fejedelemmé és bíróvá? - ezt küldte el az Isten fejedelmül és szabadítóul az angyal által, aki megjelent neki a csipkebokorban.”

Évek teltek el azóta, hogy Mirjámnak csodálatos átélése volt a Nílus partján. Először volt néhány boldog éve, amíg a gyermek Mózes a szülői házban maradhatott, aztán pedig míg Mózes a „fáraó lánya fiaként élt”, majd pedig megszületett a döntés Mózes szívében, és „inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét, mivel nagyobb gazdagságnak tartotta Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot, mert a megjutalmazásra tekintett” (Zsid 11,26-27).

Aztán elkövetkezett az idő, amikor Mózes pásztorkén Jetró nyájait őrizte a pusztában. De aztán eljött az Egyiptomba való visszatérés ideje, ahová Istennek az égő csipkebokornál kapott kijelentésével és az Egyiptomból való kiszabadítás hírével érkezett meg.

Ebben az időben azt mondta Isten Mózesnek: *„Testvéred, Áron pedig a prófétád lesz. / Te mondj el neki mindent, amit én parancsolok neked. Testvéred, Áron meg beszéljen a fáraóval, hogy bocsássa el országából Izráel fiait”* (2Móz 7,1b-2).

Amikor Mirjámot prófétanőnek nevezték, az ő megbízatása is bizonyára erre az időre tehető, hogy Isten izgalmas üzenete hírnöke legyen: *„Az ÚR pedig azt mondta: Megláttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam kiáltozásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájdalmaikat. / Le is szállok, hogy kimentsem őket Egyiptom hatalmából és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre”* (2Móz 3,7-8a). (Vö. 2Sám 23,2; Mik 3,8; 2Pét 1,21.¹)

Amit Mózes Istenről és az Egyiptomból való szabadulásról hallott, és napról napra hallott, erről beszélt Áron a próféta, és erről beszélt Mirjám a prófétanő is. Még nem történt meg a szabadulás, a Nílusnál végbement csoda azonban menekülésük zálog volt. Nem tudjuk, hogyan volt Mirjám prófétanő a kemény munka mellett megvetett, szegény élete keserűségében, de prófétanő volt.

Isten nekünk is kegyelmét akarja ajándékozni, hogy őrhelyünkön mintegy Mirjámokká legyünk, akik az evangélium és az elveszettségéből s a rabszolgaságból való szabadulás hirdetői. (Vö. ApCsel 4,20; 2Kor 5,19k.²)

b./ Énekléssel, teljes hálával és örömmel imádja Istent

2Móz 14,1-31: *„Azután így beszélt az ÚR Mózeshez: Szólj Izráel fiaihoz, hogy forduljanak meg, és verjenek táborn Pí-Hahírót előtt, Migdól és a tenger között, Baal-Cáfón előtt. Vele szemben táborozzanak a tengernél. / Hátha azt gondolja a fáraó, hogy eltévedtek Izráel fiai*

¹ 2Sám 23,2: *„Az ÚR lelke beszélt általam, az ő szava volt nyelvemen;”*

Mik 3,8: *„Engem azonban betölt az ÚR lelke erővel, igazsággal és hatalommal, hogy megmondjam Jákóbnak a bűnét, Izráelnek a vétkeit;”*

2Pét 1,21: *„Mert sohasem ember akarataból származott a prófécia, hanem a Szentlélektől indítatva szólaltak meg az Istentől küldött emberek.”*

² ApCsel 4,20: *„Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk;”*

2Kor 5,19k.: *„Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. / Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!”*

ezen a földön, körülzárta őket a puszta! / Én pedig megkeményítem a fáraó szívét, hogy üldözőbe vegye őket, és megmutatom dicsőségemet a fáraón és egész haderején. Akkor megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az ÚR. És így cselekedtek. / Amikor jelentették Egyiptom királyának, hogy elmenekült a nép, megváltozott a fáraónak és szolgálóinak indulata a nép iránt, és ezt mondták: Mit tettünk?! Elbocsátottuk Izráelt a szolgálatunkból! / Befogatott a fáraó a harci kocsijába, és maga mellé vette a hadseregét. / Maga mellé vett hatszáz válogatott harci kocsit, az összes egyiptomi harci kocsit. Három ember volt mindegyiken. / Az ÚR megkeményítette a fáraónak, Egyiptom királyának a szívét, és az üldözőbe vette Izráel fiait, Izráel fiai pedig hatalmas kéz segítségével vonultak ki. / Az egyiptomiak tehát üldözték őket - a fáraó minden lova, harci kocsija, lovasa és hadereje - és utolérték őket, amikor a tenger mellett táboroztak Pí-Hahírótnál, Baal-Cáfónnal szemben. / A fáraó közeledett. Izráel fiai pedig föltekintettek, és látták, hogy az egyiptomiak utánuk eredtek. Ekkor nagy félelem fogta el őket, és segítségért kiáltottak Izráel fiai az ÚRhoz. / Mózesnek pedig ezt mondták: Nincs talán elég sír Egyiptomban, hogy a pusztába hoztál bennünket meghalni? Mit tettél velünk, miért hoztál ki bennünket Egyiptomból?! / Nem megmondtuk neked még Egyiptomban, hogy hagyj nekünk békét, hadd szolgáljuk az egyiptomiakat?! Mert jobb nekünk, ha az egyiptomiakat szolgáljuk, mint ha a pusztában halunk meg! / De Mózes így felelt a népnek: Ne féljetek! Álljatok helyt, és meglátjátok, hogyan szabadít meg ma az ÚR benneteket! Mert ahogyan ma látjátok az egyiptomiakat, úgy soha többé nem fogjátok látni őket. / Az ÚR harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg! / Akkor ezt mondta Mózesnek az ÚR: Miért kiáltasz énhozzám? Szólj Izráel fiaihoz, hogy induljanak útnak. / Te pedig emeld föl a botodat, nyújtsd a kezedet a tenger fölé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izráel fiai a tenger közepén. / Én pedig megkeményítem az egyiptomiak szívét, hogy menjenek utánuk. Így mutatom meg dicsőségemet a fáraón és egész haderején, harci kocsijain és lovasain. / Majd megtudja Egyiptom, hogy én vagyok az ÚR, amikor megmutatom dicsőségemet a fáraón, harci kocsijain és lovasain. / Ekkor elindult az Isten angyala, aki Izráel tábora előtt járt, és mögéjük ment. Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögéjük állt. / Odament Egyiptom tábora és Izráel tábora közé, és az a felhő, amely világítani szokott éjjel, sötét maradt, ezért nem közeledtek egymáshoz egész éjszaka. / Mózes kinyújtotta kezét a tenger felé, az ÚR pedig egész éjjel visszafelé hajtotta a tengert erős keleti széllel, és szárazzá tette a tengert, úgyhogy a víz kettévált. / Izráel fiai szárazon mentek be a tenger közepébe, és a víz jobbról-balról falként állt. / Az egyiptomiak üldözőbe vették őket, és bement utánuk a tenger közepébe a fáraó összes lova, harci kocsija és lovasa is. / A hajnali őrségváltás idején rátekintett az ÚR a

tűz- és felhőoszlopból az egyiptomiak táborára, és megzavarta az egyiptomiak táborát. / Akadályozta a harci kocsik kerekeit, és nehezen vonszolták azokat. Ekkor azt mondták az egyiptomiak: Meneküljünk Izráel elől, mert az ÚR harcol értük Egyiptom ellen! / Az ÚR pedig ezt mondta Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet a tenger felé, és a víz visszatér az egyiptomiakra, a harci kocsikra és lovasokra. / Mózes kinyújtotta a kezét a tenger felé, és a tenger visszatért reggelre a medrébe egyenest a menekülő egyiptomiakra. Így hajtotta bele az ÚR az egyiptomiakat a tenger közepébe. / Visszatért a víz, és elborította a harci kocsikat és lovasokat, a fáraó egész haderejét, amely utánuk ment a tengerbe. Egy sem maradt meg közülük. / Izráel fiai viszont szárazon mentek át a tenger közepén, és a víz falként állt jobbról és balról. / Így szabadította meg az ÚR azon a napon Izráelt Egyiptom hatalmából. És látta Izráel az egyiptomiakat holtan a tenger partján. / Amikor látta Izráel, hogy milyen nagy hatalommal bánt el az ÚR Egyiptommal, félni kezdte a nép az URat. Hitt az ÚRnak és szolgájának, Mózesnek.”

Itt nem foglalkozunk külön sem az egyiptomi csapások, sem pedig a reménységek és csalódások állandó váltakozása idejével. Átélték a páska-éjszakát, a kivonulást, a kiszolgáltatott létet a tenger és az őket üldöző egyiptomi haderő között – és aztán Isten csodálatos tettét. „Mózes kinyújtotta a kezét a tenger felé, és a tenger visszatért reggelre a medrébe egyenest a menekülő egyiptomiakra. Így hajtotta bele az ÚR az egyiptomiakat a tenger közepébe. / Visszatért a víz, és elborította a harci kocsikat és lovasokat, a fáraó egész haderejét, amely utánuk ment a tengerbe. Egy sem maradt meg közülük. / Izráel fiai viszont szárazon mentek át a tenger közepén, és a víz falként állt jobbról és balról. / Így szabadította meg az ÚR azon a napon Izráelt Egyiptom hatalmából. És látta Izráel az egyiptomiakat holtan a tenger partján. / Amikor látta Izráel, hogy milyen nagy hatalommal bánt el az ÚR Egyiptommal, félni kezdte a nép az URat. Hitt az ÚRnak és szolgájának, Mózesnek” (2Móz 14,27-31).

Ezzel ismét egy – a Biblia által megőrzött – Mirjámra jellemző képhez érkeztünk: Ez az éneklő, teljes hálaadással és örömmel Istent imádó Mirjámot ábrázolja! „Ekkor Mirjám prófétanő, Áron nénye, dobott vett a kezébe, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobolva és körtáncot járva. / Mirjám így énekelt előttük: Énekeljete az ÚRnak, mert igen felséges, lovat

lovasával a tengerbe vetett!”(2Móz 15,20-21). (Vö. Zsolt 81,1-5; Zsolt 149,1-6; Ézs 51,10k; Bir 5,1-3.10-12.¹)

c./ Győzelmi ének a szabadulás után

2Móz 15,20k.: *„Ekkor Mirjám prófétanő, Áron néneje, dobot vett a kezébe, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobolva és körtáncot járva. / Mirjám így énekelt előttük: Énekeljete az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!”*

Zsolt 103,1-4: *„Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnöd, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg.”*

A Vörös-tengeren való átmenetel s az egyiptomi sereg elpusztulása után Mirjám énekelni kezdett Istenről, a megmenekülés és megszabadulás énekét!

Át tudjuk,-t érezni Mirjám ujjongását? Tudunk-e mi is így örvendezni? *„Énekeljete az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!”(2Móz 15,21).*

¹ Zsolt 81,1-5: *„A karmesternek: „A szőlőtáposók” kezdetű ének dallamára. Ászáfé. / Vigadjatok a mi erős Istenünk előtt, ujjongjatek Jákób Istene előtt! / Kezdjete zsoltárba, szólaltassátek meg a dobot, a szép hangú citerát és lantot! / Fújjátek meg a kürtöt újholdkor, holdtöltekor is, ünnepünk napján! / Mert Izráelnek szóló rendelkezés ez, Jákób Istenének törvénye;”*

Zsolt 149,1-6: *„Dicsérjétek az URat! Énekeljete az ÚRnak új éneket, dicséretet a hívek gyülekezetében! / Örüljön alkotójának Izráel, Sion lakói örvendezzenek királyuknak! / Dicsérjétek nevét körtáncot járva, énekeljete neki dob és hárfakisérettel! / Mert gyönyörködik népében az ÚR, győzelemmel ékesíti fel az elnyomottakat. / Vigadnak a hívek e dicsőségben, ujjonganak pihenőhelyükön. / Szájuk Istent magasztalja, kezükben kétélű kard van;”*

Ézs 51,10k.: *„Te szárítottad ki a tengert, a nagy mélység vizeit, te készítettél utat a tenger medrén át, hogy átkelhessenek a megváltottak! / Így fognak visszatérni az ÚR megváltottai is, és ujjongva érkeznek meg a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik;”*

Bir 5,1-3.10-12.: *„Azon a napon így énekelt Debóra és Bárák, Abínóam fia: / Feltámadt az életkedv Izráelben, önként fölkelt a nép, áldjátok hát az Urat! / Halljátok, királyok, figyeljete, fejedelmek! Én most az ÚRnak éneket mondok, zsoltárt zengek az ÚRnak, Izráel Istenének.../ Akik fehér szamarakon nyargaltok, akik szőnyegeken ültök, vagy úton jártok, emlegessétek! / Pásztorok hangján az itatóvályúknál, ott csendülnek fel az ÚR igaz tettei, vezetésének igaz tettei Izráelben. Így vonult a kapukhoz az ÚR népe. / Serkenj, serkenj föl, Debóra, serkenj, serkenj, mondj éneket! Kelj föl Bárák, fogd foglyaidat, Abínóam fia!”*

Akkor tehetjük meg ezt, ha Megváltónkként ismertük meg Jézust. Örömmel tölt el megváltottnak lenni! Öröm a rabszolgaságból megszabadulva élni, a bűn terhétől szabadon élni. Öröm Jézussal élni!

Mi akadályoz téged ma abban, hogy ujjongj Isten szabadításának, amiben Isten részesített, és amit másoknak is elkészített? (Vö. Jel 1,5b-6; Zsolt 71,20-23; Zsolt 98,1-6¹).

A 2Móz 1-15 fejezeteiben sehol sem olvasunk arról, hogy Izráel fiai magasztalják az Urat. Olvashatunk ezekben a fejezetekben hajcsárok elnyomása miatti sóhajtozásról, jajkiáltásról, panaszkodásról – „és Isten tudomást szerzett erről”!

Olvashatunk Izráel fiai hitetlen beszédeiről és követelődzéseikről is, amikor legyőzhetetlennek látszó nehézségekbe zárva látták magukat.

Csak amikor megmenekültek, a másik parton voltak Isten szabadító tette bizonyítékaként, akkor kezdett az egész gyülekezet győzelmi és Istent imádó éneklésbe (vö. 2Móz 15,1-21²).

¹ Jel 1,5b-6: „Vére által megszabadított bűneinktől, / aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen;”

Zsolt 71,20-23: „Sok nyomorúságot és bajt láttattál velem, de újra megelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem. / Igen nagyra teszel, hozzám fordulsz, és megvigasztalsz. / Én is magasztallak hárfával, hűségédért, Istenem! Lantot pengetve éneklek neked, Izráel Szentje! / Ujjong az ajkam, ha tenéked zenghet, lelkem is, amelyet megváltottál;”

Zsolt 98,1-6: „Zsoltár. Énekeljete az ÚRnak új éneket, mert csodákat tett! Szabadulást szerzett jobbjá, az ő szent karja. / Megmutatta szabadító erejét az ÚR, a népek szeme előtt nyilvánvalóvá tette igazságát. / Hűséggel és szeretettel gondolt Izráel házára, és látták a földön mindenütt Isteniük szabadítását. / Ujjongjatok az ÚR előtt az egész földön! Örvendezve vigadjatok, zsoltárt énekeljete! / Énekeljete az ÚRnak hárfakísérettel, hárfakísérettel zengő éneket! / „Harsonákkal és kürtzengéssel ujjongjatok a király, az ÚR előtt!”

² 2Móz 15,1-21: „Akkor ezt az éneket énekelte Mózes Izráel fiaival együtt az ÚRnak: Énekelek az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett. / Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ő az én Istenem, őt dicsőítem, atyám Istene, őt magasztalom. / Az ÚR vitéz harcos, az ÚR: ez a neve. / A fáraó szekereit és hadát tengerbe vetette, válogatott harcosai a Vörös-tengerbe fúltak. / Mélység borította be őket, kőként merültek az örvénybe. / Jobbod, URam, erőtlől dicső, jobbod, URam, ellenséget zúz szét. / Nagy fenséggel söpröd el támadóidat. Ha elszabadul haragod, megemészti őket, mint a tarlót. / Haragod szelétől tornyosult a víz, gátként megálltak a futó habok. Megmerevedett a mélység a tenger szívében. / Üldözöm, elérem! - mondta az ellenség. Zsákmányt osztok, bosszúm töltöm rajtuk. Kirántom kardomat, kezem kiirtja őket. / Ráfújtál szeleddel, a tenger elborította őket. Elmerültek, mint ólom a hatalmas vízben. / Ki olyan az istenek között, mint te vagy, URam? Ki olyan felséges, mint te vagy szentségedben? Dicső tetteiben félelmetes, csodákat cselekvő. / Kinyújtottad jobbodat, föld nyelte el őket. / Hűségesen terelgeted e megváltott népet, erőddel vezeted szent legelődre. / Népek hallják, s megremegnek, fájdalomban vonaglanak Filisztea lakói. / Megzavarodnak majd Edóm fejedelmei, Móáb hatalmasait rettegés fogja el, kétségbe esik Kánaán minden lakosa. / Rettentő félelem szakad rájuk, hatalmas karodtól néma kővé válnak, míg átvonul a néped, URam, míg

Így van ez velünk is. Annak az átélése, hogy Jézus halála és feltámadása győzelmet adott nekünk, öröme és hálával tele éneklésre szabadít fel minket. *„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja,... Őbenne van - az ő vére által - a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából”* (Ef 1,3.7).

d./ Megszabadultunk!

2Móz 15,20k.: *„Ekkor Mirjám prófétanő, Áron nénje, dobot vett a kezébe, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobolva és körtáncot járva. / Mirjám így énekelt előttük: Énekeljete az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!;”*

Ef 5,19k.: *„Mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljete és mondjatok dicséretet szívetekben az ÚRnak, / és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.”*

Énekeljete az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!”(2Móz 15,21). A gyülekezet legszerényebb tagjának is joga van tudni, hogy helyettünk halt meg Jézus a kereszten, és hogy ott mindnyájunk bűne miatt ítéltetett halálra, és engesztelést szerzett, hogy ott a Sátán bilincseit kettétörje! Semmi kétség, semmi bizonytalanság, megmentett minket. Legyőzte Jézus a minket üldöző ellenséget.

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, / sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban” (Róm 8,28k.) (Vö. Kol 1,12-14; Kol 2,13k.; Jel 5,9k.)¹

átvonul ez a nép, amelyet szerzettél. / Beviszed, és elülteted őket tulajdon hegyeden, melyet lakhelyül készítettél, URam, a szent helyen, URam, mit kezded tett szilárddá. / Az ÚR uralkodik örökkön örökké! / Amikor a fáraó lovai a harci kocsikkal és a lovasokkal együtt a tengerbe értek, visszafordította rájuk az ÚR a tenger vizét, de Izráel fiai szárazon mentek át a tenger közepén. / Ekkor Mirjám prófétanő, Áron nénje, dobot vett a kezébe, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobolva és körtáncot járva. / Mirjám így énekelt előttük: Énekeljete az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!”

Megszabadultunk – ez az oka Mirjám és az egész nép örömujjongásának.

Jézus megváltott minket – ez a mi örök üdvösségünk alapja. Ha valakinek van oka éneklésre és örvendezésre, akkor nekünk van, akiket Jézus megváltott!

„Boldog nép az, amely tud neked ujjongani, amely orcád világosságában járhat, URam! / Nevednek örvendeznek mindennap, és igazságod fölmagasztalja őket” (Zsolt 89,16k.)

Mirjám a szabadulás utáni öröm megtestesítője, annak az örömnak, amely felülmúl és maga mögött hagy minden keserűséget. (Vö. Zsolt 95,1-7; Zsolt 107,1-9.¹)

A Bárány vére megváltott.

Uram Jézus javamra halt meg.

Eltörölte bűneimet – Isten megváltott!

Jézus a Barátom és közelében élek,

Semmi sem választ el többé tőle – hallelujah!

Eltörölte bűneimet – Isten megváltott!

¹ Kol 1,12-14: „Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljete. / Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, / akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata;”

Kol 2,13k.: „És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülméletlenségében, övele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétküinket. / Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára;”

Jel 5,9k.: És új éneket énekeltek ekképpen: „Mélto vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből; / és királysággá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön.”

¹ Zsolt 95,1-7: „Jöjjetek, örvendezzünk az ÚR előtt, ujjongjunk szabadító kősziklánk előtt! / Menjünk eléje hálaadással, ujjongjunk előtte énekszóval! / Mert nagy Isten az ÚR, nagy király minden isten fölött. / Kezében vannak a föld mélységei, a hegyek ormai is az övéi. / Övé a tenger, hiszen ő alkotta, a szárazföldet is az ő keze formálta. / Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt! / Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk. Most, amikor halljátok szavát;”

Zsolt 107,1-9: „Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! / Így szóljanak az ÚR megváltottai, akiket megváltott az ellenség kezéből, / és összegyűjtött a különböző országokból; keletről, nyugatról, északról és délről. / Vannak, akik bolyongtak a pusztában, úttalan utakon, nem találtak lakott várost. / Éheztek is, szomjaztak is, elcsüggedt a lelkük. / De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és kimentette őket szorult helyzetükből. / A helyes útra vezette őket, hogy lakott városba jussanak. / Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, / mert megittatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket.”

*Megyek tehát ameddig tudok,
Hogy elmondjam mindenkinek:
Eltörölte bűneimet – Isten megváltott!*

*És Jézus hamarosan visszajön e világba,
Hogy mindenki megkapja a jutalmát,
Eltörölte bűneimet – Isten megváltott!*

(szájhagyomány nyomán)

4./ Marában

2Móz 15,22-25: „Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet. / Megérkeztek Marába, de nem tudták meginni a vizet Marában, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Marának. / Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk? / Ő pedig az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott a népnek rendelkezéseket és törvényeket, és ott tette próbára őket.”

1Kor 10, 10.13: „De ne is zúgolódjatok, mint ahogyan közülük némelyek zúgolódtak, és elveszítette őket a pusztító angyal... / Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtokön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.”

Izráel útja folyamán Mára volt a következő állomás. Ebben a történetben Mirjám nincs megemlítve, de Isten csodálatos cselekedetét ő is átélte a többiekkel együtt.

Összefüggésben van Mirjám neve jelentése = keserűség a Mára szó jelentésével = keserű. A „Mirjám a Marában talált víznél” című kép vezet minket a következő kérdéshez: Mi történt Marában? Mit jelent Mára? Hogy változott a keserű víz édessé?

El tudjuk-e képzelni, hogyan vonult Mirjám a pusztába örömujjongással és énekléssel. És azt is, hogy milyen félelmetes volt számára a keserű víz és a nép zúgolódása miatti

csalódása. Prófétanő volt, kitartott Isten ígéretei mellett, Mózesrel tartott, és vállalta is az ennek nyomán rá háruló felelősséget. Minél nagyobb erővel terhelődött rá az egész múltbeli események sora, úgy érte el a csúcspontját benne a keserűség.

Az Egyiptomban töltött élet is keserű volt, de a pusztában bekövetkező halál még keserűbb volt. Lehetséges-e, hogy Istennek csak élvezhetetlen vize van népe számára? Vagy hogy Mirjámot, az éneklőt Isten ismét régi nevének megfelelően keserűségbe taszítja? Mindennek vége...?

Bizonyára ő is az Úrhoz kiáltott, mint testvére Mózes tette! (Vö. Zsolt 99,6; Zsolt 50,15; Zsolt 91,15k.; Ézs 43,19k.; Mt 6,25-32.¹)

a./ Nem tudták meginni a vizet Marában, mert keserű volt

2Móz 15,22-25: *„Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet. / Megérkeztek Marába, de nem tudták meginni a vizet Marában, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Marának. / Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk? / Ő pedig*

¹ Zsolt 99,6: *„Mózes és Áron a papokkal együtt, Sámuel és akik nevét segítségül hívták, segítségül hívták az URat, és ő válaszolt nekik;”*

Zsolt 50,15: *„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem;”*

Zsolt 91,15k.: *„Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt. / Megelégítem hosszú élettel, gyönyörködhet szabadításomban;”*

Ézs 43,19k.: *„Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok. / Még a mezei vadak is dicsőíteni fognak engem, a sakálok és a struccok is, mert vizet fakasztok a pusztában és folyókat a sivatagban, hogy inni adjak választott népemnek;”*

Mt 6,25-32: *„Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, és mit igyatok, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál? / Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak, és mennyei Atyátok eltartja őket. Nem vagytok-e ti sokkal értékesebbek náluk? / Aggódásával pedig ki tudná közületek meghosszabbítani életét csak egy arasznyival is? / Mit aggódtok a ruházatért is? Figyeljétek meg a mezei liliomokat, hogyan növekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak, / de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akár csak egy is. / Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti az Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűek?” / „Ne aggódjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? - vagy: Mit igyunk? - vagy: Mit öltözzünk magunkra? / Mindezt a pogányok kérdezzétek; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre.”*

az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott a népnek rendelkezéseket és törvényeket, és ott tette próbára őket;”

Róm 15,4: *„Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk.”*

„Megérkeztek Mára, de nem tudták meginni a vizet Marában, mert keserű volt... / Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk?” (2Móz 15,23k.)

Bűneinktől való megszabadulásunk és Isten által való elfogadásunk a legnagyobb boldogság ideje. De aztán helyt kell állnunk a hit útján is. Ahol sor kerül kísértésekre, talán vereségekre, csalódásokra önmagunk és mások miatt is.

Mindnyájan érkezünk keserű vizekhez. Mi történik akkor? Elcsüggedünk? Megkeseredünk? Nem vesszük már komolyan Isten igéjét? Zúgolódunk, mint Izráel?

Nagy a veszélye annak, hogy azt gondoljuk: Túl sokat kívánnak tőlem, nem értenek meg, hálátlanok az emberek. Vagy a múltba gyökerezünk keserű élményeinkkel, mivel akkor igazságtalanság történt velünk! Vagy nem vállaljuk az áldozatot, a másokkal való együttélés és közös munka követelményét. Így aztán felnövekedik bennünk a keserűség gyökere.

Gyakran azért nem tudnak örülni egyesek, akik pedig erejüket is latba vetik, mivel nem tudnak győzedelmeskedni keserűségeik felett. (Vö. Ef 4,31k; Fil 2,14k; Zsid 12,15; Jak 3,14; Jer. Sir 3,39-41.¹)

Hogy győzték le a keserűséget Marában?

¹ Ef 4,31k.: *Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek minden gonoszsággal együtt. / Viszont legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban;”*

Fil 2,14k.: *Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, / hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban;”*

Zsid 12,15: *„Ügyeljete arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűségnek a gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön;”*

Jak 3,14: *„Ha pedig keserű irigység és viszálykodás van a szívetekben, ne kérkedjete, és ne hazudjate az igazsággal szemben;”*

Jer. Sir 3,39-40: *„Miért siránkozik az élő ember, a férfi, ha vétkezett? / Inkább kutassuk, vizsgáljuk meg útjainkat, és térjünk meg az ÚRhoz! / Emeljük föl szívünket és kezünket Istenhez, aki a mennyekben van.”*

Mózes „az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz” (2Móz 15,25).

Az a fa, ami a keserű vizet édessé tette, utalás nekünk arra, hogy Jézus keresztje az élet során megtapasztalt minden keserűséget megszüntethet. *„Ha hozzá fordítod szívedet, és felé terjeszted kezedet.../ Elfelejtetted a nyomorúságot, úgy gondolsz rá, mint elmúlt árvízre.../ Fényesebbé lesz élted a déli verőfénynél, a homály is olyan lesz, mintha reggel volna. /Akkor majd bízol, mert lesz reménységed”* (Jób 11,13. 16-18). (Vö. Zsolt 34,1-5; Ézs 44,22.26.¹)

b./ Hogy lesz a keserű víz édes?

2Móz 15,22-25: *„Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet. / Megérkeztek Mára, de nem tudták meginni a vizet Marában, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Marának. / Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk? / Ő pedig az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott a népnek rendelkezéseket és törvényeket, és ott tette próbára őket;”*

1Pét 3,18: *„Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket, miután halálra adatott test szerint, de megelevenítettett Lélek szerint.”*

Sok magyarázó Izráel Mára keserű vizeinél való élménye jelentőségét olyannak tulajdonítja, ami a Golgota keresztjén át mai zárándoklásunkra is érvényes. Izráel csodálatos ígéretet kapott itt a Golgota keresztjére vonatkozóan, amelyen értünk halt meg Isten Fia.

¹ Zsolt 34,1-5: *„Dávidé, abból az időből, amikor eszelősnek tette magát Abimeleknél, aki aztán elkergette, ő pedig elment. / Áldom az URat mindenkor, állandóan őt dicséri szám. / Az ÚRral dicsekszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek. / Hirdessétek velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét! / Az ÚRhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegetem;”*

Ézs 44,22.26: *„Eltörölöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!.../ Én váltom valóra szolgálaim beszédét, és megvalósítom követeim tanácsát. Én mondom, hogy lakjanak Jeruzsálemben, és építsék föl Júda városait, mert helyreállítom romjait.”*

Mert a keresztfája édesíti meg a keserű vizet. De figyeljünk arra, hogy ez a keresztfája legyen. Nem akármilyen vallás! Sok állítólagos keresztyén van, aki 'mindenki-barátja keresztyénséget' folytat. De éppen ez bukik meg a keserű vizeknél. Mert itt csak a keresztfája segít. (Vö. ApCsel 4,12; Róm 3,23-25; 1Kor 2,2; 1Kor 3,11; Ef 2,8k.¹)

Hogy kell belehelyeznünk végül is a keresztfát a keserű vízbe? Nos úgy, hogy szomorúságunkban és kísértéseinkben hitben feltekintünk a megfeszített Megváltóra. Így lesz a keserű víz édes.

'Ez különbözőféleképpen történik: Megvilágosodik számunkra, hogy olyan Urunk van, aki a keresztfát hordozta. Többet akarunk-e mi mint Ő?

Vagy felismerjük, hogy Jézus keresztfája által szerzett nekünk engesztelődést Istennel. Aztán örvendezünk, mivel tudjuk: Mindenek ellenére Isten gyermeke vagyok, akiért drága árat fizetett Jézus Krisztus és kiengesztelte értem Istent! (Vö. Lk 23,33.39-43; 1Pét 1,18-21.²)

¹ ApCsel 4,12: „Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének;”

Róm 3,23-25: „Mindenki vétkezett, és hűjával van az Isten dicsőségének. / Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. / Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte;”

1Kor 2,2: „Mert úgy határoztam, hogy nem tudok köztetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettéről;”

1Kor 3,11: „Mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus;”

Ef 2,8k.: „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; / nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.

² Lk 23,33.39-43: „Amikor arra a helyre értek, amelyet Koponya-helynek hívtak, keresztre feszítették őt, és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől... / A megfeszített gonosztevők közül az egyik így káromolta őt: „Nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is.” / De a másik megróttá, ezt mondva neki: „Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy! / Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el.” / Majd így szólt: „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.” / Erre ő így felelt neki: „Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban;”

1Pét 1,18-21: „tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, / hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérében. / Ő ugyan a világ teremtése előtt kiválasztatott, de az idők végén jelent meg tiértetek, / akik általa hisztek Istenségben, aki feltámasztotta őt a halottak közül, és dicsőséget adott neki, hogy hitetek Istenségbe vetett reménység is legyen.”

Vagy teljesen felragyog Isten nagy szeretete számunkra, akik engedetlenek voltunk. Az a szeretet, amely olyan nagy, hogy egyszülött Fiát adta értünk. (Vö. Jn 3,16k; 1Jn 4,9.10.14¹).

Vagy megtanuljuk a kereszttel, hogy úgy fest az örök életre vezető út, hogy régi természetünk kívánságaival együtt Krisztussal együtt megfeszítetük. (Vö. Gal 2,20; Gal 6,14.²)

Mindenesetre megtanuljuk azt, ami a 34. zsoltárban így olvasható: „Örökre derülnek, kik rátekinthetnek (ahogy a kereszten függ értünk), nem pirul az arcuk (felüdülnek)” (Zsolt 34,6). (W. Busch).

c./ A kereszten készítette el Jézus az Istenhez vezető utat

2Móz 15,22-25: „Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet. / Megérkeztek Mára, de nem tudták meginni a vizet Marában, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Marának. / Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk? / Ő pedig az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott a népnek rendelkezéseket és törvényeket, és ott tette próbára őket;”

¹ Jn 3,16k.: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. / Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa;”

1Jn 4,9.10.14: „Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala.

1Jn. 4,10

Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. / És mi láttuk, és mi teszünk bizonyosságot arról, hogy az Atya elküldte a Fiát a világ üdvözítőjéül.”

² Gal 2,20: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem;”

Gal 6,14: „Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára.”

1Pét 2,24: „*Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg.*”

A keresztre tekintünk és így belehelyezzük azt az önvád és a magunkkal szembeni szemrehányás keserű vizébe. A kereszten Jézus megengesztelte Istent irántunk, és elkészítette az Istenhez vezető utat.

Isten gyermeke vagyok és az is maradok! A keserűség elmúlik, mint az elpárolgó víz, és az öröm érvényesül.

„*Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve!*” (Gal 2,20)

Helyezzük bele a keresztet az egyedüllét keserű vizébe! Azért vagyok egyedül, mivel nincs emberem? Jézus kinyilvánította irántam szeretetét. Amellyel vállalta értem a halált. Ilyen kedves vagyok Isten számára (vö. Róm 5,8; Róm 8,32; Tit 3,4k; 1Jn 3,1.16a; Jer 31,3; Jn 13,1¹).

Keserű vizek gyűlhetnek fel bennünk, ha nem ismerjük fel magunkban a bűnt, hanem másokra hárítjuk azokat. Ne babusgasd keserűségedet, fogadd el a keresztet.

Olyan a rejtett keserűség, mint a mérgezett vizű tó, aminek a partjain átbukik a víz és megfertőz sokakat. Tekints Megváltódra, aki tökéletesen véghezvitte megváltásodat. Így helyezd a keresztfát keserű vizedbe, és édes lesz. (Vö. Róm 6,6-11; Gal 5,24; 1Kor 1,18.²)

¹ Róm 5,8: „*Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk;*”

Róm 8,32: „*Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?;*”

Tit 3,4k.: „*De amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete, / nem az általunk véghez vitt igaz cselekedetekért, hanem az ő irgalmából üdvözített minket újjászültő és megújító fürdője a Szentlélek által;*”

1Jn 3,1.16a: „*Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert nem ismerte meg őt... / Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk;*”

Jer 31,3: „*A messzeségben is megjelent az ÚR: Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen;*”

Jn 13,1: „*A húsvét ünnepe előtt Jézus jól tudva, hogy eljött az ő órája, amelyben át kell mennie e világból az Atyához, jóllehet szerette övét e világban, szerette őket mindvégig.*”

² Róm 6,6-11: „*Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszítettet vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. / Mert aki meghalt, az megszabadult a*

Mit látott Mirjám Mára vizeinél? – A fát, ami által a keserű víz édes lett. Ez sokkal nyilvánvalóbb lett számunkra: Jézus kiitta a keserű pohár tartalmát érettünk.

Ha a keresztre tekintünk, ez segít abban, hogy megbirkózzunk a Krisztus követésével járó keserű dolgokkal. Jézus magára vette a keserűséget, és örömmel, igazsággal és szabadsággal ajándékozott meg bennünket! Keserű halál helyett csodálatos életet adott, amit teljes egészében csak még később fogunk megismerni. „Aki győz, annak enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van” (Jel 2,7). (Vö. Jel 22,2.14 ; Zsid 12,2.3.)¹

5./ Mirjám: kritizál és féltékeny

4Móz 12,1-15: „Egyszer Mirjám és Áron Mózes ellen beszélt a kúsi asszony miatt, akit feleségül vett. Mert Mózes kúsi asszonyt vett el. / Ezt mondták: Vajon csak Mózes által beszélt az ÚR? Nem beszélt-e miáltalunk is? De az ÚR meghallotta. / Ez a Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb. / Az ÚR mindjárt ezt mondta Mózesnek, Áronnak és Mirjámnak: Menjete ki mindhárman a kijelentés sátrához. Ki is mentek mindhárman. / Akkor az ÚR leszállt felhőoszlopban, megállt a sátor bejáratánál, és szólította Áront és Mirjámot, ők ketten pedig odamentek. / Az ÚR ezt mondta: Halljátok meg

büntől. / Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. / Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. / Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. / Ezért tehát ti is azt tartjátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban;”

Gal 5,24: „Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt.”

1Kor 1,18: „Aki meg is erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján.”

¹ Jel 22,2.14: „A város főútjának közepén, a folyó két ága között van az élet fája, amely tizenkétszer hoz termést, minden egyes hónapban megadja termését, és a fa levelei a népek gyógyítására szolgálnak... / Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és bemennek a kapukon a városba;”

Zsid 12,2.3: „Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázattal nem törődve - vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. / Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete.

beszédemet: Ha van az ÚRnak prófétája köztetek, azzal látomásban ismertetem meg magam, álomban beszélek hozzá. / De nem ilyen Mózes, a szolgám! Őrá az egész házam van bízva! / Szemtől szemben beszélek vele, világosan, nem rejtélyesen, az ÚR alakját is megpillanthatja. Hogy mertetek hát beszélni szolgám, Mózes ellen?! / Az ÚR haragra gerjedt ellenük, és elment. / Amikor a felhő eltávozott a sátorról, Mirjám egyszerre poklos lett, olyan, mint a hó. Áron Mirjám felé fordult, és látta, hogy poklos. / Akkor ezt mondta Áron Mózesnek: Kérlek, uram, ne ródd föl nekünk ezt a vétket, hogy esztelenül vétkeztünk! / Ne legyen olyan Mirjám, mint a halvaszületett, akinek a teste félig már oszlásnak indult! / Ezért így kiáltott Mózes az ÚRhoz: Istenem, gyógyítsd meg őt! / Az ÚR azonban ezt mondta Mózesnek: Ha csak az apja köpte volna is arcul, akkor is szégyenkeznie kellene hét napig. Zárják ki a táborból hét napra, és csak azután fogadják vissza. / Ki is zárták Mirjámot a táborból hét napra. A nép nem indult tovább addig, amíg vissza nem fogadták Mirjámot;”

Fil 2,1-4: *„Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület, / akkor tegyetek teljessé örömeimet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete. / Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőiségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; / és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is.”*

Olyan képet tár elénk most a Biblia Mirjámról, amit szívesen kihagytunk volna: A kritizáló és féltékeny Mirjám képét. Áront is bevonta bűnébe. Ezért lett Mirjám leprás beteg!

Hol van hitbeli bátorságod, éneklésed, Istent imádásod? Hol van életedben, hogy a keserű vizek átváltoztak édes vízzé? Hol van bizonyágtételed prófétanő?

Jóllehet nem vethetjük meg Mirjámot, de legyen intő példa számunkra. Amíg élünk, fennáll a veszélye annak, hogy bűnt követünk el. Mirjám, aki eddig vezető volt Isten imádásában, most a Mózes ellen beszélők vezetője lesz (vö. Zsolt 34,13-15; 39,1-2; Zsolt 141,3; Péld 10,19; Péld 21,23; Róm 14,4.10.13.¹)

¹ Zsolt 34,13-15: *„Ki az az ember, akinek tetszik az élet, és szeretne jó napokat látni? / Vigyázz, hogy nyelved ne szóljon rosszat, és ajkad ne beszéljen csalárdságot! / Hagyj fel a rosszal, és cselekedj jót, törekedj békességre, és kövesd azt!”;*

Zsolt 39,1-2: *„A karmesternek, Jedútúnnak: Dávid zsoltára. / Ezt határoztam: vigyázok szavaimra, hogy ne vétkezzem nyelvemmel, megbabolázom számat, ha gonosz ember kerül eléem;”*

Hogy Mózes milyen szoros kapcsolatban maradt nővérével, az megmutatkozik a *Mirjáért való közbenjáró imádságában* is: „Istenem, gyógyítsd meg őt!” (4Móz 12,13).

Isten nem hunyt szemet Mirjám vétke felett mintegy pozíciója, eddigi bizonyágtételei miatt.

Sőt, minél inkább megvalljuk Jézust szóval és énekléssel, annál tisztábbnak kell lennie életünknek. De meghallgatta Isten Mózes kérését. (Vö. Gal 6,1k; Jak 5,19k.¹)

Azt mondta az Úr: „*Ha csak az apja köpte volna is arcul, akkor is szégyenkeznie kellene hét napig*” (4Móz 12,14).

Az apja! – Mégis, Isten Atyánk marad! Bűnös állapotában úgy fegyelmezi meg Isten Mirjámot, mint édesatya.

És most szégyenkeznie kell. Hét napig tart a büntetése. Legyen teljes Mirjám bűnbánata, hogy teljesen megragadhassa a kegyelmet is. Ha Isten kegyelmet gyakorol, teljes mértékben teszi. Nem zárják ki és nem hagyják el végleg Mirjámot – nem kerekedik útra a nép addig, amíg ismét vissza nem fogadják.

Ezékiás mondta: „*Bizony, javamra vált a nagy keserűség*” (Ézs 38,17). Ezt itt Mirjám is megtapasztalta. „*Vidámíts meg újra szabadításoddal*” (Zsolt 51,14). (Vö. Jób 5,17-19; Péld 3,11k.²)

Zsolt 141,3: „*URam, tégy zárat a számra, őrizd ajkaim nyílását!*”

Péld 10,19: „*A sok beszédnél elkerülhetetlen a tévedés, de az eszes ember vigyáz a beszédre... / Az igaznak az ajka sokakat vezet, a bolondok pedig meghalnak esztelenségük miatt... / Az ostobának a galádságban telik öröme, az értelmes embernek pedig a bölcsességben;*”

Péld 21,23: „*Aki vigyáz a szájára és a nyelvére, életét őrzi meg a nyomorúságtól;*”

Róm 14,4.10.13: „*Ki vagy te, hogy más szolgája felett ítélsz? Tulajdon urának áll, vagy esik. De meg fog állni, mert van hatalma az Úrnak arra, hogy megtartsa... / Akkor te miért ítéled el testvéredet? Vagy te is, miért veted meg testvéredet? Hiszen mindnyájan oda fogunk állni Isten ítélőszéke elé... / Többé tehát ne ítélezzünk egymás felett, hanem inkább azt tartsátok jónak, hogy testvéreteknek se okozzatok megütközést vagy elbotlást.*”

¹ Gal 6,1k.: „*Testvéreim, ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazságotok helyre az ilyet szelíd lélekkel. De azért vigyázz magadra, hogy kísértésbe ne essél. / Egymás terhére hordozzatok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét;*”

Jak 5,19k.: „*Testvéreim, ha valaki közöttetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki, / tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedez.*”

6./ Drágának tekinti az ÚR híveinek halálát

4Móz 20,1: *„Izráel fiai, az egész közösség megérkezett a Cin-pusztába az első hónapban, és letelepedett a nép Kádésban. Ott halt meg Mirjám, és ott temették el;”*

2Kor 5,1-5: *„Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk. / Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felölteni rá mennyből való hajlékunkat, / ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek. / Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felölteni rá amazt, hogy a halandót elnyelje az élet. / Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket.”*

A 4Móz 20-ban találkozunk még egyszer Mirjám nevével, ahol a pusztában bekövetkezett haláláról tudósít a Szentírás: *„Ott halt meg Mirjám, és ott temették el”* (4Móz 20,1).

Nem tekintjük csúcspontnak a pusztában bekövetkezett halált, de ez mégis az Isten dicsőségébe való bemenetelt jelentette! *„Drágának tekinti az ÚR híveinek halálát”* (Zsolt 116,15). (Vö. 1Kor 15,54k; 1Pét 1,3-9.¹)

² Jób 5,17-19: *„Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg! / Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít. / Hatszor is megment a nyomorúságból, hetedszer sem ér veszedelem;”*

Péld 3,11k.: „Az ÚR intését meg ne vesd, fiam, és dorgálását meg ne utáld! / Mert akit szeret az ÚR, azt megdorgálja, de mint apa a fiát, akit kedvel.”

¹ 1Kor 15,54k.: *„Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött! / Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?;”*

1Pét 1,3-9: *„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, / arra az el em múltó, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra. / Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben. / Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszorodtatok különféle kísértések között, / hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranyból, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicsőre, dicsőségre és tisztességre. / Őt szerettétek, pedig nem láttátok, őbenne hisztétek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztetek, / mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét.”*

Aztán figyeljünk a Mik 6,4-re, amely sok-sok évvel Mirjám földi élete befejezését követően keletkezett: *„Én népem, ... kihoztalak Egyiptom földjéről, kiváltottalak a szolgaság házából. Elküldtem Mózeset, Áront és Mirjámot, hogy vezessenek”* (Mik 6,3a-4.)

Ez az utolsó kép, amit Mirjámról ismerünk: Megfelelt elhívásának, aki mások előtt haladt! Ez tehát Mirjám – Isten minősítése szerint! (Vö. 1Tim 4,12; 1Pét 5,1-4.¹)

Tekintsük meg még egyszer a Mirjámról szóló képeket:

Mirjám – neve azt jelenti: keserűség. Neki, családjának s népének az egyiptomiak „keserítették az életüket” (2Móz 1,14);

Mirjám – az éber és bátor, hívő és cselekvő lány a Nílus partján;

Mirjám – bizonyágtévő súlyos körülmények között;

Mirjám – a megmentett, az éneklő, teljes szívből hálát adó, Istent imádó és örvendező;

Mirjám – aki átéli Marában, hogyan teszi édessé a keserű vizet az Isten által megmutatott fa;

Mirjám – a féltékeny és kritizáló, aki kegyelmet kapott Istentől;

Mirjám – aki mások előtt járt.

Mirjám elvégezte futását, és Annál van, akinek így énekelt: *„Énekelek az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett”* (2Móz 15,1). Előttünk haladt azon az úton, amit mi is megtehetünk, ami keserűségből éneklésre és Isten imadására vezet.

¹ 1Tim 4,12: *„Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban;”*

1Pét 5,1-4: *„A közöttetek levő presbitereket tehát kérem én, a presbitertárs és Krisztus szenvedésének tanúja, valamint eljövendő dicsőségének is részese: / legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját; ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkeedésből, hanem készségesen; / ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak. / És amikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koszorúját.”*

CHR. VON VIEBAHN

36./ JELEN VAGYOK!

ICH BIN DA!

Bibellesezettel für das Vierteljahr 1973.

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

BLZ I/1973 S. 40-43

Bevezetés

Ézs 48,16: *„Jöjjetek ide hozzám, halljátok meg ezt! Régen sem beszéltem rejtélyesen, amióta ez történik, jelen vagyok. Most pedig az én Uram, az ÚR elküldött engem és lelkét adta nekem;”*

Ézs 52,6: *„Ezért majd megismeri népem a nevemet azon a napon, hogy én vagyok az, aki így szólt: Itt vagyok!”*

„Mert így szól az én Uram, az ÚR: Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat. / Ahogyan a pásztor gondját viseli a nyájnak, amikor ott áll juhai között, amelyek szét voltak szóródva, úgy viselem gondját juhaimnak. Kiszabadítom őket mindenünnen, ahová csak szétszóródtak egy felhős, borús napon” (Ez 34,11k.).

Jézus kijelentése mindig igaz, minden helyen, minden körülmények között: „Jelen vagyok!” És megváltozik állapotunk, ha arra gondolunk amit Jézus mondott: „*Ott vagytok közöttük*” (Mt 18,20).

Isten jelenléte a legkülönbözőbb módon érvényesül.

1./ Isten felettünk van

Felettünk van a boldog mindenható Isten, aki felette van mindennek! Ő a *mi Urunk* és egyúttal *mindenek Ura*. (Vö. Zsolt 113,4-6; Zsolt 138,6; Ézs 40,22k; Ézs 57,15.¹)

A Sátánról nincs ilyen kijelentés, hogy felettünk lenne: Őt a lábunk alá kell és lehet tiporni! (Vö. Lk 10,19k; Róm 16,20.²)

Isten felettünk van. „*Ó, dicső trónus, kezdettől fogva felséges a hely, hol szentélyünk van!*” (Jer 17,12) „*A mi Urunk Jézus Krisztus Istene... / az ő lábai alá vetett mindent, és őt tette mindenek felett való fővé az egyházban*” (Ef 1,17.22). (Vö. Ef 1,17-23³).

¹ Zsolt 113,4-6: „*Magasan fölötté van az ÚR minden népnek, dicsősége fölötté van az egeknek. / Ki hasonlítható Istenünkhöz, az ÚRhoz, aki a magasban lakik, / és a mélybe néz, az égre is, a földre is?;*”

Zsolt 138,6: „*Bár fenséges az ÚR, meglátja a megalázottat, és messziről megismeri a fennhéjázót;*”

Ézs 40,22k.: „*Az, aki ott trónol a föld pereme fölött, melynek lakói csak sáskáknak tűnnek, az eget fátyolként teríti ki, kifeszíti, mint lakósátrat. / Semmivé teszi a fejedelmeket, a föld bírát megsemmisíti;*”

Ézs 57,15: „*Ezt mondja a magasztos, a felséges, aki örök hajlékában lakik, szent az ő neve: Magasságban és szentségben lakom, de a megtörttel és alázatos lelkűvel is. Felüdítem az alázatosak lelkét, felüdítem a megtörtek szívét.*”

² Lk 10,19k.: „*Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek. / De ne annak örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.*”

Róm 16,20: „*A békeesség Istene pedig összeűzta a Sátánt lábatok alatt hamarosan. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!*”

³ Ef 1,17-23: „*És kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt; / és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, / és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével / munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben, / feljebb minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt minden névnél is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is. /*

Előfordul, hogy embereket látunk magunk fölött. Úgy tűnik, ők határozzák meg, ami velünk történik, és olykor gyámoltalannak és kiszolgáltatva érezzük magunkat. Ilyen ínségben akarja Isten hangoztatni: *„Jelen vagyok... / azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell.”* (Ézs 48,17k.) Nem emberek vannak fölöttünk, hanem Isten.

Hozzá mehetünk. Nála meghallgatásra találnak kifakadásaink, kétségeink, félelmeink, kéréseink. Tudatosítsuk ezt valamennyien magunkban már a nap kezdetén azon a helyen, ahol vagyunk. Jézus közli velünk: *Ő jelen van! Fölöttünk van!* (Vö. Zsolt 57,1-12; Zsolt 93,2-4; Zsolt 102,17-21.¹)

2./ Isten alattunk van

5Móz 33,26k.: *„Nincs Jesurún Istenéhez fogható! Az égen át száguld segítségére, a fellegeken fenségesen. / Hajlékod az örök Isten, örökkévaló karjai tartanak. Kiűzte ellenségedet, és ezt mondotta: pusztítsd!”*

„Az ő lábai alá vetett mindent”, és őt tette mindenek felett való fővé az egyházban, / amely az ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben.”

¹ Zsolt 57,1-12: *„A karmesternek: A „Ne veszíts el” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor Saul elől a barlangba menekült. / Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam, mert nálad keres oltalmat a lelkem! Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, míg elvonul a veszedelem. / A felséges Istenhez kiáltok, Istenhez, aki mellém áll. / Segítséget küld nekem a mennyből, csúffá teszi üldözőimet. (Szela.) Isten elküldi szeretetét és hűségét. / Oroszlánok között fekszem, amelyek felfalják az embereket. Foguk lándzsa és nyíl, nyelvük éles kard. / Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön! / Hálót vetettek lábaim elé, megalázták lelkemet. Vermet ástak nekem, de maguk estek bele. (Szela.) / Kész a szívem, Istenem, kész a szívem arra, hogy énekeljek és zengedezzek! / Ébredj, lelkem, ébredj, lant és hárfa, hadd ébresszem a hajnalt! / Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengnek rólad a nemzetek közt, / mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig. / Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!”*

Zsolt 93,2-4: *„Szilárdan áll trónod ősidők óta, öröktől fogva vagy te. / Zúgnak a folyamok, URam, hangosan zúgnak a folyamok, zúgva morajlanak a folyamok. / A hatalmas vizek hangjánál, a tenger fenséges morajlásánál fenségebb az ÚR a magasságban;”*

Zsolt 102,17-21: *„mikor felépíti Siont az ÚR, és megjelenik dicsőségesen. / Törődik a gyámoltalanok imádságával, nem veti meg imádságukat. / Meg kell ezt írni a jövő nemzedéknek, hogy dicsérje az URat az újjáteremtett nép. / Mert letekintett az ÚR a szent magasságból, lenézett a mennyből a földre, / hogy meghallja a foglyok sóhajtasát, és megszabadítsa a halálraítélteket.”*

2Móz 19,4: *„Ti láttátok, mit cselekedtem Egyiptommal, hogyan hordoztalak benneteket sasszárnyakon, és hogyan hoztalak ide benneteket.”*

„Örökkévaló karjai tartanak! (5Móz 33,27) Jóllehet eleshetünk, de alattunk vannak Isten karjai, amik felfogják az esést. Isten alattunk van. Ő a védelem a lentől való hatalmakkal szemben.

Jézus kettévágta a lefelé húzó köteléket. *„Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3,8). (Vö. Kol 2,15.¹)*

Jézus fizetett a bűnért, általa igazultunk meg, Ő vetette halálba óemberünket. Nem szakadék van alattunk. Nem, hanem Isten van alattunk! (Vö. Ézs 53,4.12; Zsid 9,28²).

És ha esetleg repülővel való utazásra vállalkozunk, tudhatjuk, hogy kiterjeszti alattunk szárnyait, ahogy a sas kicsinyei alatt; hogy ő emel fel minket, és szárnyain hordoz. *„Hallgass rám... akiket születésetek óta hordozok, világra jöveletek óta viszlek: / Vénségeitekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg” (Ézs 46,3-4). „Áldott az Úr! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk” (Zsolt 68,20).*

Hogyha terheinkkel felemel minket, azok nem tudnak összeroppantani! (Vö. 5Móz 1,31; 5Móz 32,11; Ézs 31,5; Ézs 40,11; Ézs 46,3k; Ézs 63,9; Hós 11,3; Zsolt 28,9³).

¹ Kol 2,15: *„Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.”*

² Ézs 53,4.12: *„Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza... / Lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz. Igaz szolgám sokakat tesz igazzá ismeretével, és ő hordozza bűneiket;”*

Zsid 9,28: *„Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét elvegye; másodszor majd a bűn hordozása nélkül fog megjelenni azoknak, akik várják őt üdvösségükre.”*

³ 5Móz 1,31: *„A pusztában is láttad, hogy úgy vitt téged Istened, az ÚR, ahogyan fiát viszi az ember, az egész úton, amelyen jártatok, míg el nem érkeztetek erre a helyre;”*

5Móz 32,11: *„Mint mikor a sas kirebbenti fészkrét, és fiókái fölött repdes, kiterjesztett szárnyára veszi, evezőtollán hordozza őket.”*

Ézs 31,5: *„Mint repdeső madársereg, úgy oltalmazza a Seregek URa Jeruzsálemet: oltalmazza és megmenti, megvédi és megtartja;”*

Ézs 40,11: *„Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti;”*

*Sasszárnyak hordanak engem az életnek árja fölött.
 Sasszárnyak visznek előre, oda, hol az élet örök.
 Át halmokon, völgyeken, szállok föl, föl, hol a menny int felém.
 Erősek e szárnyak, hol állok, fölöttük bizton vagyok én.*

*Mily nagy csoda, éppen e szárnyak oltalmat is nyújtanak ám!
 Alattuk jó pihenő van, alattuk van biztos tanyám.
 Az ellenség ott van fölöttem, rám les, egyre célóz felém.
 Erősek a szárnyak, befednek, alattuk nyugtot lelek én.*

*Igen, amíg visznek e szárnyak, míg ez a két szárny befedez,
 Oly boldog örömteli út és jó pihenő nekem ez.
 E bizonytalan életen át lelkem biztos révbe halad,
 Mert e szárnyakon nagy erő van, és béke e szárnyak alatt*

A. von Viebahn – Ai 631. sz. hanglemeze.¹

Ézs 46,3k.: „Hallgass rám, Jákób háza, és Izráel házának egész maradéka, ti, akiket születésetek óta hordozok, világra jöveletek óta viszlek: / Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg;”

Ézs 63,9: „Nem követ vagy angyal, hanem ő maga szabadította meg őket: szeretetével és könyörületével ő váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ősidőktől fogva;”

Hós 11,3: „Pedig én tanítottam járni Efraimot, kézen fogtam őket, de ők nem tudták, hogy én viseltem gondjukat;”

Zsolt 28,9: „Segítsd meg népedet, áldd meg örökségedet, légy pásztora, és gondozd örökké!”

¹ A fordító megjegyzése: Itt is megköszönöm az ének szövegét Soproni Jánosnak, a HÁRFA Evangéliumi Kiadó Alapítvány munkatársának.

A német szöveg fordítása:

*Sasszárnyakon hordozott az idő viharzó tengere felett.
 Sasszárnyakon visz be az örökkévalóságba!
 Hegyek, völgyek és földek felett, egyre feljebb, a mennyei magasságba,
 Mert erősek a szárnyak, amelyek hordoznak, amelyeken állok.*

*És ugyanezen szárnyak alatt csodálatosan kipihenem magamat,
 Mivel ez a menedékem, stabil, biztos hajlékom.
 Körözhet fölöttem az ellenség, célózhat, kémlelhet, ahogy akar:
 A szárnyak, amelyek betakarnak, erősek, és a szárnyak alatt csendben maradok.*

Igen, a szárnyak alatt rejtve, és a szárnyakon védelemben vagyok,

3./ Isten előttünk van

Zsid 2,10: „Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, hogy őt, aki számtalan fiát vezet dicssőségre, üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé;”

Ézs 45,2: „Én megyek előtted, a rögös utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm, és a vaszárakat leverem.”

Luther így fordítja a Zsid 2,10-ben az „üdvösségünk fejedelme” kifejezést, hogy Jézus „üdvösségünk hercege.” Ő a mi üdvösségünk szerzője, alapítója, feje! Előttünk küzdött meg az ellenséggel, és győzedelmeskedett. (Vö. Jn 1,14-16.29k; Zsid 2,14k.¹)

Előttünk kelt át a félelem tengerén. „Aggódva kelnek át a tengeren, de az ÚR megveri a tenger hullámain, egészen kiszárad a Nílus mély vize. Letűnik Asszíria gőgös uralma, vége

*Lelki nyugalommal jár ez a boldog utazás.
Biztos ismerettel jár ez a változó zarándoklat folyamán;
Mert a szárnyak erősek, alattuk békesség honol!*

Kapcsolódó református énekeskönyvi énekek:

165/ 5. Egyszerűvé formálj Belső, lelkiképpen, békességben, csöndességben. :/: Tisztogasd meg szívem: Tisztaságod lássam Lélekben és igazságban. Szívemmel Mindig fel- Szállhassak sasszárnyon: Csak Te légy világom!

264/2 2. Áldjad Őt, mert az Úr mindent oly szépen intézett! :/: Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett. Nagy irgalmát Naponként tölti ki rád: Áldását mindenben érzed.

425/4 4. Megesküvél, Uram, És igédben bízom, Hogy égbe viszed gyermeked sasszárnyakon. Meglátom Jézusom És áldom hatalmát, Szent kegyelmének énekek halleluját.

¹ Jn 1,14-16.29k.: Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya megszületettének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. / János bizonyosságot tett róla, és azt hirdette: „Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én.” / Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. / Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét! / Ő az, akiről én megmondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőzött engem, mert előbb volt, mint én;”

Zsid 2,14k.: „Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt; / és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.”

lesz Egyiptom hatalmának. / Hatalmassá lesznek az ÚR által, és az ő nevében bízva élnek - így szól az ÚR” (Zak 10,11k.). (Vö. Józ 3,8-17.¹)

Előttünk egyengette az utat Jézus Istenhez, az Atyához. Előttünk tárult fel szeretete, előttünk imádkozott, előttünk szerzett győzelmet a Sátán felett! Ha megnyílnának szemeink a láthatatlan valóságra, mindenki láthatná közülünk, hogy Jézus Krisztus előttünk halad.

Nincs előkészítetlen szituáció. Isten mindenben előttünk van, ami kihívást jelent számunkra. Töltsön be szent bizonyossággal, hogy ő jelen van! Előttünk van! (Vö. 2Móz 13,21k; 2Móz 23,20.23; Neh 9,19.²)

Mint pásztor „előttük jár, és a juhok követik, mert ismerik a hangját” (Jn 10,4).

Útkészítőként legyőz előttünk mindent, ami feltartóztathatna. „Előttük megy, aki utat tör, áttörnek, átmennek a kapun, és kivonulnak. Előttük megy át királyuk, élükön maga az ÚR” (Mik 2,13).

Így vállalkozhatunk a bűn fogságából való kitörésre, sőt rátámadhatunk lelkünk ellenségére minden szívben, ahová elsáncolta magát. Nem kell a lehetetlenségek terhe alatt

¹ Józ 3,8-17: *„Te azért parancsolt meg a szövetség ládáját vivő papoknak: Amikor odaértek a Jordán vizének a széléhez, álljatok bele a Jordánba. / Azután ezt mondta Józsué Izráel fiainak: Jöjjetek ide, és hallgassátok meg Isteneteknek, az ÚRnak beszédét! / Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van közöttetek - mondta Józsué -, és hogy ő valóban elűzi előletek a kánaániakat, a hettitákat, a hivvieket, a perizzieket, a girgásiakat, az emóriakat és a jebúsziaikat: / Íme, az egész föld Urának a szövetségládája átmegy előttetek a Jordánon! / Most tehát válasszatok ki tizenkét férfit Izráel törzseiből, törzsenként egy-egy férfit. / És mihelyt a Jordán vizét érinti a papok lába, akik az ÚRnak, az egész föld Urának a ládáját viszik, a Jordán vize kettéválk, a felülről lefelé folyó víz megáll, mint egy gát. / Akkor fölkerekedett sátraiból a nép, hogy átkeljen a Jordánon. A papok vitték a szövetség ládáját a nép előtt. / A ládát vivők megérkeztek a Jordánhoz, és a ládát vivő papok lába a folyó szélén belemerült a vízbe. A Jordán medre pedig az aratás idején mindvégig egészen tele volt. / Egyszerre csak megállt a fölülről lefelé folyó víz, gátként feltornyosult egy nagy szakaszon Ádámnál, annál a városnál, amely Cárétán mellett volt. A pusztai tenger, azaz a Sós-tenger felé folyó víz pedig teljesen különvált. Így kelt át a nép Jerikóval szemben. / Az ÚR szövetségládáját vivő papok ott álltak szilárdan a Jordán száraz medrében. Egész Izráel átkelt, és mindaddig száraz volt a meder, amíg az egész nép mindenestül át nem kelt a Jordánon.”*

² 2Móz 13,21k.: *„Az ÚR pedig előttük ment nappal felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton, éjjel meg tűzoszlopban, hogy világítson nekik, és éjjel-nappal mehessenek. / Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép előtt;”*

2Móz 23,20.23: *„Íme, én angyalt küldök előtted, hogy megőrizzen az úton és bevigyen arra a helyre, amelyet kijelöltem... / Mert az én angyalom előtted megy, és bevisz az emóriák, hettiták, perizziek, kánaániak, hivviek és jebúsziai közé, és kiirtom őket;”*

Neh 9,19: *„De te nagy irgalmadban nem hagytad el őket a pusztában. Nem távozott el tőlük a felhőoszlop nappal, hogy vezesse őket az úton, sem a tűzoszlop éjjel, hogy világítson nekik az úton, amilyen jártak.”*

maradnunk! A Király előttünk van – az Úr az első sorban áll! (Vö. 1Krón 14,13-16; 5Móz 20,1-4.¹)

*„Tétovázás nélkül, frissen előre! Isten életetek része;
 Lelekéből ad azoknak, Akiket neve által szabadíthat meg.”*

H. E. Alexander

4./ Isten mögöttünk van

2Móz 14,19k.: *„Ekkor elindult az Isten angyala, aki Izráel tábora előtt járt, és mögéjük ment. Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögéjük állt. / Odament Egyiptom tábora és Izráel tábora közé, és az a felhő, amely világítani szokott éjjel, sötét maradt, ezért nem közeledtek egymáshoz egész éjszaka;”*

Ézs 52,12: *„De nem kell sietve vonulnotok, nem kell futva mennetek, mert az ÚR jár elöttetek, Izráel Istene lesz mögöttetek is.”*

Gondoljunk Izráel Egyiptomból való kivonulására és a pusztában történt vonulására.

Izráel népe parancsot kapott, hogy vonuljon előre: *„Szólj Izráel fiaihoz, hogy induljanak útnak. / Te pedig emeld föl a botodat, nyújtsd a kezedet a tenger fölé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izráel fiai a tenger közepén. / Én pedig megkeményítem az egyiptomiak szívét, hogy menjenek utánuk. Így mutatom meg dicsőségemet a fáraón és egész*

¹ 1Krón 14,13-16: *„Később ismét ellepték a filiszteusok a völgyet. / Dávid újra megkérdezte az Istent, és az Isten azt felelte neki: Ne vonulj közvetlenül utánuk, hanem kerüld meg őket, és a szederfák irányából támadj rájuk. / És ha majd lépések neszét hallod a szederfák teteje felől, akkor vonulj ki a harcra, mert elötted megy az Isten, hogy megverje a filiszteusok táborát. / Dávid úgy tett, ahogyan az Isten megparancsolta neki, és vágta a filiszteusok seregét Gibeóntól Gézerig;”*

5Móz 20,1-4: *„Ha háborúba vonulsz ellenséged ellen, és látsz lovakat, harci kocsikat és nálad nagyobb sereget, ne félj tőlük, mert veled lesz Istened, az ÚR, aki felhozott téged Egyiptomból. / Amikor készültek az ütközetre, lépjen elő a pap, és beszéljen a néphez. / Ezt mondja nekik: Halld meg, Izráel! Ti most készültek megütközni ellenségeitekkel. Ne lágyuljon meg a szívetek, ne féljete, ne rettegjete, és ne rémüljete meg tőlük! / Mert Istenetek az ÚR veletek megy, harcol értetek ellenségeitek ellen, és megsegít benneteket.”*

haderején, harci kocsijain és lovasain. / Majd megtudja Egyiptom, hogy én vagyok az ÚR, amikor megmutatom dicsőségemet a fáraón, harci kocsijain és lovasain.” (2Móz 14,15-18).

Isten utóvédként vállalta a védelmet a népe ellen vonuló ellenséggel szemben, amely Egyiptomba, munkaszolgálatba akarta visszavinni Izráelt.

Ne szabad lebecsülni az utánunk nyomuló ellenfelet.

Óriási a visszahúzó hatás régi megkötöttségünkbe, óemberi életünkbe.

De az Úr mögöttünk áll, az ellenség és miközöttünk. Jelenléte az ellenségnek felhő és sötétség, Izráelnek azonban világosság az éjszakában. *„Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögéjük állt. Odament Egyiptom tábora és Izráel tábora közé, és az a felhő, amely világítani szokott éjjel, sötét maradt, ezért nem közeledtek egymáshoz egész éjszaka” (2Móz 14,19k.) (Vö. 2Krón 13,14-16; Zsolt 78,65k; Zsolt 139,5.¹)*

Azoknak, akik nyugtalankodnak a múltbeli események miatt, vagy elbátortalanodtak önmagukkal kapcsolatos rossz tapasztalataik következtében, az egyetlen pompás üzenet: *Jézus választja el egymástól a múltat és a jelen!*

Szabadságra hívtunk el. *„Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek” (Jn 8,36).* Nem érhet utol bennünket az ellenség, amíg előre tartunk és az Úr védelmében bízunk. Hittel vegyük tudomásul, hogy Urunk jelen van. Mögöttünk van! (Vö. Ézs 44,25; Fil 3,12-14².)

A Bárány tett eleget régi adósságunk miatt;

Jézus mindent jóvá tett, Isten megajándékoz kegyes jóindulatával.

¹ 2Krón 13,14-16: *„Amikor a júdaiak körülnéztek, látták, hogy elől is, hátul is harc vár rájuk, ezért az ÚRhoz kiáltottak segítségért, a papok megfújták a trombitákat, / a júdaiak pedig harci kiáltásban törtek ki. És miközben a júdaiak harci kiáltása hangzott, megverte az Isten Jeroboámot és egész Izráelt Abijjá és Júda előtt. / Futásnak eredtek Izráel fiai Júda elől, de Isten a kezükbe adta őket;”*

Zsolt 78,65k.: *„Akkor, mint aki addig aludt, fölébredt az Úr, mint egy bortól ujjongó hős, / és visszaverte ellenségeit, gyalázatba döntötte őket örökre;”*

Zsolt 139,5: *„Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod.”*

² Ézs 44,25: *„A csalók jeleit semmivé teszem, és a varázslókat bolondokká, a bölcseket meghátrálásra kényszerítem, leleplezem, hogy tudományuk bolondság;”*

Fil 3,12-14: *„Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. / Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, / de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”*

*Diadalmasan megtörte a Bárány a Sátán hatalmát.
A keresztfán kifolyó vére által mindnyájan szabadok vagyunk!”*

/Új énekek/

5./ Isten velünk van

2Krón 32,7k.: *„Legyetek erősek és bátrak, ne féljete, és ne rettegjete az asszír királytól, meg a vele levő egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, mint ővele. / Ővele emberi erő van, mivelünk pedig Istenünk, az ÚR, aki megsegít bennünket, és velünk együtt harcol harcainkban. És megbátorodott a hadinép Ezékiásnak, Júda királyának a beszédétől;”*

Mt 28,20: *„Tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”*

„Ne rettegjete az asszír királytól, meg a vele levő egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, mint ővele” (2Krón 32,7). Vele emberi erő van; de velünk van az Úr, Istenünk, aki segít minket és vezet küzdelmeinkben.

Van egy gyermekimádság, amit közülünk is ismerhetnek: 'Menésemben, jövésemben, Uram Jézus légy mellettem.' Ezzel az imával bocsátották útra, engedték iskolába az édesanyák gyermekeiket.

És valóban így van: *„És aki elküldött engem, velem van: nem hagyott egyedül”* (Jn 8,29). Ez védettséget biztosít és örömmel tölt el. Isten velem van minden úton, ő az Úr, akinek semmi sem lehetetlen. (Vö. 2Móz 33,12-14; Zsolt 46,1-12; Ézs 41,10.¹)

¹ 2Móz 33,12-14: *„Majd ezt mondta Mózes az Úrnak: Lásd, te azt mondod nekem, hogy vezessem ezt a népet. De nem adtad tudtomra, kit küldesz velem. Pedig azt mondtad: Név szerint ismerlek téged, és megnyerted jóindulatomat. / Ha valóban megnyertem jóindulatodat, ismertesd meg velem a te utadat, hadd tudjam meg tőled, hogy megnyertem jóindulatodat. Nézd, ez a nép mégiscsak a te néped! / Az ÚR így felelt: Megnyugtatt téged, ha az orcám megy veletek?;”*

Zsolt 46,1-12: *„A karmesternek: Kórah fiaiei. Ének magas hangra. / Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. / Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; / ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. (Szela.) / Egy folyam ágai örvendeztetik Isten városát, A Felségesnek szent hajlékait. / Isten van benne, nem inog meg, megsegíti Isten reggelre kelve. / Népek háborognak, országok inognak, ha az ÚR mennydörög, megretten a föld. / A Seregek URa velünk van, Jákób Istene*

Hogy Isten velünk van, ez azt is jelenti, hogy nem ellenünk van, hanem oldalunkra áll. Értünk van!

Dávid így kezdi egyik énekét: „*Ha nem lett volna velünk az ÚR...*” (Zsolt 124,1). Ehhez tartja magát: „*Meghátrálnak majd ellenségeim, amikor hozzád kiáltok. Ebből tudom meg, hogy Isten velem van*” (Zsolt 56,10).

Pál írja: „*Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?*” (Róm 8,31). (Vö. Zsolt 56,10; Róm 8,31k; 2Tim 4,16k.¹)

Jézusban Isten egészen nyilvánvalóan megmutatatta, hogy velünk van. „*Íme egy fiatal nő teherben van, és fiút fog szülni, és Immánuélnak nevezik el*” (Ézs 7,14).

A gyakorlatban megtörténhet, hogy valaki napokig, hetekig mintegy sötét felhő alatt él, és az az érzése: Isten ellenem van. Ez képzelődés? Vagy mi az oka ennek? Lehet rendezetlen bűn, engedetlenség, vagy balsiker, nehéz ínség, ami e felhő alá akar kényszeríteni.

De Isten velünk van, ha rémülten állunk a bűn előtt. Ha megbénít a kudarc vagy csalódás, ha elárasztanak a gondok – éppen akkor igazodhatunk Őhozzá. Szándéka szerint: Íme, jelen van! Veled van! „*Ha Isten segít, a falon is átugrom*” (2Sám 22,30).

Csak légy erős, ne félj semmiféle rémítő dologtól,

Isten veled van, ne hátrálj meg!

Kegyelme befedez, világosságában jársz.

Légy nyugodt, ne rettegj

Menj és vállald Urad harcát!

a mi várunk. (Szela.) / Jöjjetek, lássátok az ÚR tetteit, aki bámulatos dolgokat művel a földön. / Háborúkat szüntet meg a föld kerekiségén, újat tör össze, lánczát tördel szét, harci kocsikat éget el. / Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld. / A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.);”

Ézs 41,10: „*Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobбомmal támogatlak.*”

¹ Zsolt 56,10: „*Meghátrálnak majd ellenségeim, amikor hozzád kiáltok. Ebből tudom meg, hogy Isten velem van;*”

Róm 8,31k.: „*Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? / Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?;*”

2Tim 4,16k.: „*Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, mindenki elhagyott. - Ne számítson ez bűneik közé! / De az Úr mellém állt, és megerősített, hogy elvégezzem az ige hirdetését, és a pogányok valamennyien meghallják azt. Azután megszabadultam az oroszlán torkából.*”

*Boldog bizalomban
Győzelemről győzelemre haladsz.*

*Mindenütt, ahol jársz,
Istened az Úr, közel van hozzád,
Ha kapcsolatban maradsz vele,
Segítségére van jelen.*

6./ Isten közöttünk van

Zsolt 139,1-6: „A karmesternek: Dávid zsoltára. URam, te megvizsgálasz, és ismersz engem. / Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. / Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. / Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam. / Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod. / Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni;”

Jób 1,9k.: „A Sátán így felelt az ÚRnak: Nem ok nélkül féli Jób az Istent! / Hiszen te oltalmazod őt, a házat és mindenét, amije csak van! Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön.”

„Minden oldalról körülfogtál” (Zsolt 139,5). Ha környezetünkről beszélünk, sokszor éppen az ellenkezőjére gondolunk: a nehéz körülményekre, emberekre, akik nehezzé teszik életünket. Azokra a körülményekre, amik akadályoznak és megterhelnek. Kritikára, gúnyra, pocskondiázó hatásokra. Azokra a követelményekre, amiket irántunk támasztanak.

„Oroszlánok között fekszem, amelyek felfalják az embereket. Foguk lándzsa és nyíl, nyelvük éles kard” (Zsolt 57,5). (Vö. Zsolt 22,17k.¹). Ez Dávid környezete realitása.

Gondoltunk-e már arra, hogy mindenekelőtt Isten van környezetünkben? Ő van hozzánk legközelebb. Közelebb van, mint bármi, amit megemlíthetnénk.

¹ Zsolt 22,17k.: „Mert kutyák vettek körül engem, gonoszok bandája kerített be, átlukasztották kezemet, lábamat. / Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak bámulnak, néznek rám.”

Pál azt mondja: „*Mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk*” (ApCsel 17,28). És fontos ez a titokzatos kifejezés: „*A ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben*” (Kol 3,3).

Ez az Isten által körülvelt lét valóság, aminek tudatában kell lennünk. Valójában mindenekelőtt Istent találja el először mindaz, ami minket akar elérni. Általa mindennel megbirkózhatunk. „*Gyűlölködő szavakkal vettek körül, ok nélkül harcolnak ellenem. / Szeretetemre vádaskodással felelnek, de én imádkozom*” (Zsolt 109,3k.).

Azoknak a dolgoknak, amik valóban elérnek minket, Isten akarata szerint javunkat kell szolgálniuk. „*Én magam oltalmazom mindenfelől - így szól az ÚR -, mint egy tüzes fal, és ott leszek benne dicsőségesen*” (Zak 2,9). (Vö. Zsolt 34,7k; Zsolt 125,1k; 2Kir 19,32-34; Dán 6,21-24.¹)

„*Te vagy az oltalmam, megóvsz a bajtól, körülveszel a szabadulás örömeivel. (Szela.).../ de aki bízik az ÚRban, azt ő szeretettel veszi körül*” (Zsolt. 32,7.10). (Vö. Zsolt 27,5.²)

¹ Zsolt 34,7k.: „*Kiáltott a nyomorult; az ÚR meghallgatta, és minden bajából kiszabadította. / Az ÚR angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket;*”

Zsolt 125,1k.: „*Zarándokének. Akik az ÚRban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll. / Jeruzsálemet hegyek fogják körül, népét pedig az ÚR karolja át most és mindörökké;*”

2Kir 19,32-34: „*Azért ezt mondta az ÚR Assíria királyáról: Nem jut be ebbe a városba, és nyilat sem lő rá; nem fordít feléje pajzsot, töltést sem emel ellene. / Azon az úton tér vissza, amelyen jött, de ebbe a városba nem jut be, így szól az ÚR. / Pajzsa leszek ennek a városnak, és megszabadítom önmagamért, meg szolgálémért, Dávidért;*”

Dán 6,21-24: „*Amikor odaért a veremhez, szomorú hangon kiáltott Dánielnek. Így szólt Dánielhez a király: Dániel, aki az élő Isten szolgálója vagy! A te Istened, akit te állhatatosan tisztelsz, meg tudott-e menteni az oroszlánoktól? / Dániel így felelt a királynak: Király, örökké élj! / Az én Istenem elküldte angyalát, és az bezárta az oroszlánok száját, úgyhogy nem bántottak engem. Mert ő ártatlannak talált engem, és téged sem bántottalak meg, ó király, semmivel. / Akkor a király nagyon megörült, és kihúzatta Dánielt a veremből. Ki is húzták Dánielt a veremből, és semmi sérülés nem volt rajta található, mert hitt Istenében.*”

² Zsolt 27,5: „*Megóv engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem.*”

7./ Isten körülöttünk és bennünk van

Ef 3,17-19: „A Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva / képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; / és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig;”

Jn 14,20.23: „Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek... / Jézus így válaszolt: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak nála.”

Hogy mi minden fog feltárulni számunkra Jézus belső jelenlétében, azt bizonyára alig sejtjük. Jézus ezt mondja tanítványainak: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak nála” (Jn 14,23). (Vö. 1Jn 3,24; 1Jn 4,1; 1Kor 3,16; 2Kor 6,16.¹)

Isten az önmaga és velünk való közösséget szava meghallása, szeretete, tervei kijelentése, élete üzenete által bennünk és általunk szeretné megvalósítani legbensőségesebben Jézussal és az Atyával!

Bizonyos, hogy számunkra az a legcsodálatosabb és legboldogítóbb, hogy Isten bennünk lakik, hogy olyan bensőségesen egyesül velünk, amire semmiféle más lény nem képes. „Azt a titkot, amely örök idők és nemzedékek óta rejtve volt, de amely most kijelentetett az ő szentjeinek, / akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen gazdag ennek a titoknak

¹ 1Jn 3,24: „Aki pedig megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad, és ő is abban; és ezt, hogy ő bennünk van, abból tudjuk meg, hogy a Lelkéből adott nekünk;”

1Jn 4,1: „Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy azok az Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el a világba;”

1Kor 3,16: „Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok.”

2Kor 6,16: „Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: „Közöttük fogok lakni és járni, Istenük lesznek, és ők az én népem lesznek.”

dicsősége a pogány népek között. Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek” (Kol 1,6k.).

Pál levonja a következtetést önmaga számára: *„Többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem*” (Gal 2,20).

A korinthusiaknak ezt írja Pál: *„Önmagatokat tegyétek próbára, hogy igazán hisztek-e?! Önmagatokat vizsgáljátok meg! Vagy nem ismeritek fel magatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor még kipróbálatlanok vagytok*” (2Kor 13,5).

Csak azért vagyunk kipróbált keresztyének, mivel Krisztus él bennünk. Íme, jelen van, benned van! (Vö. Jn 17,23; Róm 8,10k.¹)

¹ Jn 17,23: *„Én őbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szeretted;”*

Róm 8,10k.: *„Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test a bűn miatt halott, a Lélek életet ad az igazság által./ Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által.”*